

Β. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ

9 69 1104
Πετρούνια (B)

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ



002
ΚΛΣ
ΣΤ2Α
1040

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ
Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΚΑΡΤΑ ΔΙΑ



ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ
Καθηγητού Ζ' Γυμνασίου 'Αθηνών

9 69 ΠΔΒ
Πετρούνια (β)

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΙΚΟ Β' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ Α'.

Αντίτυπα 15.000

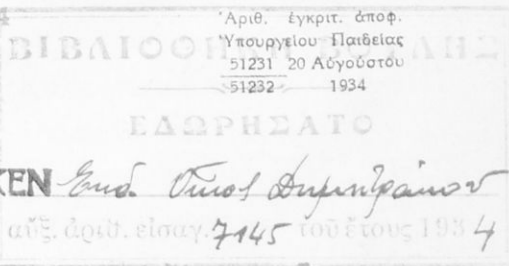


ΤΙΜΗ ΔΡ. 15.50

56083

23/9/34

ΔΡ. 3-



Αριθ. ἐγκριτ. ἀποφ.
Υπουργείου Παιδείας
51231 20 Αδρυόσου
51232 1934

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ *Κυρ. Παναγιώτης Παναγιώτου*
αὐτ. ἀριθ. εἰσαγ. 7145 τοῦ ἔτους 1934

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε. ΑΘΗΝΑΙ-ΑΛΘΑΙΑΣ 4
1934

002
ΧΛΕ
ΕΤΡΑ
1040

Κάθε αντίτυπο υπογράφεται από τον συγγραφέα.



Βελανδριώτης

PRINTED IN GREECE-1934
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α.Ε.

5252525252525252

1. ΑΓΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ !

“Αγιος ό Θεός! Κάθε πουλάκι
πού θά ξυπνήση τò πρωϊ,
τέτοιο θ' άρχίση τραγουδάκι
πάνω στο πράσινο κλαδί.

“Αγιος ό Θεός! Κάθε λουλούδι
πρωϊ πρωϊ σάν θ' άνοιχτῆ,
ἔτσι θ' άρχίση τò τραγούδι
τò μυρωμένο του νά πῆ.

“Αγιος ό Θεός! Κάθε παιδάκι
ἔτσι θ' άρχίση για νά πῆ
μέ τò χρυσό του στοματάκι
τήν πρωϊνή του προσευχή.





2. ΚΥΡΙΑΚΗ

Κυριακή πρωί. Ήλιος ωραῖος λάμπει στὸν οὐρανὸ καὶ ὅλη ἡ πλάση χαμογελά. Οἱ καμπάνες κτυποῦν χαρούμενα. Τὰ παιδιά τοῦ σχολείου μπαίνουν στὴ γραμμὴ, νὰ πάνε μαζί μὲ τὸ δάσκαλό των στὴ λειτουργία.

Ὁ Κωστάκης μὲ τὴν Ἐλενίτσα κρατιοῦνται ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωροῦν χαρούμενοι.

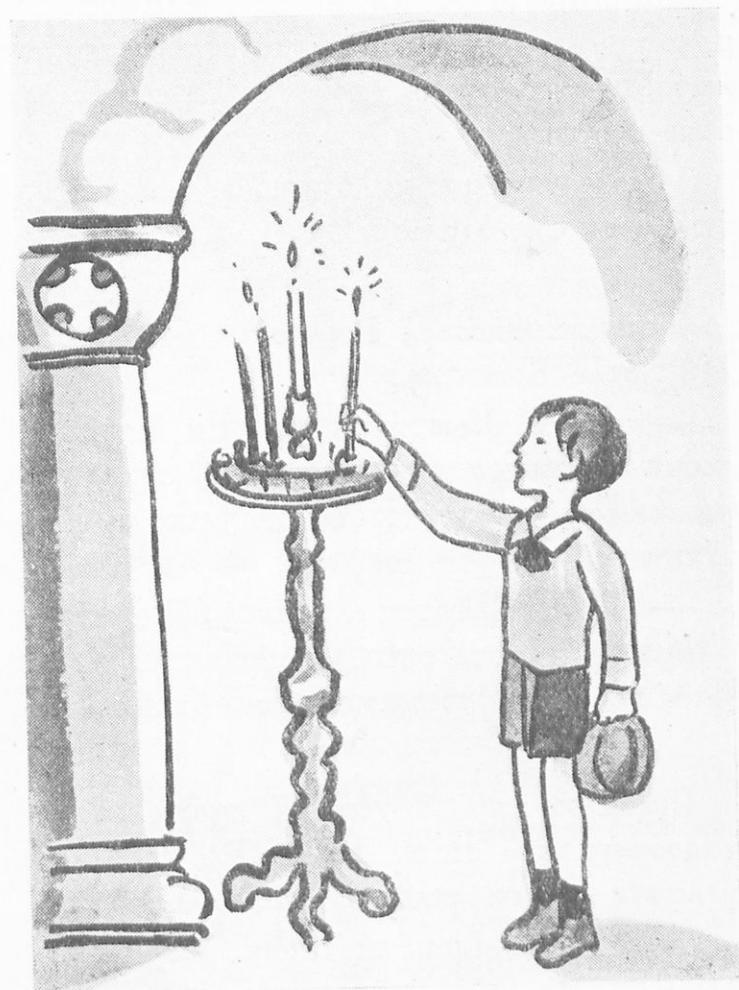
— «Στὴν Ἐκκλησία τὰ καλὰ παιδιά δὲν μιλοῦν», λέγει ὁ δάσκαλος, καθὼς πλησιάζουν νὰ μποῦν.

— «Μάλιστα, κύριε», ἀπαντοῦν τὰ παιδιά καὶ μπαίνουν μ' εὐλάβεια.



Καθὼς μπαίνουν, κάμνουν τὸ σταυρὸ των. Προχωροῦν σεμνὰ καὶ στέκουν προσεκτικὰ καὶ ἀκίνητα στὴ θέση των.

Ἡ Ἐλενίτσα, δίπλα στὸν Κωστάκη, ἀκούει τὰ ἱερά λόγια καὶ νοιώθει μεγάλη χαρά.



Και ὁ Κωστάκης ἀκούει τις ψαλμωδίες γε-
μᾶτος εὐχαρίστηση, κάμνει τὸ σταυρὸ του καὶ
κοιτάζει τὸ δάσκαλο, πὺ ψάλλει κοντὰ στὸ
δεξιὸ ψάλτη.

«Θέλω νὰ εἶμαι καλὸ παιδί», λέγει πάντα
ἀπὸ μέσα του ὁ Κωστάκης.



Ὅταν ἐτελειώσε ἡ ἐκκλησία, ἡ Ἐλενίτσα
λέγει στὸν Κωστάκη :

— « Πᾶμε, Κωστάκη, στὴ θεία Μαρία, νὰ
ποῦμε καλημέρα. Θὰ μᾶς δώση σοκολάτες.
Θὰ παίξουμε μὲ τὸν ἑξαδελφούλη μας τὸ Γιαν-
νάκη ».

— « Ὅχι, Ἐλενίτσα », ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης.
« Πᾶμε πρῶτα στὸ σπίτι, νὰ γράψουμε καὶ νὰ
διαβάσωμε, καὶ ὕστερα πηγαίνομε ὅπου θέλεις ».



Πιασμένα ἀπὸ τὸ χέρι τὰ παιδιά φθάνουν
χαρούμενα στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα τὰ δέχεται
γελαστή καὶ τὰ φιλεῖ στὰ μάγουλα.

— « Τὰ καλὰ μου τὰ παιδιά, πὺ μοσχοβο-
λοῦν ἀπὸ τὴ θεία λειτουργία! » λέγει ἡ μητέ-
ρα καὶ τὰ ξαναφιλεῖ. Καὶ ἐκεῖνα τῆς φιλοῦν
τὸ χέρι.

Ὁ Κωστάκης ἔπειτα πηγαίνει στο τραπέζι πού ἔχει τὰ βιβλία του.

Ἡ Ἐλενίτσα ὁμῶς στέκεται καὶ κοιτάζει τὸ περιβόλι. Κοιτάζει καὶ τὴν κούνια, πού κρέμεται στὴ μεγάλη ἀχλαδιά, καὶ φωνάζει:

— «Κωστάκη, πᾶμε νὰ κάμωμε κούνια;»

— «Ὁχι, Ἐλενίτσα. Ἄς γράψωμε πρῶτα τὸ μάθημά μας καὶ ὕστερα παίζομε», ἀπαντᾷ ὁ Κωστάκης, πού δὲν ξεχνᾷ ποτὲ τίς συμβουλές τοῦ πατέρα των καὶ τοῦ δασκάλου.



Τὰ παιδιά κάθονται μπροστὰ στο τραπέζι, ἀνοίγουν τὰ βιβλία των καὶ ἐτοιμάζουν τὰ τετράδιά των. Σήμερα, πού ἔχουν πολὺν καιρὸ δικό των, θὰ γράψουν καὶ τὰ πιὸ καλλιγραφικὰ γράμματα.

Μιὰ ὥρα δὲν ἀκούεται κανεὶς στο σπίτι.

Ἡ μητέρα μαγειρεύει, τὰ παιδιά μελετοῦν.

Μεσημέρι. Νά ὁ πατέρας πού ἔρχεται.

— «Παιδιά, ἐτελειώσατε τὴν ἐργασία σας; Θὰ φάγωμε καὶ θὰ κάμωμε ἐκδρομὴ στὴ θάλασσα», τοὺς λέγει γελαστός.

Ὡ τί χαρά! Κάθονται ὅλοι στο τραπέζι χαρούμενοι καὶ γεμᾶτοι ὄρεξη.



3. ΤΑ ΟΡΕΚΤΙΚΑ

Ὁ γιὸς τῆς κυρίας Μαργαρίτας, ὁ Λιλῆς, εἶναι ἀδύνατος, χλωμὸς καὶ φιλάσθενος. Δὲν τοῦ ἀρέσει κανένα φαγητό. Εἶναι ὁ καημὸς τῆς μητέρας του.

— « Ἄχ, δὲν θὰ τὸν ἰδῶ νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξη, νὰ κοκκινίσουν τὰ μάγουλά του λίγο; »
 Ἔτσι παραπονιέται σ' ὄλους ἢ καημένη ἢ κυρία Μαργαρίτα.



Ὁ θεῖος τοῦ Λιλῆ, πού μιλά λίγο αὐστηρὰ πάντοτε, τῆς λέγει :

— « Ἄφησέ τον μιὰ-δυὸ μέρες νηστικὸν ὅλως διόλου, μὴ τοῦ δίνῃς τίς λιχουδιές πού γυρεύει, καὶ θὰ τὸν ἰδῆς νὰ τρώγῃ ξερό ψωμί ὕστερα ».

Ἡ κυρία Μαργαρίτα ὅμως δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ. Φοβᾶται μὴ γίνῃ ὁ χαδεμένος της χειρότερα.

— « Πηγαίνετε νά περάσετε κανένα μῆνα σέ μιὰ ἐξοχή, σ' ἓνα νησί », τῆς παραγγέλλει ὁ γιατρός.

— « Ναί, γιατρέ, τὸ ἔχω ἀποφασίσει », ἀποκρίνεται ἡ μητέρα τοῦ Λιλῆ. « Θὰ φύγωμε τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα ».



Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ἐπῆγαν σ' ἓνα ὠραῖο νησί καὶ ἐκατοίκησαν κοντὰ στὴν παραλία σ' ἓνα λαμπρὸ σπίτι.

Ἀντίκρου των κάθεται μιὰ πτωχὴ οἰκογένεια ἐνὸς ψαρᾶ. Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα καὶ τρία παιδιά ζωηρά, παχουλά, κοκκινομάγουλα, πάντα χαρούμενα.

Ἐπέρασαν εἴκοσι ἡμέρες ἐκεῖ, μὰ ὁ Λιλῆς δὲν ἔδειξε καμιὰ σπουδαία διαφορά, παρὰ μόνον μιὰ ἐλαφρὴ ζωηράδα.

Ἡ μητέρα του ἀναστενάζει. Κοιτάζει τὰ πτωχόπαιδα τοῦ ψαρᾶ καὶ ζηλεύει.



Ἐνα βράδυ, ποῦ ἐγύριζαν ἀπὸ τὸν περίπατο γιὰ τὸ σπίτι, βλέπουν ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο τῆς καλύβας τὴ γυναῖκα τοῦ ψαρᾶ νὰ μοιράζη στὰ παιδιά τῆς τὴ σούπα.



Ἡ κυρία Μαργαρίτα ἐπλησίασε κοντά στο παράθυρο.

— «Καλησπέρα, κυρά Φρόσω», τῆς λέγει «Καλή σας ὄρεξη».

— «Καλησπέρα, κυρία Μαργαρίτα. Εὐχαριστοῦμε. Κοπιάστε μέσα».

— «Εὐχαρίστως» εἶπε ἡ κυρία Μαργαρίτα καὶ ἐμπῆκαν. «Γιὰ, νὰ ἰδοῦμε», ἐσκέφθη, «πῶς τρώγουν αὐτὰ τὰ παιδιά καὶ γίνονται τόσο γερά».

Στὴ μέση τοῦ τραπεζιοῦ ἦτο μιὰ χονδροσουπιέρα γεμάτη ζεστό τραχανά. Μὲ μιὰ κου-

τάλα ἢ κυρά Φρόσω ἐμοίραζε στά πιάτα τῶν παιδιῶν.

— « Ἔλα, Λιλῆ », εἶπε πιάνοντας τὸ χέρι του, « κάθισε καὶ σὺ νὰ φάγης μαζὺ μὲ τὰ παιδιά ».

Ὁ Λιλῆς ἐκάθισε. Μόλις ὅμως ἐδοκίμασε λίγο, ἄφησε τὸ κουτάλι.

— « Δὲν μ' ἀρέσει », εἶπε.



— « Καλὴ μου κυρά Φρόσω », εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Λιλῆ. « δὲν ξέρεις τί τραβῶ μὲ τὸ γιό μου! Δὲν θέλει παρά μόνο τὰ γλυκά, τὰ ξινὰ καὶ τὰ ἀλμυρά. Τί νὰ κάμω γιὰ νὰ βρῆ τὴν καλὴ του ὄρεξη; Ζηλεύω τὰ παιδιά σου, πὺ τρώγουν μὲ τόση εὐχαρίστηση τὴ σούπα των ».

— Μὰ δὲν ξέρεις, κυρία Μαργαρίτα, ὅτι τὰ παιδιά μου ἐπῆραν πρωτύτερα τὰ ὀρεκτικά των; » ἀποκρίθηκε ἡ κυρά Φρόσω.

— « Τί λέγετε; » εἶπε μὲ ἀπορία ἡ κυρία Μαργαρίτα. « Ὡστε τοὺς δίνετε ὀρεκτικά; Πέστε τα λοιπὸν καὶ μένα. Θὰ μὲ σώσετε! »



— « Ἀκοῦστε τα, κυρία Μαργαρίτα », εἶπε γελαστή ἡ κυρά Φρόσω :

» Πρῶτο ὀρεκτικό: ἀφήνω τὰ παιδιὰ νὰ πεινάσουν πολὺ καὶ ὕστερα στρώνω τραπέζι.

» Δεύτερο: ἂν δὲν ἔχουν παίξει ἀρκετὰ ἢ δὲν ἔχουν τελειώσει τὶς δουλειές πού τοὺς εἶπα νὰ κάμουν, δὲν κάθονται στὸ τραπέζι.

» Τρίτο: δὲν τοὺς μαγειρεύω ποτὲ λιχουδιές, ἀλλὰ πάντοτε ἓνα ἀπλό καὶ θρεπτικὸ φαγητό».

— « Ἄχ, τὰ ξέρω αὐτά, κυρά Φρόσω μου », ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μαργαρίτα. « Μὰ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ἐφαρμόσω ».

— « Πρέπει νὰ προσπαθήσετε! Γιατὶ καὶ τὸ παιδάκι σας θὰ σᾶς ἀγαπᾷ πιὸ πολὺ, ὅταν δυναμώση καὶ ζωηρεύση. Δὲν εἶναι ἔτσι, Λιλῆ; »

Ἄ

Μὰ ὁ Λιλῆς δὲν ἀπεκρίνετο. Ἐκοίταζε τὰ τρία ὁμορφα καὶ ζωηρὰ παιδάκια καὶ ἐζήλευε. Πῶς θὰ ἤθελε καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς ἔμοιαζε!

Ξαφνικὰ ἄρπαξε πάλι τὸ κουτάλι του καὶ εἶπε:

— « Μητέρα, θὰ φάγω καὶ ἐγὼ τὴ σούπα καὶ ἄς μὴ μ' ἀρέση. Θέλω νὰ γίνω δυνατὸς καὶ νὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο. Καὶ στὸ ἐξῆς θὰ τρώγω ὅ,τι μοῦ δίνεις. »

Καὶ ἄρχισε νὰ τρώγη γελαστός τὴ σούπα.

ἐνῶ τὰ ἄλλα παιδάκια τὸν ἐκοίταζαν γελώντας καὶ αὐτά.



Ἡ μητέρα του καταχαρούμενη τὸν ἐφίλησε. Ὑστερα εὐχαρίστησε τὴν καλὴ γυναίκα τοῦ Φαρᾶ καὶ ἔφυγαν.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀγόρασε ὠραῖα φορεματάκια γιὰ τὰ τρία παιδιὰ τῆς κυρὰ Φρόσως καὶ τῆς τὰ ἐπῆγε.

— «Θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω», τῆς εἶπε «γιατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὺ εἶχαμε ἔλθει στὸ σπίτι σου, ὁ γιός μου ἄλλαξε ὅλως διόλου».

Ὅταν ἡ κυρία Μαργαρίτα μὲ τὸ Λιλῆ ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ στὴν πόλη, ὅλοι ἐπαρξενεύθηκαν, πὺ εἶδαν ἓνα Λιλῆ πολὺ διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνον πὺ ἤξεραν.

Γερὸς τώρα, στρουμπουλός, ζωηρός, εἶχε γίνεῖ ἓνα παιδί πολὺ ἀξιαγάπητο καὶ ἡ μητέρα του δὲν ἀκούσθηκε πιά ποτὲ νὰ παραπονεῖται.





4. ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ

Κρού, κρού, κρ, κρ, κρτσ, κρτσ... κρ... κρ... άκούε-
ται κάπου εκεί πίσω, σιγά και φοβισμένα.

—«Ποντίκι είναι σίγουρα. Άκούσθηκε και χθές τὸ ἴδιο
πίσω ἀπὸ τὸ ντουλάπι. Θὰ ἔχη ἀνοίξει τρῦπα. Σὲ
λίγο μπορεῖ νὰ μᾶς παρουσιασθῆ!» εἶπα ἐγώ.

—«Τί; τί; ποντίκι;» ἐφώνασε καταφοβισμένη ἡ ἀδελ-
φούλα μου, καὶ ἔτρεξε γρήγορα νὰ βγῆ ἔξω.

Ἔγὼ γελῶ.

—«Τί! ἀπὸ τόσο δὰ πραγματάκι φοβᾶσαι; Δὲν τὸ ἐ-
φантаζόμουν ποτέ. Αὐτὸ δὲν πειράζει, δὲν δαγκώ-
νει. Μὴ κάμνης θόρυβο καὶ θὰ τὸ ἰδοῦμε πὺ θὰ βγῆ».

Ἡ Μαρούλα καὶ ἐγὼ καθόμαστε τώρα ἀκίνητοι καὶ
σιωπηλοί. Κοιτάζομε πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ ντου-
λαπιοῦ καὶ περιμένομε.

Ἄ, νά το!

Ἡ Μαρούλα κάμνει πάλι νὰ φύγη. Φρρρτ... ἐκρύ-
φθηκε κιόλας ἐκεῖνο.

—«Στάσου. Σώπα!» λέγω τῆς Μαρούλας καὶ τῆς
κρατῶ τὸ χέρι.

Νά το πάλι, φρρρτ... τρέχει κατὰ τὸ παράθυρο καὶ
τόσο γρήγορα, πὺ δὲν προφθάνεις νὰ ἰδῆς τὰ πο-
δαράκια του.

Ἡ Μαρούλα δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῆ.

—«Ἄ! Ἔνα ποντίκι, ἕνα ποντίκι!» φωνάζει καὶ ἀνεβαίνει μὲ ὄρμη στὴν καρέκλα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἀνεβαίνει στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὴ βία της σπρώχνει τὴν καρέκλα, ποὺ πέφτει μπρᾶμ μπρούμ... κάτω στὸ πάτωμα.

Ἡ μητέρα ἔρχεται τρεχάτη ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο.

—«Τί τρέχει; τί φωνές εἶναι αὐτές; Μαρούλα! γιατί ἀνέβηκες ἐκεῖ; Κάτω γρήγορα! Τί εἶναι αὐτά;» φωνάζει.

—«Ἄχ, μητέρα! ἕνα ποντίκι ἐβγήκε πίσω ἀπ' τὸ ντουλάπι, ἐπῆγε ὡς τὸ παράθυρο καὶ πάλι ἐκρύφθηκε ἐκεῖ».

—«Πῶς; Νὰ βάλουμε ἀμέσως τὴ φάκα!» λέγει ἡ μητέρα· καὶ πηγαίνει στὸ μαγειρεῖο, τὴν ἐτοιμάζει καὶ τὴ φέρνει.

Τώρα ἡ φάκα εἶναι πίσω ἀπ' τὸ ντουλάπι. Εἶναι στρογγυλὴ ἀπὸ σύρμα, καὶ μὲ μιὰ μικρὴ θύρα ἀνοικτὴ. Περιμένει... Κλάπ! θὰ κλείση ἡ θύρα, ἂν τὸ ποντικὰκι γελασθῆ καὶ μπῆ μέσα νὰ φάγη τὸ τυρί, ποὺ εἶναι ἐκεῖ βαλμένο.



Τὸ βράδυ, ὅταν ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ, συλλογίζομαι τὸ καημένο τὸ ποντικὰκι. Θὰ πιασθῆ ἄραγε;

Τὸ πρωὶ τρέχω πρῶτος στὴν τραπεζαρία. ὦ! Νὰ το κιόλα, ποὺ βρίσκεται μέσα πιασμένο!

—«Μητέρα, μητέρα! Ἐπιάστηκε, τὸ ἐπιάσαμε!» φωνάζω.

Ἡ Μαρούλα ἐξύπνησε καὶ ρωτᾷ φοβισμένη:

—«Τὸ ποντίκι;»

—«Ναί, εἶναι στὴ φάκα! Θέλεις νὰ τὸ ἰδῆς;»

—«Χουσου...», κάμνει ἡ Μαρούλα καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα.

Ἐγὼ τὸ παρατηρῶ. Γιὰ πρώτη φορὰ βλέπω ποντίκι ἀπὸ κοντά. Τί ἀγωνία ποὺ ἔχει! Τρέχει πέρα δῶθε μέσα στὴ φυλακὴ του· θέλει νὰ φύγη. Στριμώνεται σὲ μιὰ γωνιὰ γιὰ λίγο καὶ ἀνασαίνει λαχανιασμένο. Βλέπεις τὰ πλευρά του ποὺ ἀνεβοκατεβαίνουν. Δυὸ μικρὰ ματάκια σὰ μαῦρες γυαλιστερές χανδρίτσες, δύο στρογγυλὰ μικρὰ αὐτάκια, τὰ τεντωμένα μουστάκια του καὶ τὴν οὐρά του τὴ ψιλούτσικη καὶ μακριά.

Μερικὲς φορὲς ἀφίνει φοβισμένες φωνίτσες. Βέβαια, θὰ γυρεύη βοήθεια. Ἄν τὸ ἄκουε ὅμως ἡ μητέρα του θὰ τοῦ ἔλεγε τώρα:

Ποντικάκι, ποντικάκι,
 τί μοῦ δέρνησαι καὶ κλαῖς;
 Μέσ' στὴ φάκα ποιὸς σοῦ εἶπε
 νὰ περάσης. Λές δὲ φταῖς;
 Καὶ τὰ λόγια τὰ δικά μου,
 ὅλες μου οἱ συμβουλές
 πῆγανε λοιπὸν ἀδίκως;
 Δὲ σοῦ φώναζα προχθές:
 Τὸ τυρὶ στὴ φάκα καίει
 κι ὅποιος θὰ τὸ φάη θὰ κλαίη;





5. Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

—«Τί πλέκεις ἐκεῖ, ἀδελφούλα;» ἐρώτησεν ὁ Κωστάκης τὴν Ἀγλαΐα.

—«Πλέκω κάλτσα», ἀποκρίθηκε ἡ Ἀγλαΐα. «Θὰ κάμω ἓνα ζευγάρι κάλτσες τῆς μητέρας, νὰ τὶς χαρίσω στὴ γιορτὴ τῆς».

—«Ἄ, καὶ ἐγὼ τί θὰ τῆς χαρίσω;»

—«Σκέψου», εἶπε ἡ Ἀγλαΐα, «διάλεξε κάτι τι ὁμορφο».

—«Καὶ ἐγὼ καὶ ἐγὼ!» εἶπε τώρα καὶ ἡ μικρὴ Κατινίτσα. «Ἐλα, Ἀγλαΐα, σὲ παρακαλῶ. Δεῖξε μου καὶ μένα νὰ πλέξω ἓνα ζευγάρι κάλτσες».

—«Κάλτσες εἶναι δύσκολο νὰ πλέξης ἐσύ», εἶπε ἡ Ἀγλαΐα. «Μπορεῖς ὅμως νὰ πλέξης καλτσοδέτες· νὰ σοῦ δείξω».

—«Ὠραῖα!» εἶπε ἡ Κατινίτσα. «Ἐλα, λοιπόν, δῶσε μου νῆμα καὶ βελονάκι».

Τὸ μάθημα ἄρχισε. Ἡ Ἀγλαΐα μὲ πολλὴ ὑπομονὴ ἔδειξε στὴν Κατινίτσα τὸ πλέξιμο. Αὐτὴ μὲ πολλὴ προσοχὴ ἔβλεπε καὶ γρήγορα ἔμαθε. Ἐλησμόνησε τώρα τὰ παιγνίδια καὶ μαζὶ μὲ τὴν Ἀγλαΐα κάθεται μέσα στὸ δωμάτιο, κρυφὰ ἀπὸ τὴ μητέρα, καὶ πλέκουν.

Ἡ Ἀγλαΐα τὶς κάλτσες, ἡ Κατινίτσα τὶς καλτσοδέτες. Καὶ ἡ δουλειὰ προχωρεῖ γρήγορα.

Τὴν παραμονὴ τῆς γιορτῆς, τὸ βράδυ, ἦσαν ἑτοιμὲς. Ὁ Κωστάκης μόνον ἦτο πολὺ σκεπτικὸς. Ἀκόμῃ δὲν εἶχε βρῆ τί νὰ χαρίσῃ τῆς μητέρας. Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ οἱ δυὸ ἀδελφοῦλες ἐσυγύριζαν, ἤλθε καὶ ὁ Κωστάκης μὲ μιὰν ὡραία ἀνθοδέσμη ἀπὸ τριαντάφυλλα.

—«Ἐξοχα!» εἶπε ἡ Ἀγλαΐα, μόλις τὸ εἶδε. «Εὖγε, Κωστάκη!»

Ἐπειτα ἔστρωσε ἓνα ἄσπρο τραπεζομάντηλο στὸ μικρὸ τραπεζάκι τῆς γωνίας. Ἔβαλε στὴ μέση ἓνα ἀνθοδοχεῖο μὲ τὰ τριαντάφυλλα τοῦ Κωστάκη, ἔπειτα τὸ γλύκισμα, ποὺ εἶχε ἀγοράσει ὁ πατέρας, ἔπειτα δεξιὰ τὶς κάλτσες ποὺ εἶχε πλέξει ἡ ἴδια καὶ ἀριστερὰ τὶς καλτσοδέτες, ποὺ ἔπλεξε ἡ Κατινίτσα.

Τὶ ὄμορφο ποὺ ἔγινε τὸ τραπεζάκι ἔτσι στολισμένο!
Ἡ Ἀγλαΐα ἐστάθηκε ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸ ἐκοίταξε.

—«Ὠραῖο εἶναι!» εἶπε. «Τώρα πᾶμε νὰ φωνάξωμε τὴ μητέρα».



Ὅλα μαζὶ τὰ τρία ἀδελφάκια φέρνουν χαρούμενα τὴ μητέρα στὴ σάλα.

Μόλις εἶδε τὰ δῶρα ἡ μητέρα εἶπε:

—«Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, καλὰ μου παιδιὰ, γιὰ τὰ ὡραῖα σας δῶρα στὴ γιορτὴ μου. Τί ὡραῖες κάλτσες! Βέβαια ἡ Ἀγλαΐα μοῦ τὶς ἔπλεξε. Τί βλέπω; καὶ καλτσοδέτες μοῦ ἔπλεξες, Ἀγλαΐτσα; Ἄ, εἶσαι πολὺ ἐργατικὴ, κορούλα μου!» καὶ ἔσκυψε καὶ ἐφίλησε τὴν Ἀγλαΐα.

Ἡ Κατινίτσα ἔγινε κατακόκκινη. Ἀγκάλιασε τὴ μητέρα της καὶ εἶπε:

—«Τίς καλτσοδέτες δὲν τίς ἔπλεξε ἡ Ἀγλαΐα, ἀλλὰ ἐγώ, μητερούλα!»

—«Τί;» ἐφώναξε ἡ μητέρα μὲ θαυμασμό. «Ἐσὺ ἔπλεξες τίς καλτσοδέτες; Μὲ αὐτὰ τὰ μικρὰ δακτυλάκια, κουκλίτσα μου; Εὖγε, εὖγε!» καὶ ἐφίλησε τὴν Κατινίτσα στὰ δυὸ μάγουλα. Ὁ Κωστάκης τότε σοβαρὸς σοβαρὸς εἶπε:

—«Μητέρα, ἐγὼ σοῦ ἔφερα τὰ τριαντάφυλλα καὶ ἔμαθα αὐτὸ τὸ τραγουδάκι γιὰ τὴ γιορτὴ σου. Σὲ παρακαλῶ, κάθισε στὸν καναπέ νὰ τὸ ἀκούσης».

Ἡ μητέρα ἐκάθισε στὸν καναπέ. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς τὰ δυὸ κοριτσάκια. Ὁ Κωστάκης ἐστάθηκε ὄρθιος μπροστά τῆς στὴ μέση τῆς σάλας καὶ μὲ ὠραία φωνὴ ἀπάγγειλε:

Μητερούλα, στὴ γιορτὴ σου θέλω νὰ σοῦ πῶ
πόσο σ' ἀγαπῶ.

Θέλω πάντα νὰ σ' ἀκούω σ' ὅ,τι καὶ νὰ πῆς
στὴ στιγμὴ κι εὐθύς.

Θέλω πάντα νὰ σὲ βλέπω νά'σαι γελαστή
σ' ὅλους μας καλή.

Κι ὅταν λέω τὴν προσευχή μου ἄλλο δὲν ζητῶ
παρὰ μόνο αὐτό.

Νὰ μᾶς ζήσης πολλὰ χρόνια καὶ κοντὰ σου ἐμεῖς
πάντοτε εὐτυχεῖς.





6. Ο ΚΥΡ ΑΝΕΜΟΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

Ήτο φθινόπωρο. Μιά ωραία ημέρα. Ὁ οὐρανὸς ἦτο γαλανός, ὁ ἥλιος ἔλαμπε καὶ στοὺς κήπους ἀνθοῦσαν τὰ χρυσάνθεμα, κόκκινα, ἄσπρα, χρυσά.

Τὶ ωραῖος καιρὸς γιὰ περίπατο! Δὲν σοῦ ἔκαμνε καρδιά νὰ καθίσῃς μέσα. Ἐπεθύμησε λοιπὸν ἓνα μικρὸν περίπατάκο καὶ ὁ κύρ Ἄνεμος.

—«Βούιι, βούιι... φρρρ... τί καιρὸς ἔξοχος γιὰ περίπατο! Βούιι... σήμερα θὰ διασκεδάσω πολὺ ἔξω. Φρρρ... πολὺν καιρὸ ἐκάθισα μέσα στὸ σπίτι, ἐμούδιασα πιά!» Ἔτσι εἶπε.

Καὶ καθὼς ὁ κύρ Ἄνεμος δὲν χρειάζεται οὔτε καπέλλο οὔτε ραβδί γιὰ νὰ βγῆ ἔξω, εὐρέθη κιόλας στοὺς δρόμους.



—«Φρρρ... Ἔρχεσαι μαζί μου;» ἐφώνησε σ' ἓνα κομμάτι χαρτί, πού ἐστέκετο ζαρωμένο σὲ μιὰν ἄκρη.

Τὸ χαρτί ἐπέταξε μαζί του κάμποσο δρόμο, ὕστερα ἐκουράσθη καὶ ἐζάρωσε πάλι κάπου.

—«Χούιι... Φεύγω, πάω ταξίδι. Ποιὸς ἔρχεται μαζί μου;» ἐχοῦιξε πάλι ὁ κύρ Ἄνεμος.

Στὶς φωνές του ἔτρεξαν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές ξερὰ φύλ-

λα, κομμάτια χαρτιά, άδειες χαρτοσακκοϋλες... Ά-
κόμη και μερικά ψαθάκια ήθέλησαν νά φύγουν από
τά κεφάλια τών ανθρώπων και νά πᾶνε μαζί.

—«Ωραία!» έφώναξε ό κύρ Άνεμος.

Έφευγε σάν άστραπή και έπροσκαλοϋσε μαζί του
ό,τι έσουναντοϋσε.

Όλους τούς έπιασε όρεξη για ταξίδι. Μιά κουρτίνα
έπετάχθηκε έξω από ένα παράθυρο και τά παραθυρό-
φυλλα έκτύπησαν βαριά στον τοίχο. Όμως, τί κριμα!
δέν έμποροϋσαν νά πᾶνε μαζί.

Νά και ή γλάστρα με τή γαρυφαλλιά και τά ώραία
κόκκινα γαρύφαλλα.

—«Έμπρός, δέν θα έλθης μαζί;» τής έφώναξε ό κύρ
Άνεμος καθώς έπερνοϋσε.

—«Πώς, πώς!» ειπε ή γλάστρα και έσκυψε δεξιά
άριστερά και μπουμπρούμ... εύρέθη στο δρόμο κομ-
μάτια.

Κριμα τά ώραία γαρύφαλλα!



Στο δρόμο έτρεχαν και έφώναζαν οί άνθρωποι. Άλ-
λοι νά πιάσουν τά κατέλλα των και άλλοι νά εύρεθοϋν
το γρηγορώτερο στο σπίτι των.

Έκλειαν με βία τά παράθυρα. Μερικά τζάμια, που
ήθελαν και καλά νά ταξιδεύσουν, κρίντρρρ... κομμάτια
έπεσαν στο δρόμο.

—«Με τέτοια συντροφιά δέν γίνεται ταξίδι», ειπε ό
κύρ Άνεμος. «Πολύ στενόχωρα είναι εδώ στο δρόμο»,
ειπε πάλι. «Πρέπει νά πετάξω στ' άνοικτά. Έμπρός!

Νά, ἐκεῖ στ' ἀλώνια εἶναι ὠραία. Βλέπω κιόλας τὰ παιδάκια, πού περιμένουν μὲ τοὺς ἀετοὺς στὸ χέρι, νὰ τοὺς βάλουν στὴν ἀγκαλιά μου».

Καὶ ἀλήθεια. Στ' ἀλώνια ἐπερίμεναν τὸν κύρ ᾿Ανεμο μεγάλοι χαρταετοὶ κόκκινοι καὶ κίτρινοι μὲ τὶς φουντωτὲς οὐρὲς των.

Τοὺς ἐπῆρε λοιπὸν ὁ κύρ ᾿Ανεμος στὴν ἀγκαλιά του καὶ τοὺς ἀνέβασε ψηλὰ ὡς τὰ σύννεφα. Στέκουν καμαρωτοὶ μὲ ἀπλωμένη ἴσια τὴν οὐρά των κάτω. Μερικοὶ κάμνουν τοῦμπες καὶ οἱ οὐρὲς των κινδυνεύουν νὰ πιασθοῦν στὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου.

Τὰ παιδιὰ τοὺς κρατοῦν ἀπὸ τὸ σπάγγο, τοὺς κοιτάζουν καὶ ἡ καρδιά των πετᾷ: Νὰ ἤμποροῦσαν καὶ αὐτὰ νὰ πετοῦν ἐκεῖ ψηλά...



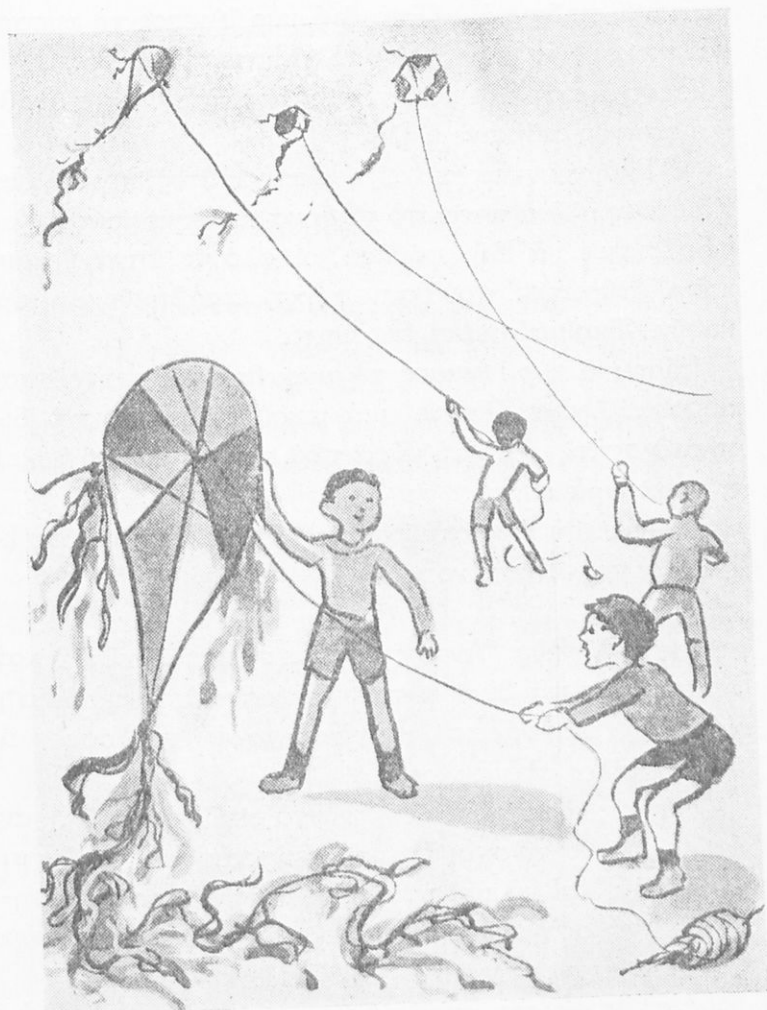
Ὁ κύρ ᾿Ανεμος ἄφησε τώρα τὰ ἀλώνια καὶ ἐξακολούθησε τὸ ταξίδι του.

Βούουου... ἔφθασε σ' ἓνα δάσος. Ἐνας ψηλὸς πλάτανος, πού ἐφοροῦσε τὰ χρυσὰ του φύλλα γιὰ χάρη τοῦ Φθινόπωρου, καθὼς ἄκουσε τὸν κύρ ᾿Ανεμο, ἀνατρίχιασε.

Τὰ χρυσὰ φύλλα ἐφώνασαν:

—«Ἄχ, κύρ ᾿Ανεμο, ἔλα λοιπὸν πάρε μας μαζί σου. Ἐβαρεθήκαμε ἐδῶ στὰ κλαριὰ νὰ κρεμώμαστε κίτρινα ἔτσι. Θέλομε νὰ κατεβοῦμε στὴ γῆ, νὰ τρέξωμε, νὰ πηδήσωμε καὶ νὰ χορεύσωμε».

—«Εὐχαρίστως!» εἶπε ὁ κύρ ᾿Ανεμος. Καὶ φούσςς... χίλιες μικρὲς χρυσὲς χορεύτριες ἔπεσαν στὴ γῆ. Κάτω στὸν πλατὺ δρόμο ἀνοιξε ἡ διασκέδαση: συρτό, καλα-



ματιανό, πηδηχτό... Ἐπαιξε ὁ κύρ Ἄνεμος τὴ φυσαρμόνικα καὶ δῶσ' του ἄναβε τὸ γλέντι καὶ ὁ χορός.

Ξαφνικά κάτι εἶδε μακριὰ σὲ μιὰν αὐλή. Φωτιά ἄναβε καὶ καπνὸς ἀνέβαινε ψηλά.

—«Τί κάμνουν τάχα ἐκεῖ;» εἶπε γεμάτος περιέργεια. Καὶ εὐθύς μ' ἓνα πτερωτὸ πήδημα εὐρέθηκε κοντά. Καθὼς ἔσκυψε νὰ ἰδῆ, φούου... οἱ φλόγες ἐτινάχθηκαν, καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἦσαν γύρω, ἐτραβήχθηκαν μὴν καοῦν. Ἐτοιμάζαν ἐκεῖ ἓνα ψητό.

Παίρνει ὁ κύρ Ἄνεμος τὴ μυρωδιά τοῦ ψητοῦ καὶ σούου... ἔφυγε. Ἐκαμε μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψη στὸ διπλανὸ σπίτι, ἀπὸ τὴ θύρα ποὺ εὐρέθηκε ἀνοικτὴ, καὶ ἡ νοικοκυρὰ εἶπε:

—«Μμμ... τί ὠραία μυρωδιά! Ὠραῖο ψητὸ ἐτοιμάζουν οἱ καλοὶ γειτόνοι».



Ἐπειτα ὁ κύρ Ἄνεμος ἐμπῆκε σ' ἓνα περιβόλι καὶ ἐκίνησε ὅλα τὰ δένδρα του. Ἐπέρασε ἀπὸ μιὰ λίμνη καὶ τὴν ἐκατσάρωσε. Ἐπέρασε καὶ ἓνα δάσος καὶ ἔφθασε τέλος σ' ἓνα χωριό.

—«Καλῶς ὠρισε!» ἐφώναξαν τὰ σενδόνια, ποὺ ἦσαν ἀπλωμένα στὰ σχοινιά, καὶ ἄρχισαν νὰ κινῶνται πέρα δῶθε καὶ νὰ κάμνουν ὑποκλίσεις. «Ἐμπρός, φύσηξέ μας νὰ στεγνώσουμε πιὸ γρήγορα, ἐμπρός, κύρ Ἄνεμε!» ἐπαρὰκάλεσαν.

—«Καλῶς ὠρισε, καλῶς ὠρισε», κύρ Ἄνεμε! ἐφώναξαν καὶ ὅλοι οἱ ἀνεμοδείκτες ἀπὸ τίς στέγες τῶν σπιτιῶν.

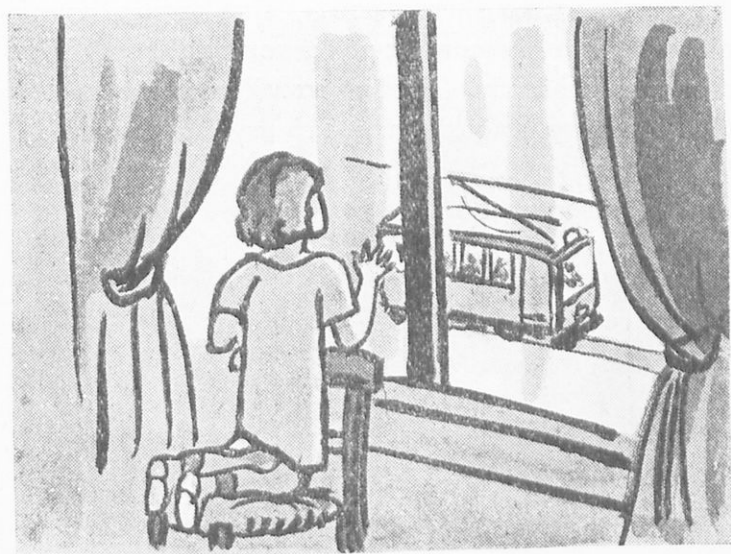


7. Η ΕΛΕΝΙΤΣΑ ΕΙΝΑΙ ΦΡΟΝΙΜΗ

—«Νὰ πάω ἔξω νὰ παίξω, μητερούλα;» ἐρώτησε ἡ Ἐλενίτσα.

—«Ὅχι, κάθισε καλύτερα μέσα, Ἐλενίτσα», εἶπε ἡ μητέρα. «Ἐξω κάμνει πολὺ κρύο καὶ θὰ κρυώσης».

—«Μὲ ποιόν νὰ παίξω λοιπὸν ἐδῶ, μητερούλα;» ἐρώτησε ἡ Ἐλενίτσα. Μὰ ἡ μητέρα δὲν ἔδωσε ἀπάντηση· ἐμπῆκε στὸ μαγειρεῖο νὰ κοιτάξῃ τὸ φαγητό.



Ἡ Ἐλενίτσα ἔφερε μιὰ καρέκλα κοντὰ στοὶ παράθυρο, ἐγονάτισε ἐπάνω καὶ ἐκοίταξε ἔξω στοὺς δρόμο.

Ἐκόλλησε τὴ μύτη της στοὺς τζάμι καὶ ἐκοίταζε τοὺς διαβάτες. Νά καὶ τὸ τράμι. Περνᾷ μὲ θόρυβο πολὺ, κτυπᾷ τὸ καμπανάκι του.

—«Μητερούλα», λέγει τῆς μητέρας της ἡ Ἐλενίτσα, «θὰ πᾶμε τὸ ἀπόγευμα στὸν κῆπο; Θ' ἀνεβοῦμε στοὺς τζάμι;»

—«Ναί», ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα, «ἂν εἶσαι φρόνιμη ὡς τὸ μεσημέρι».



Ἡ Ἐλενίτσα ἐπῆρε τὴν κούκλα της καὶ ἄρχισε νὰ τὴ στολίζει. Τὴν ἐκτένισε, τῆς ἔδωσε ἕναν ὠραῖο φιόγγο στὰ ξανθὰ της μαλλιά καὶ τῆς ἐφόρεσε μιὰ ὠραία ἄσπρη ποδίτσα, ἄσπρες κάλτσες καὶ μαῦρα γοβάκια.

—«Ἔτσι εὖγε, κουκλίτσα μου!», εἶπε καμαρώνοντάς την, «ἂν εἶσαι φρόνιμη ὡς τὸ μεσημέρι, θὰ πᾶμε τὸ ἀπόγευμα περίπατο. Ἔλα τώρα νὰ τραγουδήσωμε».

Ἐκάθισε μὲ τὴν κούκλα της στοὺς μεγάλο καναπέ καὶ ἄρχισε νὰ λέγη ὅλα τὰ τραγουδάκια, ποὺ τῆς εἶχε μάθει ἡ μητέρα της.

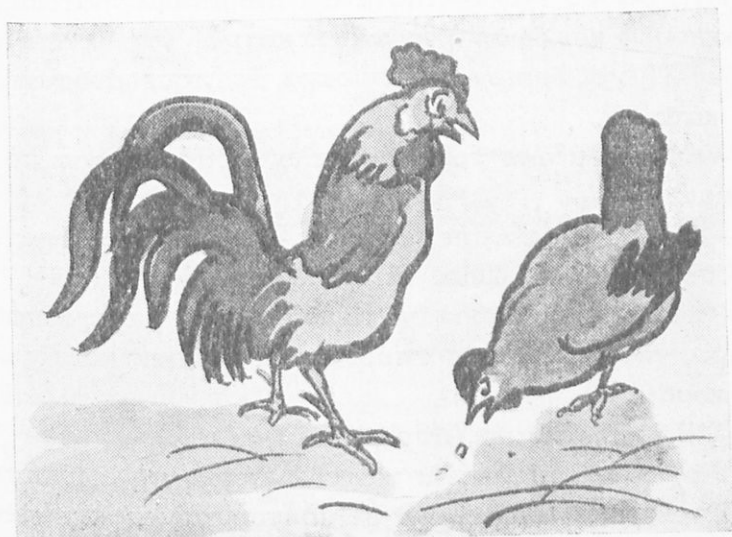




8. Ο ΚΟΚΟΡΙΚΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΤΟΥΛΑ

Ήτο μιὰ φορὰ ἕνας κοκορίκος καὶ μιὰ κοτούλα. Ὁ κοκορίκος ἦτο γενναῖος, ἐργατικὸς καὶ φρόνιμος. Ἡ κοτούλα ὁμως ἦτο τεμπέλα, ψεύτρα καὶ πολὺ πονηρή.

Ὁ κοκορίκος ὅλη τὴν ἡμέρα ἔτρεχε, ἐσκάλιζε καὶ εὔρισκε πολλοὺς σπόρους καὶ σκουληκάκια. Ἡ κοτούλα εἶχε πάντα τὸ νοῦ της πότε θὰ ἐπετύχαινε ἕνα καλὸ μεζέ



ὁ κοκορικός καὶ τότε ἔτρεχε κοντά του καὶ τοῦ ἔλεγε:

—«Ἄ, κοκορικό μου! Τί ὠραῖο μεζέ πού εὐρήκες! Ἐγὼ ἢ κακομοίρα παιδεύομαι ἀπὸ τὸ πρῶι καὶ τέτοιο σκου-
λήκι δὲν ἐπέτυχα πουθενά».

Ὁ κοκορικός ἀμέσως τῆς τὸ ἔδινε καὶ ἐκείνη τὸ ἔχαπτε εὐθύς. Ὑστερα ὁ κοκορικός ἐξανάρχιζε τὸ ψάξιμο καὶ ἐκείνη ἔκαμνε τάχα πῶς ἐσκάλιζε καὶ αὐτή, μὰ δίχως ὄρεξη, γιὰ νὰ μὴν κουράζεται.



Μιὰ μέρα τῆς λέγει ὁ ἀγαθὸς ὁ κοκορικός:

—«Ζέρεις, κοτίτσα μου, τί ἐσκέφθηκα;»

—«Τί ἐσκέφθηκες, κοκορικό μου;» εἶπεν αὐτή.

—«Τώρα, πού εἶναι καλὴ ἐποχὴ, εὐρίσκομε πολλοὺς σπόρους καὶ καλὸ φαγί. Ἀλλὰ μεθαύριο, σὰν πέση τὸ χιόνι, δὲν θὰ ἔχωμε τίποτε. Θὰ περιμένωμε νηστικοί, ὥσπου νὰ μᾶς δώσῃ ἡ νοικοκυρὰ κάτι».

—«Τί λέγεις λοιπὸν νὰ κάμωμε;» ἐρώτησε ἀνήσυχη ἡ κοτούλα.

—«Νὰ φυλάξωμε τοὺς πιὸ καλοὺς σπόρους γιὰ τὸ χειμῶνα».

—«Καλὰ λέγεις!» εἶπε ἡ κοτούλα. «Τί μυαλὸ πού ἔχεις, πόσο γνωστικὸς εἶσαι. Σὲ θαυμάζω!»

—«Λοιπὸν, ἀπὸ τώρα ἔχε τὸ νοῦ σου, νὰ βάζῃς κατὰ μέρος τοὺς διαλεκτοὺς σπόρους πού βρίσκεις καὶ ἐσύ. Ἄκουσες;»

—«Βέβαια, βέβαια», ἀποκρίθηκε ἡ κότα.

Ἀρχισαν λοιπὸν πάλι καὶ οἱ δύο των τῆ δουλειά. Ὁ κοκορικός εὐρήκε ἓνα παλιὸ τσουκαλάκι καὶ ἐκεῖ

ἄρχισε νὰ ρίχνη τούς σπόρους πού ἐδιάλεγε. Ἡ κοτούλα ὅμως, ὅταν ἐχόρταινε πρῶτα καλά καλά, ἔκαμνε μιὰ γουβίτσα στό μαλακὸ χῶμα σ' ἓνα προσηλιακὸ μέρος, ἐξαπλώνετο ἐκεῖ καὶ ἐλιάζετο ἀμέριμνη.

—«Εὐρῆκες τσουκαλάκι καὶ ἐσύ, κοτούλα μου;» τὴν ἐρώτησε τὴν ἄλλην ἡμέρα ὁ κοκορίκος.

—«Ἐπὶ αὐριο θ' ἀρχίσω νὰ μαζεύω καὶ ἐγώ», ἀπάντησε ἡ κότα. Καὶ κάθε ἡμέρα τὴν ἴδια ἀπάντηση τοῦ ἔδινε, ὥσπου ὁ κοκορίκος εἶδε, πῶς ἡ τεμπέλα δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ἐργασθῆ γιὰ τὸ χειμῶνα.

Τότε παίρνει αὐτὸς τὸ τσουκαλάκι του καὶ τὸ κρύβει πίσω ἀπὸ ἓνα παλιὸ βαρέλι, μέσα στό ἀχούρι.

—«Ἐδῶ κανεὶς δὲν θὰ μοῦ τὸ βρῆ», εἶπε μέσα του. «Σὰν πέση τὸ χιόνι, ἐγὼ θὰ ἔχω τὸ καλὸ μου τὸ φαγητό. Ἡ κοτούλα θὰ μένη νηστική καὶ θὰ περιμένη τὸ συσσίτιο ἀπὸ τὴν κυρά. Ποιὸς θὰ τῆς πταίῃ τότε;»

Ἡ πονηρὴ ὅμως ἡ κότα κάτι ὑπωψιάσθηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ κοκορίκος τὸ εἶχε γεμίσει ὡς ἐπάνω τὸ τσουκαλάκι του τώρα, καὶ ἦτο πιὰ ἤσυχος.



Ἡ κοτούλα δὲν ἄργησε νὰ μυρισθῆ πῶς μέσα στό ἀχούρι κάπου ἦτο κρυμμένο τὸ τσουκαλάκι τοῦ κοκορικοῦ γεμάτο διαλεκτοὺς σπόρους. Ἐσκέφθηκε καὶ εἶπε μὲ τὸ νοῦ της:

—«Τί σκοτώνομαι ὅλη τὴν ἡμέρα ψάχνοντας καὶ σκαλίζοντας; Δὲν κοιτάζω καλύτερα νὰ βρῶ τὸ τσουκαλάκι, νὰ γεμίσω μιὰ καὶ καλὴ τὴν κοιλιά μου καὶ ὕστερα νὰ ξαπλωθῶ δίχως σκοτούρες;»

Ἐφοῦ ἐσκέφθηκε ἔτσι, λέγει ἡ πονηρὴ στὸν κοκορικό:
 —«Ζέρεις, κοκορικό μου, αὔριο ἡ ἑξαδέλφη μου ἡ Λα-
 θουρή, στὸ διπλανὸν ὄρνιθώνα τοῦ γείτονα, ἔχει βα-
 πτίσια τοῦ γιοῦ της· πρέπει νὰ πάω».

—«Νὰ πᾶς, κοτούλα μου», εἶπε ὁ κοκορικός, χωρὶς νὰ
 βάλῃ ὁ νοῦς του κακό.

Τὴν ἄλλην ἡμέρα πηγαίνει ἡ κοτούλα στὸ ἀχούρι.
 Ἐφαγε ἀπὸ ἐδῶ, ἔφαγε ἀπὸ ἐκεῖ, βρῖσκει τὸ τσου-
 καλάκι.

—«Ἄ, τί ὠραῖοι σπόροι!» ἐφώνασε καθὼς τὸ εἶδε.
 Ἐκάθισε λοιπὸν καὶ ἔφαγε ἔφαγε, ὥσπου ἐχόρτασε.

Σὲ κάμποση ὥρα βγαίνει στὴν αὐλή.

—«Ἄ, ἤλθες;» εἶπε ὁ κοκορικός καθὼς τὴν εἶδε. «Ἐ,
 πῶς τὰ πέρασες; καὶ πῶς τὸ ἐβαπτίσατε τὸ παιδί;»

—«Γεμᾶτο τσουκαλάκι», ἀποκρίθηκε ἡκατεργάρα.

—«Μπά, τί παράξενο ὄνομα!» ἐμουρμούρισε ὁ πετει-
 νός.

—«Ναί, ναί, εἶδες ἐκεῖ παραξενιές;» εἶπε ἡ κότα.



Ἐστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ἡ κοτούλα λέγει πάλι
 τοῦ κοκορικού :

—«Ζέρεις, κοκορικό μου, αὔριο εἶμαι πάλι προσκαλε-
 σμένη στὴν ἄλλη μου ἑξαδέλφη, τὴν Ἀσπρουλή».

—«Βαπτίσι:α πάλι;» ἐρώτησε ὁ κοκορικός.

—«Βέβαια», εἶπε ἡ κότα. «Μοῦ δίνεις τὴν ἄδεια;»

—«Καλὰ, πήγαινε. Καλὴ διασκέδαση».

Ἡ κοτούλα ἐπῆγε γρήγορα γρήγορα. Ἐχώθηκε στὸ
 ἀχούρι ἀπὸ τὴν πίσω τρῦπα, ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ τὸ
 βαρέλι καὶ ἄρχισε πάλι νὰ γεμίζῃ τὴν κοιλιά της. Σὰν

ἐχώρτασε πάλι καλά, ἐβγῆκε στήν αὐλή καὶ ἐπαρουσιάσθηκε.

—«Ἄ, ἦλθες;» εἶπε ὁ κοκορικός, μόλις τὴν εἶδε. «Πῶς τὸ ἐβγάλατε τὸ παιδί;»

—«Μισὸ τσουκαλάκι», ἀποκρίθηκε ἡ κοτούλα.

—«Μπᾶ, τί παράξενο ὄνομά!» ἐμουρμούρισε πάλι ὁ κοκορικός.

—«Ναί, εἶδες ἐκεῖ ὄνομα ποῦ εὗρηκαν καὶ αὐτοὶ νὰ βάλουν;» εἶπε πάλι ἡ κατεργάρα.



Ἐπέρασαν πάλι λίγες ἡμέρες καὶ ἡ κοτούλα μας εἶπε πάλι:

—«Κοκορικό μου, ξέρεις τί ἐθυμήθηκα;»

—«Τί ἐθυμήθηκες, κοτούλα μου;»

—«Αὔριο ἡ ἐξαδέλφη μου ἡ Μαυρουλή ἔχει βαπτίσιον. Πρέπει νὰ πάω».

—«Νὰ πᾶς, κοτούλα μου», εἶπεν ὁ καλὸς κοκορικός.

Ἐτρεξε πάλι ἡ κοτούλα στὸ τσουκαλάκι καὶ εἶχε τόση ὄρεξη αὐτὴ τὴ φορά, ποῦ δὲν ἄφησε τίποτε μέσα, τὸ ἄδειασε καλά. Καὶ νὰ τὴν πάλι κουνηστὴ καὶ λυγιστὴ ἐπαρουσιάσθηκε στήν αὐλή.

—«Ἦλθες, κοτούλα μου;» εἶπε ὁ κοκορικός. «Πῶς τὸ ἐβγάλατε τώρα τὸ παιδί;»

—«Ἄδειο τσουκαλάκι», εἶπε ἡ κοτούλα.

—«Τί παραξενιὲς ποῦ ἔπιασαν τώρα τελευταῖα τὸν κόσμον!» εἶπε ὁ κοκορικός, καὶ οὔτε ἐκατάλαβε τίποτε.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἐσταμάτησαν καὶ τὰ βαπτίσιον, ἀφοῦ τὸ τσουκαλάκι εἶχε ἄδειάσει.

Καμιά φορά ήλθε τὸ κρύο μὲ τὸ χειμῶνα. Οἱ σπόροι στὴν αὐλὴ ἐλιγότευσαν καὶ οἱ πείνες ἄρχισαν. Νά σου καὶ μιὰ ἡμέρα ξυπνοῦν μὲ χιόνια πολλὰ. Τώρα ἦτο καὶ ἂν ἦτο ἀπελπισία.

Ὁ κοκορικός ὅμως εἶπε μέσα του:

«Καιρὸς εἶναι νὰ ἰδῶ τί γίνεται τὸ τσουκαλάκι μου». Πηγαίνει καὶ τί νὰ ἰδῆ. Ἄδειο τὸ τσουκαλάκι!

Τότε ἐθυμήθηκε τὰ βαπτίσιμα καὶ τὰ ὀνόματα: γεμάτο τσουκαλάκι, μισὸ τσουκαλάκι, ἄδειο τσουκαλάκι.

Ἐθύμωσε φοβερὰ.

«Δὲν φθάνει πού ἡ ἴδια δὲν ἐμάζευσε γιὰ τὸν ἑαυτό της, παρὰ ἔφαγε καὶ ὅ,τι ἐμάζευσα καὶ ἐγώ. Τώρα θὰ ἰδῆ. Δὲν θὰ τῆς δίνω πιά ἀπὸ τὰ σκύβαλα, πού μᾶς ρίχνει ἡ κυρά μας, ὅπως τῆς ἔδινε ἕως τώρα».

Καὶ ὅπως εἶπε, ἔτσι καὶ ἔκαμε.

Καὶ ἡ κοτούλα, πού ἦτο συνηθισμένη νὰ τρώγῃ πάντοτε ἀπὸ τὸ μερίδιο τοῦ κοκορικού, ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ ἀδυνατίζει ἀπὸ τὴν πείνα. Ὡσπου ἕνα πρωὶ ἡ νοικοκυρὰ τὴν εὗρῆκε ψόφια.





9. ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΟΙ ΤΑΚΤΙΚΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ ΜΑΣ

Πόσο τακτικοί είναι οί τέσσεροι επισκέπτες μας! Μόλις φύγη ό ένας, ευθύς έρχεται ό άλλος. Καί κρατοῦν τή σειρά των με μεγάλη ακρίβεια. Ποτέ δέν έγινε λάθος.

Καθένας τους μένει επάνω κάτω τρείς μήνες. Δέν προφθάνομε νά τόν βαρεθοῦμε καί νά ό άλλος. Φεύγει, τοῦτος έρχεται εκείνος.

Πόσο διαφορετικοί είναι ό ένας από τόν άλλον. Θα σᾶς τοῦς περιγράψω έναν έναν. Καί πρώτον ἄς πά- ρουμε τὸ γέρο.

Τοῦτος είναι γέρος άσπρομάλλης καί άσπρογένης. Οὔτε ξέρεις πόσων χρονῶν είναι! Παρουσιάζεται στήν κορφή τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ καί από κεί κατεβαίνει καί μᾶς έρχεται.

Αὐτός δέν είναι καί τόσο καλοδεχούμενος, νά ποῦμε τήν ἀλήθεια. Είναι γέρος, κρυώνει, ὄλο κρυώνει. Θέ- λει νά κάθεται ὄλη τήν ὠρα δίπλα στή φωτιά καί νά διηγῆται ιστορίες, παλιές, παμπάλαιες ιστορίες.

Δέν έχει καί ἄδικο, γιατί έκτός πού είναι τόσο γέρος, μᾶς κάθεται Δεκέμβρη, Γενάρη καί Φλεβάρη, δηλαδή

Παιδικές 'Ιστορίες. Έκδ. Α'. Β. Πετρούνια.

3



τούς πιό κρύους μήνες· τούς μήνες πού τὰ περιβόλια εἶναι δίχως λουλούδια καί τὰ δένδρα δίχως φύλλα· πού ὁ βοριάς σφυρίζει στους ἔρημους δρόμους· πού ἡ θάλασσα εἶναι ἀγριεμένη καί τὰ ἀφρισμένα κύματα κυνηγοῦν τὰ καράβια νά τὰ καταπιοῦν· πού ὁ οὐρανός εἶναι σταχτύς καί οἱ κορφές τῶν βουνῶν κουκουλωμένες ἀπό χιόνια.

Κάθεται λοιπόν ὅλο μέσα. Τὸν ἀγαποῦμε ὅμως καί λίγο. Γιατί ἐκτός ἀπὸ τὰ ὠραῖα παραμύθια πού μᾶς διηγεῖται, μαζί του κάμνουμε Χριστούγεννα καί ἉγιοΒασίλη. Καί τρώγομε γλυκά, κουραμπιέδες, φρούτα, σταφίδες, καρύδια, πορτοκάλια, μῆλα.

Ἔπειτα περνᾶμε καί τίς ἀπόκριες μαζί του. Ντυνό-

μαστε μασκαράδες, χορεύουμε και διασκεδάζουμε.
Αὐτὸς εἶναι ὁ γέρος.

“Ὑστερα ἀπ’ αὐτὸν ἔρχεται μιὰ κοπέλλα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ ἀγαπημένη ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἐπισκέπτες μας. Τὴν περιμένουμε πῶς καὶ πῶς. Δὲν μᾶς παρουσιάζεται κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν ψηλὴ κορφή τοῦ βουνοῦ, καθὼς ὁ γέρος, παρὰ ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ κήπου καὶ τὴ βλέπομε ξαφνικὰ ἀνάμεσα στὰ λουλούδια μας.

Πῶς νὰ σᾶς παραστήσω τὴν ὁμορφιά της καὶ τὴ δροσιά της! Ἔχει τριανταφυλλένια μάγουλα καὶ χεῖλη! Τὰ μαλλιά της εἶναι κατάξανθα σὰν χρυσὰ καὶ τὰ μάτια της γαλανά. Φορεῖ ἓνα στεφάνι πλεγμένο ἀπὸ λουλούδια. Τὸ φόρεμά της εἶναι γαλάζιο, πλου-



μισμένο με τριανταφυλλένιες και κίτρινες κορδέλλες. Είναι ευθυμη, γελαστή και όλο τραγουδεί και χορεύει.

“Αχ, ἄς ἦτο νὰ ἔμενε μαζί μας πάντοτε. “Ομως δὲν μένει καὶ αὐτὴ παρὰ μόνο Μάρτη, Ἀπρίλη καὶ Μάη.

Αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ καθίση μέσα στὸ σπῆτι διόλου. Τῆς ἀρέσει ὁ κῆπος, οἱ ἐκδρομὲς ἔξω στοὺς κάμπους καὶ στὰ λιβάδια. Αὐτὸ θέλουμε καὶ ἐμεῖς. Πηγαίνομε λοιπὸν μαζί της στὰ περιβόλια καὶ στοὺς κάμπους.

Εἶναι τόσο ἔμορφα! “Ολη ἡ γῆ τότε εἶναι ντυμένη ἓνα πράσινο φόρεμα. Καὶ ἐπάνω του εἶναι κεντημένα λογιῆς λογιῆς λουλούδια. Κόκκινες παραροῦνες, ἄσπρες καὶ κίτρινες μαργαρίτες καὶ χίλια δυὸ ἄλλα λουλούδια, ποὺ σκορποῦν στὸν ἀέρα ἓνα εὐχάριστο ἄρωμα.

Γύρω πετοῦν τὰ πουλάκια χαρούμενα καὶ κελαηδοῦν. Πεταλοῦδες, μέλισσες καὶ ἄλλα ἔντομα βουτίζουν μέσα στὸ εὐχάριστο φῶς τοῦ ἡλίου.

“Ερχεται καὶ ἡ Μεγάλη Ἑβδομάδα καὶ ἡ ὁμορφὴ κόρη εἶναι ἀκόμη σὲ μᾶς. Μαζί της πηγαίνομε τὰ βράδια στὴν ἐκκλησία καὶ ἀκοῦμε τὶς γλυκὲς ψαλμωδίες τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ μας.

Τὴ μεγάλη Παρασκευὴ ἀκολουθοῦμε τὸν Ἐπιτάφιο καὶ τότε ἀνάβουμε τὶς κίτρινες μυρωδάτες λαμπάδες μας. Τὸ μεγάλο Σάββατο ἀνάβουμε τὶς ἄσπρες λαμπάδες μας καὶ κάμνομε Ἀνάστασι.

“Αχ, τί ωραία ποὺ εἶναι ἡ Λαμπρὴ, μὲ τὰ κόκκινα αὐγά. Τὰ τσιγκρίζομε καὶ λέμε «Χριστὸς Ἀνέστη», «Ἀληθῶς Ἀνέστη».

Ἐπειτα ἔρχεται ἡ Πρωτομαγιά. Τότε πηγαίνομε ὅλη τὴν ἡμέρα στὴν ἐσοχὴ καὶ γυρίζομε τὸ βράδυ στολισμένοι μὲ λουλούδια.

Ἄχ, ἄς ἦτο πάντοτε μαζί μας ἡ ὁμορφὴ φιλενάδα μας. Ἐρχεται ὅμως ἡ ἡμέρα ποὺ μᾶς ἀφίνει καὶ αὐτή. Καὶ ἐνῶ μᾶς ἀποχαιρετᾷ γελαστὴ καθὼς πάντα, νὰ καὶ προβάλλει ὁ τρίτος ἐπισκέπτης μας.

Τοῦτος εἶναι ἓνα παλληκάρι περήφανο, γερό, καλοδεμένο. Τὸ πρόσωπό του εἶναι σταράτο, τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μάτια του μαῦρα.

Εἶναι σοβαρό, μὰ πότε πότε χαμογελαίει καὶ φαίνονται τὰ ἄσπρα καθαρά του δόντια.

Τοῦ ἀρέσει νὰ σηκώνεται πρῶι πρῶι καὶ ν' ἀνασαινή



τή δροσιά τῆς αὐγῆς. Ὑστερα, ὅσο προχωρεῖ ἡ μέρα καὶ δυναμώνει ἡ ζέστη, μᾶς παίρνει καὶ πᾶμε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Ἐκεῖ στὴ σκιά των περνοῦμε τραγουδώντας καὶ τρώγοντας δροσερὰ ὀπωρικά.

Κανένας ἄλλος ἐπισκέπτῃς μας δὲν μᾶς φέρνει τόσα ὀπωρικά. Κεράσια, βερίκοκα, ροδάκινα, σταφύλια, σῦκα. Ἐπειτα πεπόνια, καρπούζια.

Γιὰ μερικὲς ἡμέρες μᾶς παίρνει μαζί του στὸν κάμπο, ὅπου πιάνουμε ὅλοι τὸ θέρισμα.

Δύσκολη δουλειά, ὅμως πόσο εὐχάριστη! Θερίζουμε καὶ τραγουδοῦμε. Ὁ ἰδρώτας τρέχει ἀπὸ τὸ μέτωπό μας. Ἐτσι ὅμως θὰ φᾶμε καὶ γλυκὸ ψωμὶ τὸ χειμῶνα.

Τ' ὠραῖο ἀγόρι μένει μαζί μας καὶ αὐτὸ κάπου τρεῖς μῆνες, Ἰούνιο, Ἰούλιο καὶ Αὐγούστο. Μαζί κάνουμε καὶ τὴ μεγάλη γιορτὴ τῆς Παναγίας.

Ἄλλὰ ἐκεῖνο πού περισσότερο ἀπ' ὅλα μᾶς εὐχαριστεῖ στὴ συντροφιά του, εἶναι τὰ μπάνια. Πᾶμε μαζί στὴν ἀκρογιαλιά καὶ κολυμπᾶμε στὴ θάλασσα.

Τί παιχνίδια, τί χαρὲς στὸ γαλανὸ κῦμα καὶ στὴν παραλιακὴ ἀμμουδιά! Δὲν περνοῦν πολλὲς ἡμέρες καὶ τὸ δέρμα μας ἀφίνει τὴν ἀσπράδα του καὶ γίνεται μαυριδερό, ἠλιοκαμένο.

Τώρα ἔχουμε καὶ περισσότερον καιρὸ γιὰ παιχνίδια καὶ γιὰ ἐξοχή, γιατί εἶναι διακοπές, τὸ σχολεῖο μας κλειστό.

Νὰ ὅμως πού καὶ ὁ ἐπισκέπτῃς μας αὐτὸς μᾶς ἀφίνει. Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τοῦ δρόμου χάνεται αὐτός, καὶ ἀπὸ



τὴν ἄλλη ἄκρη παρουσιάζεται ὁ τέταρτος ἐπισκέπτης μας.

Ἄλλο παλληκάρι πάλι αὐτό. Ὅμως πόσο διαφορετικό ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Χλομὸ μὲ σταχτιά μάτια καὶ ξεθωριασμένα καστανὰ μαλλιά.

Περπατεῖ συλλογισμένο καὶ ἀγέλαστο καὶ κρατεῖ στὰ χέρια του χρυσάνθεμα.

Ἔρχεται τὶς πιὸ πολλές φορές μὲ μιὰ βροχούλα. Μιὰ γλυκεῖα βροχούλα, πὺ δροσίζει τὴ φλογισμένη γῆ.

Καὶ εὐθύς βλέπεις πάλι καὶ πρασινίζουν οἱ κάμποι, πὺ εἶχαν καταντήσει ξεροὶ καὶ κίτρινοὶ ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ καλοκαιριοῦ.

Μαζὶ του κάμνομε ὠραίους βραδυνοὺς περιπάτους καὶ μιλοῦμε γιὰ τὰ μαθήματά μας, γιὰ τὸ σχολεῖο μας, πὺ τώρα θὰ ξαναρχίσῃ.

“Όσο περνοῦν οἱ μέρες, τόσο ὁ καιρὸς ψυχραίνει. Ἀρχίζουν οἱ βροχές, οἱ δρόμοι λασπώνουν. Τὰ φροῦτα σώνονται, τὰ λουλούδια χάνονται, τὰ φύλλα τῶν δένδρων πέφτουν καὶ τὰ χελιδόνια φεύγουν γιὰ τοὺς ζεστοὺς τόπους.

Μένει μαζί μας τὸ χλομὸ καὶ λιγομίλητο παλληκάρι τοὺς τρεῖς μῆνες Σεπτέμβρη, Ὀκτώβρη καὶ Νοέμβρη.

Μὲ μεγάλη μας λύπη τὸ ἀποχαιρετοῦμε, γιατί μᾶς εἶναι πολὺ συμπαθητικό. Καὶ καθὼς φεύγει ἀργὰ ἀργὰ, τὸ σκεπάζει ἡ καταχνιά καὶ χάνεται πέρα. Καὶ νά! φαίνεται τώρα στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ κατηφορίζη πάλι κατὰ μᾶς ὁ πρῶτος ἐπισκέπτης, ὁ γέρος.

Πόσο τακτικοὶ εἶναι οἱ τέσσεροι διαφορετικοὶ ἐπισκέπτες μας. Καὶ καθένας ἔχει τὶς χάρες του. Δὲν προφθάνουμε νὰ βαρεθοῦμε τὸν ἓνα καὶ νὰ ὁ ἄλλος.





10. ΤΟ ΛΙΟΜΑΖΩΜΑ

Ὁ κύρ Παναγῆς εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς καλοὺς νοικοκυραίους. Ἔχει μερικὰ κτηματάκια, πού τὰ φροντίζει καὶ τὰ καλλιεργεῖ πάντα μὲ ὄρεξι καὶ ἐπιμέλεια. Καὶ αὐτὰ πάλι βγάζουν καὶ τοῦ δίνουν διπλοὺς τριπλοὺς τοὺς κόπους του. Ἔχει λοιπὸν ἓνα δυὸ ἀμπελάκια, κάτι χωράφια, πού τὰ σπέρνει ἄλλοτε σιτάρια καὶ ἄλλοτε κουκιά, ἔχει καὶ ἓνα λιόφυτο.

Τὸ λιόφυτο τοῦ εἶναι τὸ πιὸ ἀγαπημένο. Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶναι. Ἄφοῦ τοῦ δίνει τόσα καὶ τόσα. Ἐλιές νὰ τρώγη ὅλη ἡ οἰκογένειά του, λάδι γιὰ τὸ φαγὶ καὶ γιὰ τὸ λυχνάρι, τὸ λιοκόκκι γιὰ τὴν τροφή τῶν χοίρων, τὸ φύλλο γιὰ τὴν κατσικά, τὸν πυρῆνα καὶ τὸ ξύλο γιὰ τὴ φωτιά.

Τὶς ἀγαπάει λοιπὸν πολὺ τὶς ἐλιές του ὁ κύρ Παναγῆς καὶ πολὺ τὶς περιποιεῖται. Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς γιὰ τὸ λιομάζωμα, τί χαρὰ πού τὴν ἔχει!

Μαζί του χαίρονται καὶ τὰ παιδιὰ του, ὁ Νίκος καὶ ἡ Χρυσούλα. Πηδοῦν ἀπὸ τὴ χαρὰ των, γιατί πηγαίνουν καὶ αὐτὰ μαζί μὲ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα των στὸν ἐλαιῶνα.

Ἐκεῖ εἶναι τὸ καλυβάκι, ὅπου μένουν καμιὰ δεκαριά

μέρες. "Όλον αὐτὸ τὸν καιρὸ βοηθοῦν καὶ τὰ παιδιὰ, μαζί μὲ τοὺς γονεῖς των καὶ τοὺς ἄλλους ἐργάτες καὶ ἐργάτισσες. Βοηθοῦν στὴ δουλειὰ ὅλη τὴν ἡμέρα. Τραγουδοῦν, μαθαίνουν καὶ ἄλλα τραγούδια. "Όταν τελειώνη ἡ δουλειὰ, παίζουν μὲ τοὺς νέους καὶ μὲ τὶς κοπέλλες, καὶ ἀκοῦνε τ' ἀστεῖα καὶ τὶς ἱστορίες των.

Ὁ πατέρας των φροντίζει ἐγκαίρως καὶ βρίσκει τοὺς ἐργάτες καὶ τὶς ἐργάτισσες, ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν στὸ μάζωμα. Καὶ τὴν ὠρισμένη μέρα, πρωὶ πρωί, φορτώνουν τὰ ζωντανὰ—τρία μουλάρια— μὲ τὰ πράγματα, καρβαλλικεύουν καὶ αὐτοὶ καὶ ξεκινοῦν γιὰ τὸν ἐλαιῶνα.

Καὶ ἐκεῖ σὰν ἐγκατασταθοῦν καὶ μαζευθῆ καὶ ἡ ἐργατιά, ἀρχίζει ἡ δουλειὰ.

Τὰ κορίτσια μαζεύουν τὶς μαῦρες γινωμένες ἐλιές, ποὺ ἔχουν πέσει, καὶ τραγουδοῦν.

Μαζεύουν καὶ ὁ Νίκος μὲ τὴ Χρυσούλα. Βοηθοῦν καὶ στὸ τραγούδι. "Αμα μαζεύσουν ἀπὸ χάμω ὅλες τὶς πεσμένες ἐλιές γύρω στὴ ρίζα τῆς μιᾶς ἐλιάς, πηγαίνουν πάρα κάτω, στὴν ἄλλη ἐλιά. Καὶ ἐκεῖ τὸ ἴδιο.

"Ἐρχονται ὕστερα οἱ ἐργάτες μὲ τὰ μακρὰ ραβδιά, οἱ ραβδιστάδες. Στρώνουν λιοπάνες γύρω στὴ ρίζα σὲ μεγάλο κύκλο, ὅσο πιάνει ἡ φούντα τοῦ δένδρου. Κυκλώνουν ὕστερα τὴν ἐλιά, ποὺ τὰ κλαδιά της γέρνουν φορτωμένα τὸν καρπὸ. Καὶ ἀρχίζουν τσάπ, τσοῦπ, φράπ, φρούστ... καὶ ραβδίζουν τὰ λιγερά κλωνάρια. Καὶ μπρούουου... πέφτουν χάμω οἱ ἐλιές στὶς στρωμένες λιοπάνες.

Καί ὅταν ραβδίσουν τή μιὰ ἐλιά, τήν ἀφίνουν καί πηγαίνουν στήν πάρα κάτω. Καί ἐκεῖ τὰ ἴδια.



Ὁ κύρ Παναγῆς, ὄχι σάν ἀφέντης παρά σάν πρῶτος δουλευτής, ἐργάζεται καί δίνει καί ὀδηγίες. Ἡ γυναίκα του ἐργάζεται καί αὐτὴ γερά. Κανείς δὲ στέκει.

Καί τὰ τσουβάλια γεμίζουν ἀπὸ τὸν καλὸ καρπὸ. Τὸ λιοτρίβι εἶναι ἐκεῖ κοντὰ καί περιμένει. Θὰ πάρη τὰ τσουβάλια γεμάτα πικρὲς ἐλιές καί θὰ δώσῃ τενεκέδες γεμάτους γλυκὸ κεχρिमπαρένιο λάδι.





13. ΠΡΟΘΥΜΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ

Ὁ Ντίνος, ὁ Πετράκης καὶ ἡ Καλλιοπίτσα, φίλοι καὶ συμμαθητές, παίζουν τὸ κρυφτούλι ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ Ντίνου.

Τώρα μόλις ἄρχισαν. Παίζουν μὲ ὄρεξι καὶ μὲ γέλια. Ὁ Πετράκης φυλάει. Ἔχει ἀκουμπήσει τὸ χέρι του ἐπάνω στὸ χονδρὸ κορμὸ τῆς μουριαῖς καὶ ἔχει κρύψει ἐπάνω στὸ χέρι του τὸ πρόσωπό του. Μετράει μὲ δυνατὴ φωνή. Ἔνα, δύο, τρία, τέσσερα... καὶ ὄλο μετράει. Πρέπει νὰ μετρήσῃ, κατὰ τὴ συμφωνία, ὡς τὸ πενήντα. Καὶ ἔπειτα θὰ ρωτήσῃ «νὰ βγῶ;»

Ἄμα ἀκούσῃ τὴ φωνὴ ἑνὸς ἀπὸ τὰ κρυμμένα παιδιὰ ν' ἀποκρίνεται «ἔβγα!», τότε θὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, θ' ἀφήσῃ τὴ μουριά καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ ψάχνῃ. Ὄταν εὐρῆ ἔνα, θὰ φωνάξῃ «σὲ βρῆκα!» Καὶ τότε θὰ φυλάξῃ στὴ μουριά αὐτὸς ποὺ εὐρίθῃ, καὶ οἱ ἄλλοι θὰ πᾶνε νὰ κρυφθοῦν.

Μετράει λοιπὸν ὁ Πετράκης: «...τριανταένα, τριανταδύο, τριαντατρία, τριαντατέσσερα....»

Τ' ἄλλα παιδιὰ ψάχνουν ἀκόμη γιὰ τὸ πιὸ κρυφὸ μέρος νὰ χωθοῦν, νὰ μὴ τὰ βρῆ ὁ Πετράκης.

Ἡ Καλλιοπίτσα ἐπέρασε ἀπὸ τὴ μεγάλη αὐλόπορ-

τα στὸν κῆπο καὶ ἐκρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ φουντωμένη τριανταφυλλιά. Τὸ τριανταφυλλένιο φιογγάκι πάνω στὰ μαλλιά της φαίνεται καὶ αὐτὸ σὰν τριαντάφυλλο ἀνάμεσα στ' ἄλλα. Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ Πετράκης, πὼς εἶναι κρυμμένη ἐκεῖ.

Ὁ Ντίνος χώνεται πίσω ἀπὸ μιὰ μεγάλη σκάφη, πού εἶναι ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο τῆς μάνδρας, δίπλα στὸ κοτέτσι.

Τώρα ὁ Πετράκης τελειώνει τὸ μέτρημα: «...σαρανταοκτώ, σαρανταεννέα, πενήντα!» φωνάζει θριαμβευτικά. Καὶ ἔπειτα ρωτᾷ δυνατά:

—«Νὰ βγῶ;»

—«Ἔβγα!» ἀκούονται δυὸ ψιλὲς κρυφὲς φωνίτσες. Ἡ μιὰ ἔρχεται ἀπὸ ἀριστερὰ καὶ ἡ ἄλλη ἀπὸ δεξιὰ.

Ὁ Πετράκης τραβιέται ἀπὸ τὴ μουριὰ καὶ μένει γιὰ λίγο διστακτικός.

Ἐκείνη τὴ στιγμή νὰ μιὰ κυρία πλησιάζει, στέκεται μπροστὰ στὸν Πετράκη καὶ τοῦ λέγει:

—«Παιδί μου, δὲν μοῦ κάμνεις μιὰ χάρι;»

—«Τί θέλετε;» ρωτᾷ ὁ Πετράκης. Καὶ κοιτᾷ με περιέργεια τὴν κυρία, γιατί τοῦ εἶναι ἄγνωστη ὅπως διόλου.

—«Νὰ μοῦ δείξης, σὲ παρακαλῶ, τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ», λέγει ἐκείνη.

—«Τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ;» ἐψιθύρισε ὁ Πετράκης καὶ ἐσυλλογίσθηκε, πὼς τὸ σπίτι τοῦ γιατροῦ ἦτο στὴν ἀπάνω γειτονιὰ καὶ ἔπρεπε νὰ παρατήσῃ τὸ παιχνίδι.

Ὅμως δὲν ἐδυσκολεύθη καθόλου.

—«Εὐχαρίστως», εἶπε. «Θὰ σᾶς ὀδηγήσω».

Καὶ ἀμέσως ἐφώνησε νὰ τὸν ἀκούσουν οἱ κρυμμένοι φίλοι του:

—«Παιδιά, Καλλιοπίτσα, Ντίνο! Βγῆτε, γιατί πηγαίνω σὲ δουλειά.—Πᾶμε, κυρία!» λέγει τώρα τῆς ξένης καὶ ἐξεκίνησε μαζί της.

“Όταν ἔφθασαν καὶ τῆς ἔδειξε τὸ σπίτι, ἡ κυρία τοῦ λέγει:

—«Σ’ εὐχαριστῶ πάρα πολύ, μικρέ μου. Νά, πάρε κάτι γιὰ τὸν κόπο σου». Ἔβγαλε ἓνα δεκάδραχμο καὶ ἄπλωσε νὰ τὸ δώσει τοῦ Πετράκη.

“Όμως αὐτὸς κατακοκκίνησε ἀπὸ ντροπή.

—«Ὅχι, κυρία», εἶπε. «Εὐχαριστῶ. Δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσετε τίποτε». Καὶ εὐθὺς τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἡ κυρία τὸν ἐκοίταξε γιὰ λίγο πού ἔφευγε καὶ ἐψιθύρισε :

—«Εὔγε! Τί καλὸ παιδί. Καὶ καλοὺς γονεῖς θὰ ἔχη καὶ καλὸ δάσκαλο. Εὔγε του!»

Τρεχάτος ὁ Πετράκης ἐγύρισε στὸ δρόμο πού ἔπαιζε καὶ εὐρῆκε τ’ ἄλλα δυὸ παιδιά νὰ τὸν περιμένουν.

—«Ποῦ ἐπῆγες;» τὸν ἐρώτησε ἡ Καλλιοπίτσα.

—«Ἐπῆγα μιὰ ξένη στοῦ γιατροῦ τὸ σπίτι. Μὰ ἀκοῦστε νὰ γελάσετε τί ἤθελε νὰ μοῦ κάμη».

—«Τί, τί;» ἐρώτησαν περίεργα τὰ παιδιά.

—«Θέλησε νὰ μοῦ δώσει δέκα δραχμὲς γιὰ τὸν κόπο μου, λέει...»

—«Χά χά χά...» ἔσκασαν στὰ γέλια καὶ τὰ τρία

παιδιά τώρα. Καὶ ἀφοῦ ἐχόρτασαν νὰ γελοῦν, εἶπε ὁ Πετράκης:

—«Ἐλᾶτε τώρα, νὰ ἐξακολουθήσουμε τὸ παιχνίδι μας. Ἐγὼ θὰ φυλάξω πάλι. Ἐμπρός, τρέξτε νὰ κρυφθῆτε. Μετρῶ.»

Καὶ ἐνῶ τὰ παιδιά ἔτρεχαν νὰ ξανακρυφθοῦν στὶς ἴδιες μεριές πού εἶχαν διαλέξει προτιήτερα, ὁ Πετράκης ἀκούμπησε καθὼς πρὶν στὸν κορμὸ τῆς μουριᾶς καὶ ἄρχισε πάλι: «ἓνα, δύο, τρία, τέσσερα....»





12. Ο ΚΥΝΗΓΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ

Ὁ Μανώλης πηγαίνει γιὰ πρώτη του φορά κυνήγι. Ἀκόμα δὲν ξέρει νὰ σημαδεύη καὶ οἱ ἄλλοι τὸν πειράζουν πὼς δὲν θὰ μπορέση νὰ σκοτώσῃ τίποτα.

Αὐτὸς ὅμως περηφανεύεται πὼς θὰ γυρίσῃ μὲ λαγὸ.

Ἔφαγε ὅλη τὴν ἡμέρα του, δίχως νὰ μπορέση νὰ κτυπήσῃ τίποτα. Ἐσημάδευσε πουλιὰ ἕνα σωρὸ, μὰ



ὅλα τοῦ ἔφυγαν. Ἐχάλασε τόσο μπαρούτι, τόσα σκάγια ἄδικα.

Ἐχει πάρει τώρα τὸ δρόμο τοῦ χωριοῦ καὶ γυρίζει.

Συλλογίζεται, πῶς θὰ τὸν ὑποδεχοῦν στὸ χωριὸ οἱ ἄλλοι καὶ εἶναι καταστενοχωρημένος.

Νά, καὶ ἓνα παιδί, ἓνα χωριατόπουλο, ποῦ ἔρχεται ἀπὸ τὰ χωράφια. Κρατάει στὸν ὦμο ἓνα ταγάρι.

—«Γιὰ σου, παλληκάρι. Τί ἔχεις ἐκεῖ στὸ ταγάρι σου;» τὸν ρωτᾷ ὁ Μανώλης.

—«Ἐχω ἓνα λαγὸ», ἀπαντᾷ τὸ παιδί.

—«Λαγὸ; Γιὰ, νὰ τὸν δῶ!»

Μὰ τὸ παλληκάρι ἀπαντᾷ:

—«Δὲν γίνεται, δὲν μπορῶ νὰ στὸν δείξω!».

—«Γιατί;»

—«Γιατὶ θὰ φύγη, ἂν ἀνοίξω τὸ ταγάρι».

—«Ἄ, εἶναι ζωντανός;»

—«Ναί, τὸν ἔπιασα μὲ τὸ δόκανο».

—«Καλὰ. Δὲν τὸν πουλᾷς; Σοῦ δίνω πενήντα δραχμὲς».

—«Εὐχαρίστως. Γιὰ πούλημα τὸν ἔχω καὶ γώ».

Τώρα ὅμως ὁ Μανώλης συλλογίζεται πῶς ὁ λαγὸς πρέπει νὰ εἶναι καὶ σκοτωμένος.

—«Πρέπει νὰ τὸν σκοτώσω κιόλας», λέγει.

—«Στάσου», ἀπαντᾷ τὸ παιδί, «νὰ τὸν κτυπήσω μὲ μιὰ πέτρα στὸ κεφάλι».

—«Ὅχι, ὄχι!» φωνάζει ὁ Μανώλης. «Θέλω νὰ τὸν σκο-

τώσω με τὸ ὄπλο, με τὰ σκάγια. Δέσε τον ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνο τὸ δένδρο καλύτερα. Θὰ τὸν σκοτώσω ἐγώ».

Τὸ χωριατόπουλο ἐπῆγε νὰ δέση τὸ λαγὸ στὴ ρίζα τοῦ δένδρου καὶ ὁ Μανώλης λέγει μετὰ τὸ νοῦ του: «Τώρα θὰ τοὺς κάμω ὄλους νὰ ζηλεύσουν στὸ χωριὸ καὶ νὰ παύσουν νὰ με νομίζουν ἀδέξιο κυνηγὸ».

Τὸ παιδὶ τὸν ἔδεσε τὸ λαγὸ καὶ ἐφώνησε:

—«Εἶναι καλὰ ἐδῶ;»

—«Ναί, ναί. Φεύγα τώρα ἀπὸ κεῖ !»

Τὸ παιδὶ ἐγύρισε ἐκεῖ ποῦ ἦτο ὁ Μανώλης. Αὐτὸς ἐσήκωσε τώρα τὸ ὄπλο καὶ ἄρχισε νὰ σημαδεύη. Τέλος πάντων πυροβολεῖ.

Τὸ παιδὶ κάμνει νὰ τρέξη, μὰ σταματᾷ καὶ φωνάζει:

—«Ἐφυγε ὁ λαγός, ἔφυγε ὁ λαγός.... ἔ πῶς τρέχει!»

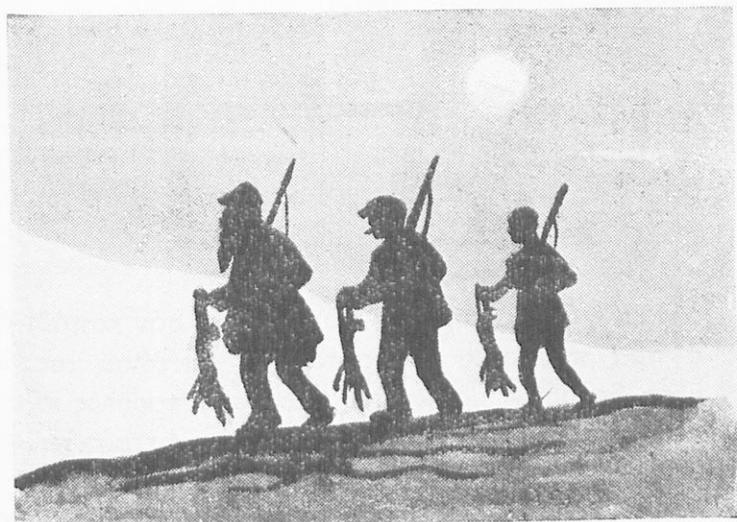
Μὰ ὁ Μανώλης φωνάζει καὶ αὐτός.

—«Τί λές, μωρέ; Δὲν θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ δικός μου, ἄλλος θὰ εἶναι. Τρέχα ἐκεῖ νὰ ἰδῆς. Δὲν εἶναι σκοτωμένος ὁ δικός μου;»

Τρέχει τὸ παιδὶ, μὰ γυρίζει μ' ἓνα σχοινὶ στὸ χέρι:

—«Ἐφυγε ὁ λαγός, πάει. Τὰ σκάγια ἔκοψαν τὸ σχοινὶ του».





Δυὸ πατέρες καὶ δυὸ γιοὶ
βγῆκαν ἔξω κυνηγοὶ
καὶ σκοτώσανε λαγούς
καὶ τοὺς φέρναν σηκωτοὺς
ἀπὸ ἕναν ὁ καθείς
δηλαδὴ τὸ ὄλον τρεῖς.
Τρεῖς, σᾶς λέγω τὸ σωστό,
ὅμως πῶς γίνηκε αὐτό;





13: ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Πάμε για τὸ χωριό. Ἐκπρόβατα, φάνοι κοπάδι ἀπὸ ἄσπρα πρόβατα, φαίνονται τὰ σπιτάκια του. Στὴ μέση ξεχωρίζει τὸ καμπαναριὸ καὶ ὁ τροῦλος τῆς ἐκκλησίας. Στὴν κορφή τοῦ τροῦλου ἀστράπτει στὸν ἥλιο ὁ χρυσὸς σταυρός.

Στὸ δρόμο, χωρικοὶ ποὺ μᾶς ἀνταμώνουν, μᾶς χαιρετοῦν πρόσχαρα. Καθὼς μπαίνουμε, τὰ παιδιὰ ποὺ παίζουν ἀμέριμνα στὴ μέση τοῦ δρόμου, τὰ κοκόρια ποὺ λαλοῦν, οἱ κότες ποὺ κακαρίζουν, τὰ περιστέρια ποὺ πετοῦν γύρω, σὰν νὰ μᾶς λέγουν :

—«Καλῶς ὠρίσατε στὸ χωριό!»

Ἐρχόμαστε ἀπὸ μακρὰ, ἀπὸ τὴ μεγάλη πολιτεία, ἀπὸ ψηλὰ σπίτια, κλειστοὺς δρόμους, πολλοὺς ἀνθρώπους, βοή, βενζίνα. Τὸ χωριὸ μὲ τὴν ἡσυχία του μᾶς δέχεται σὰν ζεστὸ σπίτι, σὲ ἡμέρα χειμωνιάτικη.

Καθὼς περνοῦμε τὴν πλατεία, νὰ ἕνα μακρὸ ἀμάξι, φορτωμένο σανὰ, μπαίνει ἀπὸ τὸν πλαγινοῦ δρόμο. Ψηλὰ ψηλὰ, ἐπάνω στὸ χρυσαφένιο φόρτωμα, κάθεται ἕνας χαρούμενος χωρικός σὰν σὲ θρόνο.

Θὰ στρίψει, θὰ μπῆ στὸν ἄλλο δρόμο καὶ σὲ λίγο

θὰ φθάση σὲ μιὰ μεγάλη αὐλόπορτα. Ἔχουν ἀκούσει
τὸν κρότο τοῦ ἀμαξιοῦ, ἔχουν ἀνοίξει καὶ περιμένουν
χαρούμενοι οἱ δικοί του.

14. ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Χορταράκια ἀπ' τὸ λιβάδι
καὶ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι
μ' ἔστειλαν νὰ πάω νὰ φέρω
καὶ τὸ δρόμο δὲν τὸν ξέρω.
Παίρνω τὸ σταμνὶ στὸν ὦμο
καὶ τραβῶ τὸν ἴσιο δρόμο.
Μπαίνω σ' ἓνα περιβόλι,
ὅπως πᾶν καὶ μπαίνουν ὅλοι,
καὶ μαζεύω χορταράκια
τραγουδώντας τραγουδάκια.
Φθάνω καὶ στὴν κρύα βρύση,
κόσμος πάει γιὰ νὰ γεμίση.
Βάζω κάτω τὸ σταμνὶ μου
καὶ δροσίζεται ἡ ψυχὴ μου.





15. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ

Στὸ σπίτι τοῦ Σωτηράκη γίνεται μεγάλη ἐτοιμασία. Αὔριο εἶναι τοῦ Ἁγίου Νικολάου, γιορτὴ τοῦ πατέρα του. Σφουγγαρίζουν τὸ σπίτι, πλύνουν τὰ τζάμια, καθαρίζουν παντοῦ. Πρέπει ὅλο τὸ σπίτι νὰ λάμπη αὔριο.

Ὁ Σωτηράκης εἶναι χαρούμενος καὶ μαζί μ' αὐτὸν χαίρεται καὶ ὁ Σπίθας ὁ σκύλος των. Ὁλο κουνάει τὴν οὐρά του, ἀνοίγει τὸ στόμα του σὰ νὰ γελάη καὶ κοιτάζει τὸ Σωτηράκη στὰ μάτια, σὰ νὰ τοῦ λέγη:

—«Ἔ, δὲν παίζουμε λίγο στὴν αὐλή;»

Τρέχει ἔπειτα καὶ ἀρπάζει ἓνα μεγάλο κουρέλι· τὸ τινάζει μὲ δύναμι καὶ ὕστερα μουγγρίζει σὰ νὰ λέγη: «Ὅριστε νὰ μοῦ τὸ πάρης, ἂν μπορῆς!»

Ὁ Σωτηράκης γελώντας κυνηγάει τὸ Σπίθα στὴν αὐλή. Ἡ ψιψίνα, ἡ Λουλού, βλέποντας αὐτὲς τίς τρέλλες, σκαρφαλώνει στὴ μάνδρα καὶ ἀπὸ κεῖ τοὺς κοιτάζει μ' ἓνα τρόπο σὰν νὰ λέγη: «Καλὲ παιχνίδια εἶναι αὐτά; Νὰ χαλᾶνε τὸν κόσμο;»

Τώρα ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς μητέρας. Φωνάζει τὸ Σωτηράκη καὶ τὸν στέλνει στὸ φοῦρνο μὲ τὴν πῆτα. Τί ὠραῖα πού μυρίζει ἡ γαλατόπητα !

Ζημέρωσε ή ήμέρα τής γιορτής. Πρώτη ή μητέρα είναι στο πόδι από τήν αύγή. Βγάζει από τήν κασέλα τὰ καθαρά ρούχα καί ντύνονται ό πατέρας καί ό Σωτηράκης, πού θά πᾶνε στήν ἐκκλησία.

“Όταν ἐξεκίνησαν, νά κοί ό Σπίθας από κοντά. Νομίζει πώς όπου πᾶν οί ἄλλοι ἔχει τὸ δικαίωμα νά πάη καί αυτός.

—«Πίσω, Σπίθα, μέσα γρήγορα, στοῦ σπίτι!» τοῦ λέγει ό πατέρας. ‘Ό Σπίθας κατεβάζει τήν ούρά του καί γυρίζει στενοχωρημένος.

Τί ώραία πού είναι στήν ἐκκλησία! ‘Η γλυκειά φωνή τοῦ παπαῦ ἀντηχεῖ εὐχάριστα· πότε ἀκούεται ή δική του, πότε τῶν ψαλτάδων τὰ γλυκά τροπάρια.

‘Ό Σωτηράκης στέκει δίπλα στοῦν πατέρα του, καθαρὸς καθαρὸς, μέ τήν καινούργια του φορεσιά, ἀμίλητος καί ἤσυχος.

Σάν ἐσχόλασε ή ἐκκλησία καί ἐβγήκαν, οί γνωστοί τοῦ κύρ Νικόλα τοῦ ἔλεγαν:

—«Χρόνια πολλά, νά χαίρεσαι τή γιορτή σου!»

“Όταν ἔφθασαν στοῦ σπίτι, ή μητέρα τοῦς δέχεται στήν πόρτα γελαστή καί χαρούμενη:

—«Χρόνια πολλά, νά μοῦ ζήσης!» λέγει καί ἀγκαλιάζει τὸν ἄνδρα της.

—«Χρόνια πολλά, πατέρα», λέγει καί ό Σωτηράκης, καί ό πατέρας του σκύβει καί τὸν φιλεῖ μέ ἀγάπη.

Ἐπειτα ἄρχισαν νά ἔρχωνται ἐπισκέψεις. Καί ὅλη μέρα τὸ σπίτι λάμπει ἀπό χαρά.



16. Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΦΩΝΗ

Μιά φορά ἦτο ἓνα παιδάκι ὀρφανό. Δέν εἶχε οὔτε μητέρα οὔτε πατέρα· οὔτε καὶ σπίτι. Ἐφοροῦσε ἓνα κουρελιασμένο ροῦχο καὶ ἐγύριζε στοὺς δρόμους. Ἐκοίταζε τοὺς διαβάτες λυπημένο καὶ δέν ἔλεγε τίποτε. Ἄν τοῦ ἐπετοῦσαν κανένα ξερὸ κομμάτι ψωμί, ἔτρωγε, ἀλλιῶς ἔμενε νηστικό.

Σὰν ἐβράδιαζε, ἀποτραβιόταν σὲ καμιά γωνιά, ὅπου ἐτύχαινε, καὶ ἐκοιμόταν. Κανείς δὲ εὐρέθηκε νὰ τὸ λυπηθῆ καὶ νὰ τὸ μαζεύση.

Ἐνα βράδυ ἦτο ἄθλιος καιρός. Ἐφυσοῦσε δυνατὸς ἀέρας ἀπὸ τῆ νοτιά, καὶ ἔπεφτε χονδρὴ βροχή.

Οἱ ἄνθρωποι εἶχαν μαζευθῆ ἔνωρὶς στὰ σπίτια των. Οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι καὶ σκοτεινοί. Τ' ὀρφανὸ παιδάκι εἶχε κουλουριασθῆ στῆ γωνιά μιᾶς κλειστῆς πόρτας, κάτω ἀπὸ ἓναν ἐξώστη. Ἐκεῖ θὰ ἐπερνοῦσε ἴσως ὅλη τῆ νύκτα.

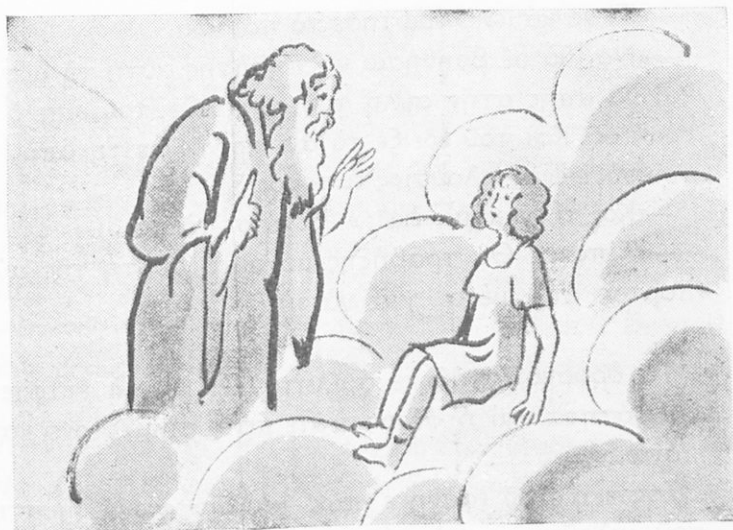
Ἦτο νηστικό δυὸ μέρες, ἐκρύνωνε καὶ μέσα στὴν ψυχούλα του παρεπονεῖτο καὶ ἔλεγε:

—«Ἄχ! ὅλα τὰ παιδάκια ἔχουν πατέρα καὶ μητέρα, ἔχουν σπίτι καὶ ζεστὸ κρεβάτι. Ἐγὼ γιατί νὰ μὴν ἔχω;»

Τότε ήλθε ό ύπνος και τοῦ ἔκλεισε τὰ δακρυσμένα μάτια του. Καί βλέπει ἕνα ὄνειρο.

Τάχα πῶς εὐρέθηκε καθισμένο ἐπάνω σ' ἕνα χρυσό σύννεφο. Ἐμπρός του ἕνας γέρος μέ ἄσπρα γένια καί γλυκά μάτια τὸ ἐκοίταζε μέ καλοσύνη.

—«Μὴν ἀπελπίζεσαι», τοῦ ἔλεγε ὁ καλὸς γέρος.



«Ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ σένα. Μόνο νὰ προσέχης ν' ἀκοῦς τὴ φωνή μου καί δὲν θὰ χαθῆς.»

Τ' ὄρφανὸ ἐκοίταζε γεμάτο εὐχαρίστησι τὰ γλυκά μάτια τοῦ γέρου, μὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἐξύπνησε, γιατί ἔνιωσε πῶς κάποιος τὸ ἐσκουντοῦσε δυνατά.

Καθὼς ἀνοίξε τὰ μάτια του, βλέπει ἕναν ἄνθρωπο πού τὸ ἐσκουντοῦσε καί τοῦ ἔλεγε:

—«Ζύπνα, ἔ, ξύπνα!»

Τὸ ὄρφανὸ ἐσηκώθηκε φοβισμένο, γιατί ἐνόμισε πῶς ἦτο ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἤθελε νὰ τὸ διώξη ἀπὸ τὴν πόρτα του.

Μὰ ὁ ἄνθρωπος τοῦ λέγει τώρα:

—«Θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου, νὰ τρώγης καὶ νὰ κοιμᾶσαι καὶ θὰ σοῦ δώσω καὶ λεπτὰ, ἅμα κάμης κάτι ποὺ θὰ σοῦ πῶ».

—«Τί νὰ κάμω;» ἐρώτησε τὸ παιδάκι.

—«Νά, θὰ σὲ βοηθήσω νὰ πηδήσης αὐτὴ τὴ μάνδρα καὶ νὰ μπῆς στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ», τοῦ εἶπε ὁ ἄνθρωπος. Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ἀντικρινὸ σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε ἕνας πλούσιος ἔμπορος.

—«Καὶ τί νὰ κάμω ἐκεῖ;» ἐρώτησε τὸ παιδί.

—«Τίποτα. Θὰ τραβήξης μόνον τὸ σύρτη τῆς αὐλόπορτας ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ μπῶ».

Τὸ ὄρφανὸ ἐστάθηκε ἀμίλητο. Ἡ βροχὴ ἔπεφτε ἀσταμάτητα καὶ ὁ ἀέρας πότε πότε τὴν ἔφερνε καταπάνω του.

Ξαφνικὰ τοῦ ἐφάνηκε πῶς κάποια φωνή, μυστικὴ, τοῦ μιλοῦσε κρυφὰ μέσα στ' αὐτιά του:

«Πρόσεχε!» τοῦ ἔλεγε ἡ φωνή, «μὴν πηγαίνης ἐκεῖ. Δὲν εἶναι καλό».

Εὐθύς ἐθυμήθηκε τὸ ὄνειρο, ποὺ εἶχε ἰδῆ προτῆτερα. Ἐθυμήθηκε τὸν καλὸ ἐκεῖνο γέρο μὲ τ' ἄσπρα γένια, ποὺ τοῦ εἶχε πῆ: «Νὰ προσέχης, ν' ἀκοῦς τὴ φωνή μου καὶ δὲν θὰ χαθῆς». Τώρα λοιπὸν νὰ ποὺ ἄκουσε μέσα του τὴ φωνὴ ποὺ τοῦ ἔλεγε: «Μὴν πηγαίνης!»

—«Λοιπόν, θά κάμης αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα;» τὸ ἐρώ-
τησε ὁ ἄνθρωπος.

—«Ὅχι!» ἀποκρίθηκε τὸ παιδί. «Αὐτό, ποὺ μοῦ λὲς
νὰ κάμω, δὲν εἶναι καλό».

—«Τότε λοιπόν φύγε γρήγορα ἀπὸ δῶ!» τοῦ εἶπε
ἐκεῖνος καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ.

Τὸ παιδί παρὰ λίγο νὰ κυλισθῆ στὶς λάσπες. Ἐφυγε
γρήγορα μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ ἔφθασε σὲ
μιὰ προφυλαγμένη εἴσοδο ἑνὸς σπιτιοῦ. Ἐκεῖ ἐμαζεύ-
θη καὶ ἐκουλουριάσθηκε πάλι νὰ κοιμηθῆ. Λαχτα-
ροῦσε νὰ ἔβλεπε τὸ ἴδιο ὠραῖο ὄνειρο, ποὺ τοῦ τὸ εἶχε
κόψει ὁ κακὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος.

Γρήγορα τὸ ἐπῆρε πάλι ὁ ὕπνος καὶ νὰ, πάλι ὁ γλυ-
κὸς ἐκεῖνος γέρος τοῦ ἐχαμογελοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε:
«Μὴν ἀπελπίζεσαι. Ν' ἀκοῦς πάντα τὴ φωνή μου
καὶ δὲν θὰ χαθῆς».

Ἔστερα, μαζὶ μὲ τὸν καλὸ γέρο ἔταξίδευσε καθισμέ-
νο ἐπάνω στὸ χρυσὸ σύννεφο καὶ ἐπερνοῦσε θάλασ-
σες, κάμπους, βουνά...

Πρὶν νὰ ξημερώση, τὸ ἐξύπνησαν φωνὲς πολλὲς ἄν-
θρώπων. Καθὼς ἄνοιξε τὰ μάτια του, βλέπει πολλοὺς
ποὺ ἐπερνοῦσαν. Στὴ μέση ἦσαν δυὸ ἀστυφύλακες,
ποὺ ἐκρατοῦσαν ἓνα σῶμα, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς ὠμους
καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ πόδια. Αἶματα ἔσταζαν ἀπὸ
αὐτὸ στὶς λάσπες τοῦ δρόμου.

Ἐτρεξε πίσω των γιὰ νὰ μάθη. Ἄκουσε λοιπόν πῶς
ὁ σκοτωμένος εἶχε μπῆ τὴ νύκτα στὸ σπίτι τοῦ πλοῦ-

σιου εμπόρου, για να κλέψει. Μά ο νοικοκύρης τόν εκατάλαβε. Έσηκώθηκε λοιπόν με προφύλαξι, έπηρε τὸ πιστόλι του και έσκότωσε τόν κλέπτη. Ύστερα έφώνασε τήν αστυνομία, ήλθαν οί αστυφύλακες και τόν έπηραν.

Άπό τήν ήμέρα εκείνη τὸ μικρὸ ὄρφανὸ εκατάλαβε, πὼς εἶχε και αὐτὸ ἕναν προστάτη. Έπρόσεχε πάντοτε ν' ἀκούη τή μυστική φωνή, πὸ τὸ έσυμβούλευε και τοῦ εἰδειχνε τὸ σωστὸ δρόμο.

Όταν τοῦ έρχόταν στὸ νοῦ νὰ κάμη τίποτε κακό, εὐθύς ή μυστική φωνή τοῦ εἰλεγε: «Μή! αὐτὸ δέν πρέπει νὰ τὸ κάμης».

Όταν πάλι τοῦ έρχόταν στὸ νοῦ νὰ κάμη τίποτε καλό, εὐθύς ή μυστική φωνή τοῦ εἰλεγε: «Ναί! Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ κάμης».

Τώρα δέν ήτο πιά τὸ παιδιὸ ὅλως διόλου ὄρφανὸ. Εἶχε και αὐτὸ σαν πατέρα τόν καλὸ γέρο, πὸ τὸ ὠδηγοῦσε με τή μυστική φωνή του. Και ἔτσι δέν ἄργησε νὰ βρῆ έργασία.

Και ἀφοῦ βρῆκε έργασία, δέν ἄργησε νὰ κάμη και πολλὰ χρήματα. Και ἀπόκτησε σπίτι, και έπανδρεύθη και ἀπόκτησε παιδιὰ και εἰζησε σὲ μεγάλη εὐτυχία ὅλη του τή ζωή.



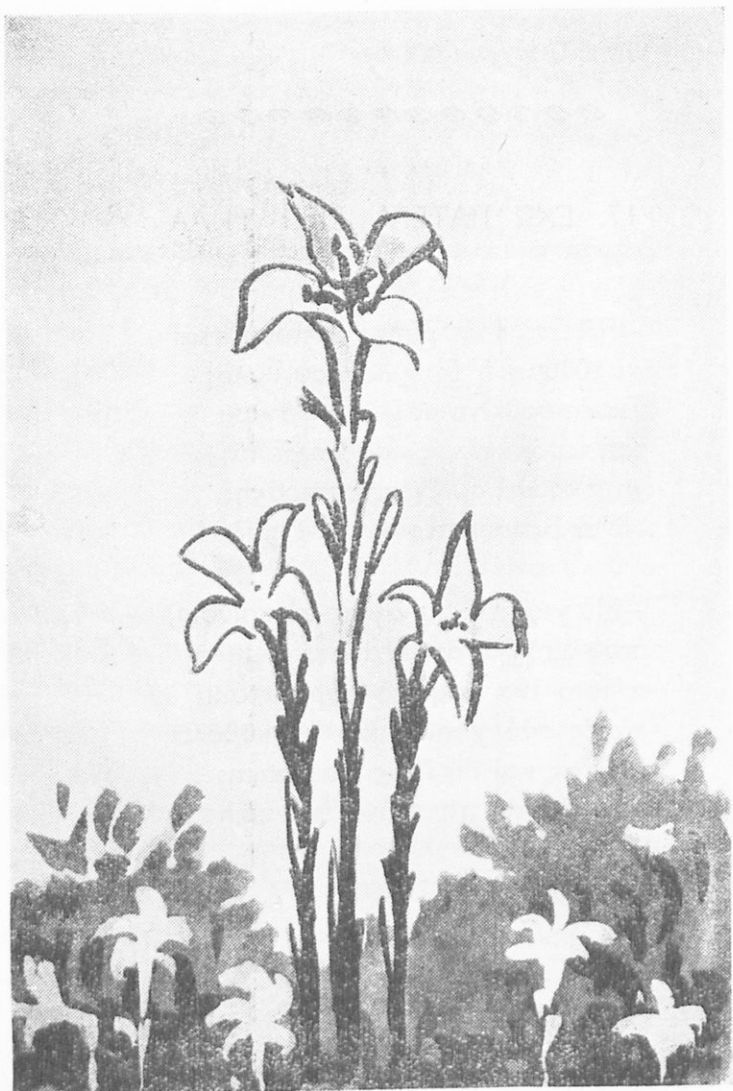


17. ΕΧΩ ΠΑΤΕΡΑ ΕΚΕΙ ΨΗΛΑ

—Πῶς τὰ καταφέρνεις, σπουργιτάκι,
 κι εὐθυμη ἢ ζωούλα σου κυλά;
 Ποιός σοῦ ἔτοιμάζει τὸ φαγάκι
 καὶ νεράκι ποιός σοῦ κουβαλά;
 μήπως καὶ σὺ ἔχεις πατεράκη;
 —Ναὶ ἓναν πατεράκη ἐκεῖ ψηλά!

—Μὰ γιὰ πές μου, ἄγριο σὺ κρινάκι,
 πὺν στὸ δάσος βγαίνεις χαμηλά,
 τέτοιο ἓνα λαμπρὸ φορεματάκι
 ποιός στὸ χάρισε καὶ μοσκοβολᾷ;
 Μήπως καὶ σὺ ἔχεις πατεράκη;
 —Ναί, ἓναν πατεράκη ἐκεῖ ψηλά!





5252525252525252

18. Η ΛΟΥΛΟΥΔΕΝΙΑ

Μιά φορά και έναν καιρό ἦτον ἕνας γέρος και μιά γριά. Εἶχαν σπίτια και χωράφια, ἀμπέλια και ἑλιές, δούλους και δοῦλες. Ὅμως δὲν εἶχαν παιδιά.

Ὁ γέρος ἔλεγε:

—«Ἄς εἶχαμε, Θεέ μου, ἄς εἶχαμε και μεῖς ἕνα παιδάκι και ἄς ἔμοιαζε με λουλουδάκι».

Ἡ γριά ἔλεγε:

—«Θεέ μου, ἄς εἶχαμε και μεῖς ἕνα παιδάκι. Ὅλα μας τὰ ὑπάρχοντα ποιός θὰ τὰ κληρονομήσει, ὅταν ἐμεῖς πεθάνουμε;»

Ἐκαμναν καλοσύνες, ἔκαμναν προσευχές και ὁ Θεὸς τοὺς ἔστειλε ἕνα παιδάκι. Ἦτο ἕνα πεντάμορφο κοριτσάκι σὰν ἀγγελάκι. Ἐκάλεσαν ὅλη τὴν πολιτεία στὰ βαπτίσεια και ἔκαμαν χαρὲς και χαρὲς.

Ὁ Δήμαρχος ἐβάπτισε τὸ κοριτσάκι και τὸ ἔβγαλε Λουλουδένια, γιατί ἦτο ἔμορφο σὰν λουλουδάκι.

Στὰ βαπτίσεια ἐκάθησαν στὸ τραπέζι ἑκατὸ σπουδαῖα πρόσωπα. Μὰ στὸ ξεχωριστὸ τραπέζι με τὰ δώδεκα χρυσᾶ πιάτα και με τὰ δώδεκα χρυσᾶ πο-

τήρια έβαλε ο γέρος και ή γριά να καθήσουν οι δώδεκα μάγισσες.

Ή πρώτη μάγισσα έσήκωσε τo χρυσό ποτήρι και είπε: «Ή Λουλουδένια να γίνη χαριτωμένη».

Ή δεύτερη μάγισσα έσήκωσε τo ποτήρι και είπε: «Ή Λουλουδένια να γίνη πεντάμορφη».

Ή τρίτη είπε: «Ή Λουλουδένια να γίνη πεντάπλουτη».

Και όλες οι μάγισσες είπαν έναν καλό λόγο για τo κοριτσάκι.



Μα εκείνη τή στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ή γριά μάγισσα με τo ένα μάτι. Ήτο πολύ θυμωμένη, που δέν τήν είχαν καλέσει στο τραπέζι, και όλοι καθώς τήν είδαν έφοβήθηκαν.

Ή εκείνη άκούμπησε στο ραβδί της, έκοίταξε με τo ένα

της μάτι ἄγρια ὄλους γύρω καὶ εἶπε: «Ἡ Λουλουδένια θὰ πεθάνη δεκαπέντε χρονῶν ἀπὸ μιὰ βελόνα!»

Ἔτσι εἶπε καὶ ἐχάθηκε.

Τότε, ἐσηκώθηκε ἡ δωδέκατη μάγισσα, ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμη μιλήσει, καὶ εἶπε:

—«Δὲν μπορῶ ν' ἀλλάξω τὸ λόγο τῆς μονομάτας. Μπορῶ ὅμως ν' ἀλλάξω τὸ θάνατο σὲ ὕπνο. Ἡ Λουλουδένια θὰ κοιμηθῆ στὰ δέκα πέντε χρόνια ἀπὸ μιὰ βελόνα, καὶ θὰ ξυπνήσῃ πάλι μὲ χρόνια μὲ καιρούς».

Ἐφαγαν καὶ ἔπιαν ὄλοι συλλογισμένοι.

Ὁ γέρος διάταξε ὄλους τοὺς ὑπηρέτες καὶ τὶς ὑπηρετρίες νὰ μὴν ἀφήσουν τὴ Λουλουδένια ποτὲ νὰ πιᾶσιν στὰ χέρια τῆς βελόνα.

Ἐμαθε νὰ διαβάζῃ καὶ νὰ γράφῃ, νὰ τραγουδάῃ καὶ νὰ χορεύῃ, ἔμαθε ὠραῖα νὰ ζωγραφίζῃ, μόνο νὰ ράβῃ δὲν ἔμαθε.

Ὅσο ἐμεγάλωνε, τόσο καὶ πιὸ ἐξυπνὴ, ὁμορφὴ καὶ καλὴ ἐγίνετο. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν καὶ ὄλοι τὴν ἐθαύμαζαν καὶ τὴν ἐκαμάρωναν.

Μόνον ὅσο ἐπλησίαζαν τὰ δέκα πέντε χρόνια ὁ γέρος καὶ ἡ γριὰ ἐπρόσεχαν μὴ βρεθῆ βελόνα πουθενὰ στὸ σπίτι. Ὅλα τὰ φορέματα τὰ ἔρραβαν μακριὰ ἀπὸ τὸ παλάτι οἱ μοδίστρες καὶ οἱ ράφτρες.

Πῶς ἔγινε ὅμως καὶ ξεχάσθηκαν, πῶς ἔγινε καὶ ἔχασαν τὸ μυαλό των καὶ τὴν ἐνοια των; Πῶς ἄφησαν μοναχὴ τὴ Λουλουδένια τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκλεισε τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια, ποὺ ἦτο ἔμορφη σὰν ἄγγελος καὶ καλὴ σὰν ἀγία κόρη;

Ἦτο γραφτό της λοιπόν;

Ἡ Λουλουδένια βρέθηκε τὴν ἡμέρα ἐκείνη μοναχὴ στὸ περιβόλι. Εἶδε μιὰ ὄμορφη πεταλούδα μὲ μεγάλα πτερὰ καὶ ἔτρεξε νὰ τὴν πιάσῃ. Κυνηγώντας τὴν ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ περιβόλι. Ἐδῶ νὰ τὴν πιάσῃ, ἐκεῖ νὰ τὴν πιάσῃ, ἔφθασε ἔξω ἀπὸ ἕνα καλυβάκι. Βλέπει μιὰ κόρη καὶ ἐκεντοῦσε ἐπάνω σ' ἕνα τελάρο τριαντάφυλλα καὶ μενεξέδες.

Ἡ Λουλουδένια ἐφώνασε:

—«Ἀχ, τί ὠραῖο, τί ὠραῖο ποὺ εἶναι! Δῶσε μου καὶ μένα νὰ κεντήσω!»

Μὰ καθὼς ἐπῆρε τὴ βελόνα στὸ χέρι της καὶ ἔκαμε νὰ κεντήσῃ στὸ τελάρο, ἐτρύπησε τὸ δακτυλάκι της καὶ μιὰ στάλα κόκκινο αἷμα ἔβαψε τὸ μετᾶσι. Ἡ κόρη, τὸ καλύβι, τὸ τελάρο, ὅλα ἐχάθηκαν καὶ ἡ Λουλουδένια εὐρέθηκε στὴν κάμαρά της κοιμισμένη σὰν νεκρὴ.

Ὁ γέρος καὶ ἡ γριά, καθὼς ἐπῆγαν νὰ τὴν ἰδοῦν, ἔπεσαν καὶ ἐκεῖνοι σὲ βαρὺν ὕπνο.

Οἱ ὑπηρέτες ἀπάνω στὴ δουλειὰ ἐκοιμήθηκαν· οἱ σκύλοι καὶ οἱ κότες στὴν αὐλὴ ἐκοιμήθηκαν· τὰ ἄλογα, τὰ πρόβατα καὶ οἱ κατσίκες ἐκοιμήθηκαν. Καὶ μόνον οἱ τριανταφυλλιῆς ἄρχισαν νὰ μεγαλώνουν, νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ φράζουν τὶς πόρτες, τὰ παράθυρα τὰ κάγκελα μὲ μακρυῆς περιπλεγμένες κλάρες.

Μιὰ μέρα ἐπέρασε ἕνας κυνηγός. Εἶδε νὰ τρυπῶνῃ ἐκεῖ ἕνας λαγός καὶ θέλησε νὰ μπῆ νὰ τὸν κυνηγήσῃ· ἀλλὰ καθὼς ἐπλησίασε, οἱ κλάρες ἐσφίχθηκαν γύρω του καὶ

τὸν ἐκράτησαν στὴ φοβερὴ ἀγκαλιά των, ὥσπου πέθανε.

Διαδόθηκε λοιπόν, πῶς ὁ τόπος ἦτο μαγεμένος καὶ πῶς ἡ πεντάμορφη ἢ Λουλουδένια θὰ ξυπνήσῃ ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς χρόνους καὶ καιροὺς.

Τὰ παλληκάρια ποὺ τὸ ἄκουσαν, ἐξεκινούσαν ὀπλισμένα νὰ κόψουν τὰ μάγια. Ἐμαγεύοντο ὅμως καὶ ἐκεῖνα καὶ ἐλάβαιναν τὴν ἴδια τύχη.

Πάει καὶ ὁ ξακουστὸς ὁ στρατηγός, πάει καὶ ὁ περιφήμος ὁ καπετάνιος, πάει καὶ τὸ ὠραῖο παλληκάρι, ποὺ ἦτο τὸ καμάρι τῶν γονιῶν του καὶ τῶν φίλων του!

Καὶ ὀλοένα ξεκινούσαν ἀπὸ τίς γύρω χῶρες καὶ χωριά οἱ ἀνδρειωμένοι γιὰ τὸ μεγάλο τοῦτο τὸ κατόρθωμα. Καὶ ἔλεγαν:

—«Ποιὸς θ' ἀνοίξῃ δρόμο; Ποιὸς θὰ πάρῃ τὴν πεντάμορφη;»

Μὰ ἐπήγαιναν καὶ δὲν ἐξαναγύριζαν.

Ἐπέρασαν χρόνια καὶ καιροί, καιροὶ καὶ χρόνια. Ὅλα ἐλησμονήθηκαν.

Ἐνα ὠραῖο ἀνοιξιάτικο πρωὶ ἐβγήκε τὸ ἀνδρειωμένο ἀρχοντόπουλο κυνήγι. Ἐσκότωσε λαγούς καὶ πέρδικες, ἐλάφια καὶ ἀγριογούρουνα. Τὸ βράδυ ἔφθασε στὰ μαγεμένα χῶματα.

—«Θέλω νὰ ξεκουρασθῶ!» εἶπε στοὺς ὑπηρέτες του. «Πηγαίνετε ἐκεῖ κάτω καὶ ἐτοιμᾶστε».

Μὰ οἱ ὑπηρέτες ἐγύρισαν λυπημένοι.



—«Δέν γίνεται, ἀφέντη μας πολυχρονεμένη, δέν γίνεται. Ὁ τόπος εἶναι μαγεμένος!»

Καί τοῦ διηγήθησαν, πῶς ἕνας γεροτσοπάνος τοὺς ἐσταμάτησε καί τοὺς εἶπε γιὰ τὸ μαγεμένο τόπο καί γιὰ τὴν κοιμισμένη πεντάμορφη.

—«Θέλω νὰ τὴν ξυπνήσω ἐγώ!» εἶπε τὸ ἀρχοντόπουλο, ὅταν ἄκουσε τὴν ἱστορία.

Καί εὐθύς ἐτράβηξε ἴσια στὰ μαγεμένα περιβόλια. Μὰ καθὼς ἐπλησίασε, θαῦμα! Τὰ μάγια ἐλύθηκαν· οἱ σφικτοδεμένες τριανταφυλλιές ἀνοιξαν μόνες των καί ἔρριξαν χιλιάδες τὰ τριαντάφυλλά των κάτω στὸ δρόμο ποὺ ἐπερνοῦσε.

Καί καθὼς ἐμπῆκε στὴν αὐλή, ἀμέσως ἐξύπνησαν οἱ κότες καί ἐκακάριζαν, οἱ σκύλοι καί ἐκουνοῦσαν τὴν οὐρά των, τὰ ἄλογα καί ἐχλιμίντρισαν. Ἐπέρασε τὶς κάμαρες, ἐπέρασε τὶς σάλες καί ἔφθασε στὴν καμαρούλα τῆς Λουλουδένιας.

Τὶ ὀμορφιά ἦτο αὐτή; Ἐστάθηκε τὸ ἀρχοντόπουλο καί ἐκοίταζε ἐκοίταζε καί δὲ ἐχόρταινε. Ἐπῆγε κοντά, ἔσκυψε καί τὴν ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι του.

Καί νά! ἡ Λουλουδένια ἐξύπνησε, ἀνοιξε τὰ μάτια της καί χαμογέλασε. Ἐσηκώθηκε ὕστερα, τὸν ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καί ἐμπῆκαν στὴ σάλα.

Ὁ γέρος καί ἡ γριά ἐξύπνησαν καί ἐφώναξαν χαρούμενοι :

—«Ἐμπρὸς στὸ τραπέζι!»

Οἱ ὑπηρέτες ἐξύπνησαν καί ἔτρεξαν νὰ φέρουν τὰ φαγητὰ καί τὰ κρασιά καί τὰ φρουτὰ. Ἐξύπνησαν καί

ὄλα τὰ ζωντανά, τὰ ἄλογα, οἱ ἀγελάδες, τὰ πρόβατα, καὶ ἀκούσθηκαν στὰ κτήματα τὰ βελάσματα καὶ τὰ κουδουνίσματα. Καὶ τὸ μεγάλο ρολόγι ἐκτύπησε στὸν τοῖχο τὶς ὥρες καὶ οἱ μουσικοὶ ἄρχισαν νὰ παίξουν γλυκιὰ γλυκιὰ μουσική.

Ἔφαγαν, ἔπιαν, ἐγλέντησαν καὶ ὕστερα ἐβγῆκαν περίπατο μὲ τὴ χρυσῆ ἄμαξα, γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι, πὼς ἡ Λουλουδένια ἦτο καλὰ καὶ μεῖς καλύτερα.





19. ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

—«'Απόψε ἐγεννήθηκε ὁ Χριστός», τιτιβίζουν τὰ σπουργίτια καὶ πετοῦν στὰ δένδρα τοῦ περιβολιοῦ. «Νὰ τὰ ποῦμε;» ρωτοῦν.

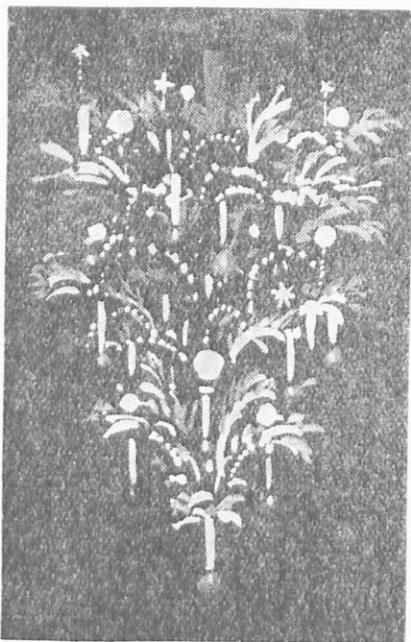
—«Τὰ εἶπαν ἄλλοι!» ἀπαντοῦν τὰ δένδρα κουνώντας τὰ γυμνά κλαδιά των. «Εἶδαμε καὶ τὸ Χριστουγεννιάτικο δένδρο, πού ἐκουβάλησαν στὸ σπίτι».

—«Ναί, μὰ ἐμεῖς εἶδαμε πολὺ περισσότερα», λέγουν τὰ σπουργιτάκια.

Καὶ ἀλήθεια, τὰ σπουργίτια, καθὼς εἶναι πάντα περίεργα, εἶχαν καθίσει τὸ ἀπόγευμα στὴ ἄκρη τῶν κεραιδιῶν τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἶχαν ἰδῆ μέσα στὴ σάλα, τίς ἐτοιμασίες πού ἐγίνοντο.

—«Τὸ εἶδαμε καὶ τὸ χριστουγεννιάτικο δένδρο», ἐξακολούθησαν νὰ λέγουν, «ἀλλὰ παρὰ λίγο νὰ μὴ τὸ γνωρίσωμε. Ἦτο σκεπασμένο ἀπὸ στολίδια, πολλὰ πολλὰ κεράκια, χρυσὲς καὶ ἀσημένιες κορδέλλες, παιχνίδια φαντακτερά, μῆλα, καρύδια καὶ ἄλλα φρούτα διπλωμένα σὲ χρυσόχαρτα».

—«Τί ὠραῖο πού θὰ εἶναι!» εἶπαν οἱ θάμνοι· καὶ ἀναστέναξαν καθὼς εἶδαν τὰ δικά των κλαριά, πού ἦσαν δίχως φύλλα καὶ λουλούδια.



Καὶ ἡ μικρούλα
μηλιά ἐσυλλογίσθη-
κε μὲ μελαγχολία
τὴν ὠραία ἐποχή,
ποῦ εἶχε ἄνθη καὶ
κόκκινα μῆλα.

—«Ἴσως νὰ εἶναι
ἄπὸ τὰ μῆλα μου
αὐτὰ ποῦ κρέμον-
ται τῶρα στὸ Χρι-
στουγεννιάτικο δέν-
δρο», εἶπε.

Αὐτὸ ἀλήθεια δὲν
τὸ ἤξεραν τὰ σπουρ-
γιτάκια, ἤξεραν ὅ-
μως ἄλλα πολλὰ.

—«Ὁ Κωστάκης θὰ πάρῃ ἓνα ὠραῖο βιβλίο γιὰ δῶ-
ρο», ἔλεγε. «Καὶ ἡ Ἐλενίτσα θὰ πάρῃ μιὰν ὠραία
κούκλα. Ὁ Γιαννάκης μιὰ σφυρίκτρα καὶ ἓνα τόπι.
Ἐνα ὠραῖο μεταξωτὸ σάλι εἶναι γιὰ τὴ γιαγιά, νὰ
μὴν κρυώνῃ. Τί ὠραῖα ποῦ θὰ εἶναι τὸ βράδυ, τὴν
ῶρα ποῦ θ' ἀνάψουν τὰ κεράκια τοῦ δένδρου καὶ
ὅλη ἡ σάλα θὰ λάμψη».

—«Ναί, ἔσεῖς τὰ βλέπετε ὅλα», ἐμουρμούρισε ἡ χονδρὴ
συκιά, ποῦ ἦτο σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ καὶ τὰ
κλαδιά της δίχως φύλλα ἐστέκοντο σὰν λυπημένα.
Ἐμεῖς οὔτε κανένας Χριστουγεννιάτικο δῶρο θὰ ἔχωμε,
οὔτε καὶ καμιὰ ζεστή καὶ ὠραία φωτισμένη σάλα

βλέπομε. Ἄχ, νὰ εἶχα πτερὰ νὰ ἐπετοῦσα!» εἶπε καὶ ἀναστέναξε ἡ χονδρὴ συκιά.

Τὰ σπουργιτάκια ἔβαλαν τὰ γέλια. Ἄλήθεια, πολὺ ἄστειο θὰ ἦτο νὰ ἰδῆ κανεὶς τὴ χονδρὴ συκιά νὰ βγῆ μὲ ὅλη τὴ ρίζα της καὶ νὰ πετάξῃ.

Καὶ φρρρ... ἐφτερούγισαν τιτιβίζοντας πάλι στὰ κεραμίδια τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ, γεμάτα περιέργεια νὰ ἰδοῦν καὶ ν' ἀκούσουν.





20. ΕΝΑ ΠΟΥΛΑΚΙ ΖΗΤΕΙ ΑΣΥΛΟ

Ἀνήμερα τῶν Χριστουγέννων ἐξυπνήσαμε μὲ χιόνια· ὅλα σκεπασμένα μὲ ἄσπρο παχὺ παχὺ χιόνι.

Ὁ κήπος μας παρουσιάζει ἕνα παράξενο θέαμα. Κάθε φυτό, κάθε γλάστρα ἔχει πάρει ἕνα φανταστικό σχῆμα. Θαρρεῖς καὶ εἶναι ζωντανὰ πράγματα μαρμαρωμένα.

Ἀνοιξα τὴν πόρτα καὶ ἐπεταχθήκαμε καὶ τὰ τρία



ἀδελφια ἔξω. Καὶ οἱ τρεῖς, σὰν νὰ εἶχαμε συνεννοηθῆ, ἐσκύψαμε καὶ ἀρπάξαμε μὲ τὰ δυὸ μας χέρια χιόνι καὶ ἀρχίσαμε μεταξύ μας τὸν πόλεμο.

Σὲ λίγο εἶχαμε ἀνάψει· τὰ μάγουλά μας εἶχαν γίνει κατακόκκινα καὶ ἔκαιαν, καθὼς καὶ τὰ χέρια μας.

—«Ἐ, φθάνει πιά!» μᾶς ἐφώνησε ἡ μητέρα ἀπὸ μέσα. «Καὶ τοῦ χρόνου! Ἐλάτε τώρα νὰ πιῆτε τὸ γάλα σας».

Ἐμπήκαμε λοιπὸν μέσα, πρῶτα τ' ἄλλα δυὸ παιδιά, ἡ Σοφία καὶ ὁ Νίκος, καὶ ἔπειτα ἐγώ.

Καθὼς ἐγύρισα νὰ κλείσω τὴν πόρτα, βλέπω καὶ μπαίνει φτερωτὸ μέσα ἓνα πουλάκι. Ἐσάστισα.

—«Ἐνα πουλάκι!» ἐφώνησα. «Ἐνα πουλάκι ἐμπῆκε μέσα στὸ σπίτι!»

Ὅλοι ἐπετάχθηκαν παραξενεμένοι.

Βλέπω τὴ Λουλούκα, τὴ γάτα μας, νὰ χύνεται κατὰ τὸν καναπέ. Καὶ εὐθὺς τὸ πουλάκι νὰ φτερουγίζη πρὸς τὸ ταβάνι. Ἐκάθησε πάνω στὸ κοντάρι τῆς κουρτίνας τοῦ παραθυριοῦ.

—«Τσίρ, τσίου, τσίρ, τσίου!» ἔκανε κουνώντας δεξιά ἀριστερὰ μὲ ζωηράδα τὸ κεφαλάκι του καὶ κοιτάζοντας, φανερὰ τρομαγμένο, κάτω, ποὺ ἐγυάλιζαν τὰ δυὸ μάτια τῆς ψιφίνας.

—«Λουλούκα! ἔξω, Λουλούκα!» ἐφώνησα. «Ἀρπαξα τὴ γάτα καὶ τὴν ἔκλεισα στὴν ἄλλη κάμαρα.

Ἐπειτα ἡ μητέρα ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα νὰ τὸ φθάσῃ. Αὐτὸ πάλι ἔφυγε ἀπὸ κεῖ καὶ ἐπέταξε πρὸς τὸ τζάμι. Ἐκεῖ ἐκατῶρθωσα ἐγὼ καὶ τὸ ἔπιασα.

Οί ἄλλοι ἦλθαν γύρω μου. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὸ πᾶ-
ρουν στὰ χέρια των.

Ἦτο ἓνα πουλάκι ὁμορφο, κομψό, μ' ἓνα ράμφος
ψιλὸ καὶ μακρὺ, καὶ μὲ μακρυὰ οὐρά.

—«Εἶναι ἴσως τσίχλα», λέγει ὁ πατέρας, πού ἦλθε
καὶ αὐτὸς νὰ ἰδῆ τί συνέβαινε.

—«Τὸ καημένο! Δὲν εἶχε μέρος νὰ σταθῆ, ὅλα εἶναι
σκεπασμένα ἀπὸ τὸ χιόνι. Γι' αὐτὸ ἦλθε καὶ ἐμπῆκε
στὸ σπίτι μας», εἶπε ἡ Σοφία.

—«Τώρα τί θὰ τὸ κάμωμε, παιδιά;» λέγει ὁ πατέρας.

—«Νὰ τὸ κρατήσουμε στὸ σπίτι, ὥσπου νὰ λυώσουν
τὰ χιόνια», λέγει ὁ Νίκος.

—«Θὰ τοῦ δίνουμε νὰ τρώγη ψίχουλα», λέγει ἡ
Σοφία.

—«Σταθῆτε» εἶπα ἐγώ. «Θὰ τὸ βάλουμε μέσα στὸ φα-
νᾶρι πού ἔχουμε στὴν κουζίνα. Γιατὶ εἶναι φόβος νὰ τὸ
ἄρπάξῃ ἡ Λουλούκα καὶ νὰ τὸ φάγῃ».

Ἔτρεξα καὶ ἔφερα τὸ φανᾶρι. Ἄν εἶχαμε κλουβί,
θὰ ἦτο βέβαια καλύτερα. Ὅμως καὶ ἐδῶ ἦτο ἀσφαλι-
σμένο.

Ἄνοιξα τὴν πόρτα τοῦ φαναριοῦ, τὸ ἀφήσαμε μέσα
καὶ ἐκλείσαμε.

Τὸ καημένο τὸ πουλάκι! Εἶχε ζητήσῃ ἄσυλο στὸ σπί-
τι μας, μὰ ὄχι μέσα στὸ φανᾶρι. Ἔστενοχωρεῖτο
πάρα πολὺ ἐκεῖ μέσα. Οὔτε ἔτρωγε τὰ ψίχουλα πού
τοῦ ἐδίναμε, οὔτε ἔπινε τὸ νερὸ πού τοῦ ἐβάζαμε
στὸ φλυτζανάκι.

Ἐφτερούγιζε ὀλοένα καὶ ἐζητοῦσε νὰ βγῆ. Ἦτο κατα-

φοβισμένο και όταν έπλησίαζε κανείς κοντά, έπετοϋσε τρομαγμένο και έκτυποϋσε επάνω στο συρματόπλεγμα του φαναριϋ.

Εϋτυχϋς το χιονι δεν εκράτησε πολϋ. Σε τρεις ημερες ειχε λϋσει αρκετά. Τότε η μητέρα ειπε:

—«Παιδιά, ελάτε ν' αφήσωμε το πουλάκι ελεύθερο. Τώρα κάπου θα μπορέση να σταθῆ και κάτι θα βρῆ να τσιμπήση».

‘Ο Νίκος ὅμως δε θέλει.

—«’Οχι, ὄχι, μητέρα. ’Εγώ το θέλω να το ἔχωμε στο σπίτι μας», φωνάζει.

—«Μὰ, ἀγόρι μου», τοϋ απαντᾶ η μητέρα, «αϋτο το πουλάκι δεν είναι ἀπο εκείνα που κρατοϋν στα σπίτια μέσα σε κλουβιά. Δεν είναι οϋτε κανάρι, οϋτε καρδερίνα. Δεν είναι αϋτο μαθημένο να μένη μέσα στο κλουβί, καθως εκείνα. Δεν βλέπεις που οϋτε τρώγει οϋτε πίνει; ’Αν το κρατήσουμε ἀκόμη φυλακισμένο, θα ψοφήση. Και τότε ποιός θα πταίη;»

—«Βέβαια», ειπε τότε ο πατέρας. «Αϋτο το πουλάκι ἤλθε και μᾶς ἐγύρεψε ἄσυλο, φιλοξενία για λίγες ημερες, ὥσπου να λϋσουν τα χιονια. Λοιπόν, είναι σωστο εμεις να το φυλακίσουμε και να το ψοφήσουμε; ’Αν το ἤξερε, πως θα ἔμπαινε σε σπίτι κακούργων, θα ἐπροτιμοϋσε να ψοφήση επάνω στα χιονια».

‘Ο Νίκος δεν ειπε τωρα τίποτα.

‘Η μητέρα επῆρε το φανάρι και ἐβγῆκε στην αϋλή. ‘Ολοι ἐτρέξαμε μαζί της.

—«Ἐλα, μικρὸ πουλάκι, πήγαινε στὸ καλό», εἶπε ἡ μητέρα. Καὶ ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ φαναριοῦ.

Ἄμέσως τὸ πουλί εὐρέθηκε ἔξω. Ἐπέταξε κελαηδώντας «τσίρ, τσίου, τσίρ, τσίου», σὰν νὰ μᾶς ἔχαιρετοῦσε καὶ νὰ μᾶς ἔλεγε:

—«Ἄντιο, ἄντιο. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, ποὺ μὲ ἐσώσατε ἀπὸ τὰ χιόνια. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ».

—«Ἄντιο, πουλάκι!» εἶπε ἡ Σοφία κουνώντας τὸ χέρι της κατὰ τὸ πουλί, ποὺ ἔφευγε τώρα μακριά.

—«Ἄντιο, πουλάκι!» εἶπε καὶ ὁ Νίκος, ἐνῶ στὰ ματάκια του εἶχαν σταθῆ δυὸ γυαλιστερὰ δάκρυα.

—«Καὶ ὅταν ξαναπέσουν πολλὰ χιόνια, ἔλα πάλι στὸ σπίτι μας. Μὴ φοβηθῆς», εἶπε καὶ ἡ μητέρα.

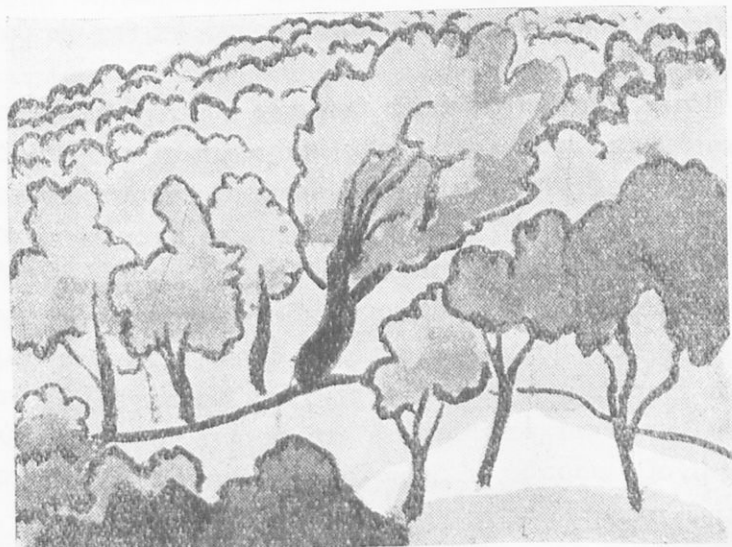
—«Νιάρρ, νιάου», ἀκούσθηκε καὶ ἡ γάτα μας ἡ Λουλούκα, σὰν νὰ ἔλεγε: «Φθηνὰ μοῦ τὴ γλύτωσε!»



21. ΒΟΥΝΟ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

Πολύ ευχάριστο είναι να πηγαίνει κανείς στα χωράφια και στα δάση.

Αν θέλεις όμως να ευχαριστηθείς μακριά από τους ανθρώπους και να αναπνεύσης καθαρόν αέρα, τότε πάρε το ραβδί σου και ξεκίνα τόν ανήφορο. Στα βουνά ανασαίνεις ελεύθερα, μόνος σου, ήσυχος, τόν πεντακάθαρο αέρα τών πεύκων και τών ελάτων.



Προχώρει ὄλο ψηλότερα, ἀνέβα τὸ μονοπάτι, δίπλα στὸ γοργοπόταμο. Κοίτα κάτω πῶς τρέχει ἀφρίζοντας καὶ πηδώντας τὶς πέτρες τὸ κρυστάλλινο νερό. Ραντίζει τοὺς θάμνους, τὶς μυρτιές καὶ τὰ σκίνα.

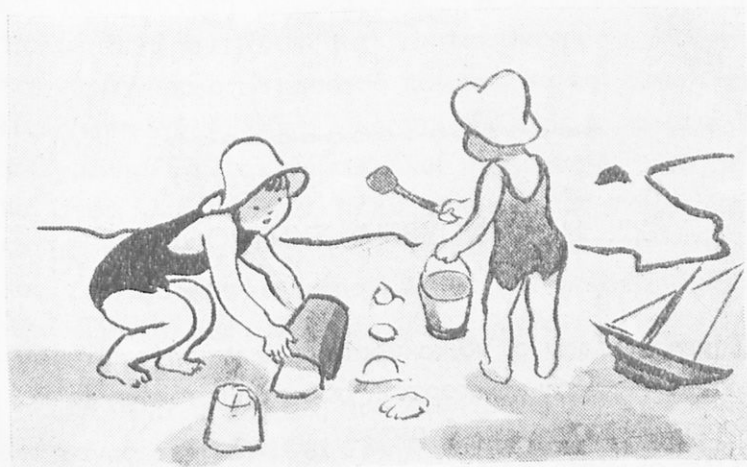
Ἐκεῖ ψηλὰ στὸ μικρὸ καταρράχτη στάσου. Κάθησε στὸ βραχάκι καὶ ἀνάσανε. Κοίτα κάτω μακριὰ καὶ πέρα τὸν κάμφο μὲ τὰ χωριά.

Ἐβραῖος ποὺ εἶναι ὁ κόσμος! Ποιὸς νὰ μπορούσε ὅλα αὐτὰ νὰ ζωγραφίσει ἔτσι καθαρὰ καὶ χαρωπὰ. Τὰ χωριουδάκια, τὶς κόκκινες στέγες, τὸν ἄσπρο δρόμο, τὸ ἄσημένιο ποτάμι, τὸ πράσινο τῶν χωραφιῶν, τὸ μενεξελὶ τῶν βουνῶν, τὸ γαλανὸ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ χρυσὸν ἥλιο ἐπάνω ἀπ' ὅλα, ποὺ λάμπει καὶ ζεσταίνει.

Μὰ ὅσο ὠραῖα καὶ ἂν εἶναι τὰ βουνά, ἀκόμη πιὸ ὠραῖα εἶναι ἡ θάλασσα. Πρωὶ πρωὶ σὰν ἄσημένια, ὕστερα γαλάζια σὰν τὸν καθαρὸ οὐρανὸ, ἔπειτα σκούρα μαβιά, λουλακιά.

Πότε ἀγριεμένη σηκώνει θεόρατα κύματα καὶ ἀφροκοπάει καὶ βουτίζει καὶ ροχθεῖ καὶ κτυπάει στοὺς βράχους, βγάζοντας φύκια καὶ χορτάρια θαλασσινὰ καὶ κοχύλια. Κάνει νὰ χοροπηδοῦν ἐπάνω στὸν ἀφρό της σὰν καρυδότσουφλα οἱ βαρκοῦλες, καὶ μεγάλα βαπόρια ἀκόμη, ποὺ ἔτυχε νὰ ταξιδεύουν στὴ ράχη της.

Πότε πάλι ἤσυχη καὶ μαζεμένη χαμογελάει στὸ χρυσὸν ἥλιο ἢ στὸ ἄσημένιο φεγγάρι. Καθρεπτίζει τότε τὰ βουνά καὶ τὰ σύννεφα καὶ ἀφήνει ἤσυχους τοὺς πτωχοὺς ψαράδες ν' ἀνοιχθοῦν βαθιὰ μὲ τὶς τράτες των, τραγουδώντας «ἔγια μόλα, ἔγια λέσα».



Ἄφήνει τὶς μικρὲς ἄσπρες βαρκοῦλες νὰ κάμνουν τὶς βόλτες των καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ παίζουν στὴν παραλία· νὰ μαζεύουν βότσαλα καὶ κοχύλια, ν' ἀνοίγουν πηγαδάκια καὶ φουρνάκους στὸν ἄμμο, νὰ πιάνουν καβουράκια καὶ ν' ἀνασαίνουν βαθιὰ τὸ ζωογόνο ἰώδιο.





22. Η ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΑ

Σήμερα έφεραν οί νοικοκυραίοι μιὰ καινούργια πουλακίδα. Ἐνοιξαν τὸ πορτάκι στὸ συρματόπλεγμα καὶ τὴν ἀπόλυσαν καὶ αὐτὴ μέσα.

Ἐολες οἱ κότες ἔτρεξαν νὰ γνωρίσουν τὴν καινούργια συντρόφισσα.

—Ἐ, ἔ, καλωσώριδες, καλωσώριδες καὶ σὺ στὸ κοτέτσι μας!»

—«Καλῶς σὰς βρίσκω», ἀποκρίθηκε ντροπαλὰ ἐκείνη καὶ ἐκάθησε εὐθύς χάμω.

Ἐφαίνετο κατάκοπη.

—«Πολὺ κουρασμένη εἶναι», εἶπαν οἱ κότες ἢ μιὰ τῆς ἄλλης καὶ τὴν ἐτριγύρισαν, κοιτάζοντάς τὴν μὲ συμπόνια καὶ περιέργεια.

—«Κάμετε στὴν πάντα!» ἐφώνασε ὁ πετεινός. «Τί ἐμαζευθήκατε ἔτσι ὅλες γύρω τῆς; Νὰ τὴ σκάσετε θέλετε; Ἐνοιξέτε νὰ ἰδῶ ἐγὼ τὴ νεοφερμένη!»

Ἐολες οἱ κότες ὑπάκουες ἐτραβήχθησαν καὶ ἔκαμαν θέση στὸν ὑπερήφανο πετεινό. Αὐτὸς ἐπροχώρησε, ἐπλησίασε τὴν κοτούλα, ἔκαμε μιὰ ὑπόκλιση εὐγενικὴ καὶ εἶπε:

—«Καλῶς ὠρίσατε εἰς τὸ κοτέτσι μου! Μάθετε ὅτι εἶστε πολὺ τυχερὴ πού σᾶς ἔφεραν ἐδῶ. Οἱ νοικοκυραῖοι πολὺ μᾶς φροντίζουν. Καὶ τὸ τακτικό μας φαγὶ ἔχομε καὶ εὐρύχωρο σπίτι γιὰ νὰ κοιμούμεθα καὶ ἀκόμη πιὸ εὐρύχωρη αὐλή, αὐτὴ ἐδῶ πού βλέπεις τὴ συρματοπλεγμένη. Ἐδῶ σκαλίζουμε καὶ σεργιανοῦμε στὸ φῶς καὶ στὸν ἥλιο. Τακτικά, πολὺ τακτικά μᾶς σκουπίζουν καὶ μᾶς καθαρίζουν καλὰ καὶ τὸ κοτέτσι καὶ τὴν αὐλή μας. Δυὸ φορές τὴν ἡμέρα μᾶς βάζουν φρέσκο καθαρὸ νερό. Τίποτα δὲν μᾶς λείπει.

»Ὅσο γιὰ ἀσφάλεια, ἐνόσω ἐγὼ θὰ βρίσκωμαι ἐδῶ ζωντανός, ποτὲ νὰ μὴ φοβηθῆς. Σὰν φανῆ γεράκι στὸν οὐρανό, πρῶτος ἐγὼ θὰ εἰδοποιήσω νὰ μποῦν ὅλοι στὸ κοτέτσι.

»Νὰ ξέρης πὼς ἄλλος πετεινὸς ἐδῶ δὲν ὑπάρχει, οὔτε καὶ χωράει ἄλλος, ἐνόσω βρίσκομαι ἐγὼ. Ἐμένα ἀκοῦν ὅλες ἐδῶ οἱ ὄρνιθες καὶ ἐμένα θ' ἀκοῦς καὶ σὺ πάντοτε, γιὰ τὸ καλό σου.

»Αὐτὲς ἐκεῖ πού βλέπεις οἱ τρεῖς ἄσπρες, οἱ ἄλλες δυὸ οἱ μαῦρες, ἐκεῖνες οἱ δυὸ οἱ κόκκινες καὶ ἐκείνη ἐκείπερα ἢ λαθουρή, εἶναι ὅλες παιδιὰ μου. Εἶναι κάπου ἕξι μηνῶν. Τὶς ἔβγαλε ἐκείνη ἐκεῖ πού βλέπεις ἢ χονδρὴ ἢ κόκκινη, πού σκαλίζει μὲ τὰ πόδια τῆς στὴ γωνία. Ἄ! ἐστάθηκε πολὺ καλὴ μητέρα ὥσπου νὰ τὶς μεγαλώση. Ἐπάνω στὰ αὐγὰ ἐκάθησε σωστὲς εἴκοσι ἡμέρες νὰ τὰ ζεσταίνῃ. Καὶ ὅταν τὰ πουλάκια ἔσπασαν τὸ καθένα μὲ τὴ μύτη του τὸ αὐγὸ του καὶ ἐβγῆκαν, αὐτὴ τὸ ἐφρόντισε μὲ μεγάλη προσοχή. Κάπου σαράντα

μέρες δὲν τ' ἄφησε ἀπὸ κοντά της καθόλου. Νὰ τοὺς εὐρίσκη σκουλήκια καὶ σπόρους, νὰ κομματιάζη τὸ φαγὶ καὶ νὰ τοὺς δίνη. Νὰ τὰ φυλάγη ἀπὸ τὸ κρύο, κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες της. Βέβαια καὶ ἐγὼ τὴν ἐβοήθησα πολὺ, μὰ ἀληθινὰ ἐστάθη πολὺ καλὴ μητέρα. "Ὅλοι τὸ ξέρουν.

»Βλέπω πὼς εἶσαι πολὺ κουρασμένη. Καὶ δὲν πρέπει νὰ σὲ ζαλίζω. Ζεκουράσου λοιπόν, καὶ τότε θὰ σὲ ὀδηγήσω παντοῦ. Θὰ σοῦ δείξω τὴ θέση πού θὰ κοιμᾶσαι, τὴ γαβάθα πού μᾶς βάζουν τὸ φαγητό, καὶ τὸ δοχεῖο τοῦ νεροῦ. Θὰ σοῦ δείξω καὶ τὸ κοφίνι μὲ τὸ ἄχυρο, ὅπου θὰ γεννᾶς τὰ αὐγά σου».

Ἐφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ ὠραῖος πετεινός, ἐγύρισε καὶ ἐπῆγε κατὰ τὶς ἄλλες κότες του.

Σὲ λίγο ἐπλησίασε στὴ νεοφερμένη μὴ ἀλλῆ κότα. Ἐκάθησε κοντά της καὶ εἶπε:

—«Ζέρω, γιατί εἶσαι ἔτσι κατάκοπη καὶ σὲ συμπονῶ.

Ἄχ, καὶ ἐγὼ, ὅταν μ' ἔφεραν ἐδῶ, τὰ ἴδια εἶχα.

Ἄκουσε καὶ θὰ ἰδῆς.

»Ἐβγήκα ἀπὸ τὸ αὐγό μου ἓνα ὠραῖο πρωὶ τοῦ Ἀπριλίου μαζί μὲ ἄλλα ἔνδεκα ἀδελφάκια καὶ ἀδελφοῦλες. Εἴμαστε ὅλο χαρά, πού εἶχαμε ἐπὶ τέλους βγῆ ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ στρογγυλὴ φυλακὴ μας καὶ ἐβλέπαμε τώρα τόσα ὠραῖα καὶ περιέργα πράγματα λουσμένα ἀπὸ χρυσὸ φῶς. Ἡ μητέρα μᾶς ἐπρόσεχε πολὺ. Μᾶς ἐτάιζε, μᾶς ἐσκέπαζε, μᾶς ἐπροφύλαγε ἀπὸ κάθε κακό, καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μᾶς δίνη διάφορες καλὲς συμ-



βουλές. Καί ἔμεις πρόθυμα τὴν ἀκούσαμε καί ἐκάμναμε πάντοτε ὅ,τι ἔπρεπε.

»Ἔτσι ἐμεγαλώναμε ὅλα τ' ἀδελφάκια ἀγαπημένα καί χαρούμενα. Εἴμαστε ἕξι πετειναράκια καί ἕξι πουλακίδες. Ἦλθαν ὁμως κακὲς ἡμέρες.

»Δὲν ἦτο πολὺς καιρὸς καί τὰ πετειναράκια εἶχαν ἀρχίσει νὰ λαλοῦν τὸ κικιρίκι των. Καί ἦτο μιὰ χαρὰ νὰ τὰ βλέπης. Ἀνέβαιναν ἐπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ πέτρα, ἢ σὲ κανένα κούτσουρο καί κεῖ τέντωναν τὸ λαιμό των μὲ τὸ κεφάλι περήφανο καί ἐλαλοῦσαν. Ἄχ, αὐτὸ τὸ λάλημα τὰ ἔφαγε...

»Τὸ ἓνα ἐζήλευε τὸ ἄλλο! Ἄρχισε ἡ διχόνοια: «Ὅχι ἐγὼ λαλῶ καλύτερα», «ὄχι ἐγώ!» Καί ἀπὸ τὰ

λόγια ἔρχονταν στὰ χέρια. Καὶ ἐκεῖνα τὰ τσακώματά των ἦσαν ἀτελείωτα. Νὰ τσιμπιές ὁ ἕνας τοῦ ἄλλουνοῦ, ὥσπου αἱματώνονταν.

»Μιὰ μέρα, καθὼς εἶχαν πιαστῆ ἔτσι δυὸ ἀπὸ τὰ ἀδελφάκια μου, τὰ βλέπει ἡ νοικοκυρά μας.

—«Ἔ, ἔ!» τοὺς φωνάζει, «ἀρχίσατε τὶς γκρίνιες. Μοῦ ἔμεγαλώσατε βλέπω καὶ ἐγίνατε παλληκαράδες. Χούμ, ἐκεῖ ποὺ νὰ φαγωθῆτε μοναχοί σας, καλύτερα νὰ σᾶς φάγω ἐγώ».

»Καὶ εὐθὺς μπαίνει στὸ κοτέτσι καὶ ἀρπάζει τὸν ἕνα. Πάει, οὔτε τὸν ξαναείδαμε.

»Δὲν ἐπέρασαν πολλές ἡμέρες, ξαναμπαίνει καὶ ἀρπάζει ἄλλον ἕνα. Καί, νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ, σὲ λίγον καιρὸ ὅλα τὰ κοκοράκια μας εἶχαν γίνεи ἄλλο μὲ μπάμιες, ἄλλο κοκκινιστὸ μὲ ντομάτα καὶ ἄλλο πιλάφι.

»Αὐτὰ ἔκαμαν οἱ γκρίνιες καὶ οἱ παληκαριές των.

»Ἐμείναμε τότε ἐμεῖς οἱ πουλακίδες. Ἄχ, δὲν εἶχαν ὅμως τελειώσει τὰ δυστυχήματά μας.

»Θὰ εἶμαστε τώρα ὅλες ὡς ἐπτὰ μηνῶν καὶ εἶχαμε ἀρχίσει νὰ γεννοῦμε καὶ μεῖς αὐγά. Τί χαρὰ ἔνιωσα, ὅταν ἔκαμα τὸ πρῶτο μου! Ἐτραγουδοῦσα, ἐκακάριζα ὦρες πολλές καὶ ἐκαμάρωνα μπροστὰ σὲ ὅλους. Ὅλη τὴν ἡμέρα δὲν ἐσκεπτόμουν ἄλλο τίποτα, παρὰ πότε θὰ ἐκατῶρθωνα νὰ γεννήσω δέκα πέντε αὐγά καὶ νὰ καθήσω ἐπάνω νὰ τὰ ζεστάνω, γιὰ νὰ βγάλω τὰ πουλάκια μου.

»Ὅμως! Τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ἐπῆγα στὸ καλάθι νὰ

γεννήσω τὸ δεύτερο, τί νὰ δῶ! Τὸ πρῶτο αὐγὸ μου ἔλειπε!

»Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο ἐλυπήθηκα. Τί νὰ κάμω ὅμως; Ἐσυλλογίσθηκα πὼς ἔχασα ἓνα αὐγὸ καὶ μιὰ ἡμέρα. Ὅπως δὴποτε ἔπρεπε νὰ κάμω τὰ δεκαπέντε μου αὐγά. Ἐκάθησα λοιπὸν καὶ ἐγέννησα τὸ δεύτερό μου αὐγὸ. Καθὼς τὸ εἶδα ἔτσι κάτασπρο καὶ καλοφτιαγμένο ἐξέχασα τὴ λύπη μου καὶ ἄρχισα πάλι τὰ κακαρίσματα γεμάτη εὐχαρίστηση καὶ ὑπερηφάνεια.

»Ἀλίμονο. Δὲν ἐκράτησε πάλι ἡ εὐχαρίστησή μου, παρὰ μονάχα μιὰ μέρα. Τὸ ἄλλο πρωί, πού ἐπῆγα νὰ ξαναγεννήσω, βλέπω καὶ ἔλειπε πάλι καὶ τὸ νέο αὐγὸ μου.

»Νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ καὶ σὲ κουράζω, κάθε μέρα μὲ τὴν ἐλπίδα ἐγεννοῦσα τὸ αὐγὸ μου καὶ κάθε αὐριανὴ μου τὸ ἔπαιρναν. Ποτὲ δὲν θὰ κατώρθωνα νὰ κλωσήσω.

»Μ' ἔπιασε ἀπελπισία. Μ' ἔπιασε πείσμα. Κάθουμαι ἓνα πρωὶ ἐπάνω στὸ ἓνα μου φρεσκογεννημένο αὐγὸ — καὶ ἦτο τὸ τελευταῖο μου, δὲν θὰ ἐγεννοῦσα πιά ἄλλο — μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸ κλωσήσω. Ἐνα, ἄς ἦτο καὶ ἓνα! Τουλάχιστον θὰ ἤμποροῦσα νὰ χαρῶ καὶ ἐγὼ ἓνα παιδί.

»Ἐρχεται τὸ πρωὶ ἡ νοικοκυρὰ καὶ ἀπλώνει τὴ χερούκλα της νὰ μὲ σηκώσει. Τῆς δίνω μιὰ δυνατὴτσιμπία.

»Ἄχ, δὲν ἠμπόρεσα νὰ τὰ βάλω μαζί της. Ἐκατάφερε καὶ μ' ἔπιασε καλὰ μὲ τὰ δύο της χέρια, μὲ κα-

τεβάζει από τὸ καλάθι, παίρνει τὸ αὐγὸ καὶ μὲ παρατάει.

»Ἐγώ, γεμάτη πείσμα, ἀνέβηκα καὶ ἐκάθησα στὸ καλάθι, ἂν καὶ δὲν εἶχα πιά αὐγὸ ἀπὸ κάτω μου.

»Ἦλθε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἡ νοικοκυρὰ καὶ μ' ἐσήκωσε, μὰ ἐγὼ ἐξανακάθησα.

»Ἦλθε καὶ τὴν παράλλη, τὰ ἴδια.

»Τὴν τρίτη μέρα ἔρχεται, συμφορά μου! καὶ μὲ πιάνει, μὲ σηκώνει ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ μὲ παραδίνει σὲ κάτι ἄλλα χέρια. Τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ χέρια μουῦ ἔπιασε καὶ τὰ δυὸ πόδια μαζί καὶ τότε, ὡ τότε, εἶδα τὰ πράγματα ἀνάποδα. Βλέπω τὸν οὐρανὸ κάτω καὶ τὴ γῆ ἀπάνω. Τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὰ πόδια ψηλά, καὶ τὸ κεφάλι κάτω. Τὰ κεραμίδια τῶν σπιτιῶν κάτω, καὶ τὰ θεμέλια ἔπάνω. Τί ἦτο αὐτὸ ποὺ εἶχα πάθει! Τί ζάλη, Θεέ μου!



»Καὶ δὲν φθάνει αὐτό, παρὰ μοῦ τὰ ἔδεσαν κιάλα τὰ ποδαράκια μου μαζί σφικτὰ μ' ἓνα χονδρὸ σπάγγο καὶ ὕστερα βλέπω τὰ ποδάρια τοῦ ἀνθρώπου πού μ' ἐκρατοῦσε νὰ περπατοῦν, καὶ τὸ χῶμα νὰ φεύγη ἔμπρὸς στὰ μάτια μου.

»Τὸ βάσανό μου ἐκράτησε κάμποση ὥρα, ὥσπου ξαφνικὰ μ' ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα στενόχωρο κουτί μὲ καγκελάκια γύρω γύρω. Ἐκεῖ εὐρέθηκα στριμωγμένη μ' ἓνα σωρὸ ἄλλες κότες, ὅλως διόλου ἄγνωστες. Ἦσαν ὅλες ἀπελπισμένες ἀπὸ τὰ βάσανα.

»Τί φοβερὴ αὐτὴ ἡ φυλακὴ! Οὔτε νὰ σκαλίσης, οὔτε νὰ κουνηθῆς. Ἐξω ἀπὸ τὰ κάγκελα μᾶς ἔφερνε κάποιος πότε πότε λίγο καλαμπόκι ἢ σκύβαλα καὶ λίγο νερό.

»Τέλος πάντων μιὰ μέρα μὲ βγάζουν. Μὲ ἀρπάζει πάλι ἓνα χέρι ἀπὸ τὰ δυὸ μου δεμένα πόδια καὶ νὰ με πάλι ἀνάποδα καὶ μὲ κουβαλοῦσε. Ὑστερα εὐρέθηκα κρεμασμένη ἐπάνω σ' ἓνα σαμάρι καὶ ἐκεῖ ἕκαμα δὲν ξέρω πόσες ὥρες ταξίδι, ὥσπου μ' ἔφεραν ἐδῶ. Καθὼς μὲ ἄφησαν, ἔπεσα καὶ ἐγὼ σὰν καὶ σένα κατάκοπη. Γι' αὐτὸ σὲ συμπονῶ, καλὴ μου συντρόφισσα».

—«Σ' εὐχαριστῶ πολὺ», ἀποκρίθηκε ἡ νεοφερμένη κότα μὲ συγκίνηση. «Ἀλήθεια, ἐφανταζόμουν ὅτι ἐγὼ εἶχα ὑποφέρει πολλὰ. Βλέπω ὅμως, πὼς ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ὅμοιοι μὲ μένα βασανισμένοι. Νὰ γιατί πρέπει κανεὶς νὰ κάμνη ὑπομονή».

Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ἡ νεοφερμένη κότα, ἐσηκώθη καὶ σιγὰ σιγὰ ἐπροχώρησαν μαζί οἱ δυὸ τους νὰ πᾶνε στὴ συντροφιά τῶν ἄλλων.



23. Ο ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

Ὁ Γιῶργος εἶναι περήφανος. Περπατεῖ στό δρόμο κορδωμένος καί δέν καταδέχεται νά κοιτάξη δεξιὰ καί ἀριστερά.

Ὅταν καθήση στό θρανίο, δέν θέλει ν'ἀκουμπᾶ κανεῖς ἐπάνω του.

Ὅταν ἀνοίξη τò στόμα του, δέν μιλεῖ γιά τίποτε ἄλλο, παρά μόνο γιά τὸν ἑαυτό του.

—«Ἐγὼ δέν εἶμαι σάν ὄλους», λέγει. «Ἐμένα ὁ πατέρας μου ἔχει ἑκατὸ ἐργάτες στό ἐργοστάσιό του. Ἔχουμε σπίτια, κτήματα. Δέν εἶμαστε ὄλοι τὸ ἴδιο!»

Ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμαθητές του, ὁ Πέτρος, εἶναι πονηρὸς καί πρόστυχος. Λοιπὸν τὸν τριγυρίζει καί τὸν κολακεύει.

—«Ἀλήθεια, ἐσύ Γιῶργο, δέν εἶσαι σάν τοὺς ἄλλους. Εἶσαι σπουδαῖος καί πλούσιος!» τοῦ λέγει.

Ὁ Γιῶργος λοιπὸν τὸν ἀκούει αὐτὸν καί ὄλο φουσκώνει. Τοῦ χαρίζει κοντύλια, πέννες, τετράδια, μπισκότα. Καί ἐκεῖνος δῶσ' του καί τὸν παινεύει, δῶσ' του καί τὸν λιβανίζει.

—«Ἐσύ», τοῦ λέγει, «εἶσαι δυνατός, εἶσαι ἔξυπνος, εἶσαι σπουδαῖος, εἶσαι ὠραῖος, εἶσαι, εἶσαι....»

Καὶ ὁ Γιώργος φουσκώνει καὶ ὅλο κάτι καὶ τοῦ δίνει.
Καὶ τὸν ἔχει γιὰ καλύτερο φίλο του.

Ἔνας ἄλλος συμμαθητῆς ὅμως τοῦ ἔχει μπῆ στή μύτη.

—«Βαρεθήκαμε νὰ σὲ ἀκοῦμε», τοῦ λέγει. «Ὅλο γιὰ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα σου καὶ γιὰ τὰ κτήματά σας. Δὲν κοιτᾶς ποὺ εἶσαι κίτρινος καὶ ἀρρωστημένος καὶ κουτός, παρὰ κοκορεύεσαι, σὰν τὸν πετεινό μας;»

—«Μὴν τοῦ δίνης σημασία», λέγει τοῦ Γιώργου ὁ ἄλλος συμμαθητῆς του. «Σὲ ζηλεύει, γι' αὐτὸ σοῦ λέγει αὐτά».

Καὶ ὁ Γιώργος πιστεύει καὶ δὲν δίνει σημασία. Καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ περηφανεύεται. Ὅλοι οἱ ἄλλοι κρυφολοῦν καὶ κοροϊδεύουν τὸ Γιώργο.

Ἔνας ἄλλος συμμαθητῆς του, ἓνα πτωχὸ παιδάκι, τοῦ λέγει:

—«Γιώργο, μὴν εἶσαι τόσο ἐγωιστῆς καὶ ὑπερήφανος, γιὰτὶ δὲν εἶναι καλό. Δὲν ἔχεις ἀκούσει πόσες φορές μᾶς ἔχει πῆ ὁ δάσκαλός μας νὰ μὴν ὑπερηφανευόμαστε;»

—«Εἶσαι ἀνόητος», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος. «Δὲν σοῦ ἐζήτησα συμβουλή τί θὰ κάμω καὶ τί θὰ εἶμαι. Ὅριστε μας!»

Καὶ τοῦ ρίχνει μιὰ περιφρονητικὴ ματιὰ καὶ φεύγει ἀπὸ κοντά του. Πηγαίνει καὶ βρίσκει πάντοτε τὸν Πέτρο, ποὺ τὸν νομίζει γιὰ τὸν καλύτερο φίλο του.

—«Μὴν τοὺς ἀκοῦς!» τοῦ λέγει ἐκεῖνος. «Ὅλοι σὲ ζηλεύουν. Νὰ τοὺς περιφρονῆς ὅλους».

Τοὺς περιφρονεῖ λοιπὸν ὁ Γιώργος ὅλους καὶ ἀκούει μόνο τὸν Πέτρο.

—«Καημένε Γιῶργο», τοῦ λέγει μιὰ μέρα ὁ Πέτρος. «Ἄν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι σου, δὲν θὰ ἐσκοτιζόμουν γιὰ τὰ μαθήματα. Δὲν θὰ ἐπαιδευόμουν νὰ διαβάζω καὶ νὰ γράφω. Τί ἀνάγκη θὰ εἶχα; Ἄς παιδεύωνται οἱ πτωχοί, ποὺ θέλουν νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί των!»

—«Καὶ βέβαια!» εἶπε ὁ Γιῶργος. «Αὐτὸ ἐσκεπτόμουν καὶ ἐγώ».

Καὶ σιγὰ σιγὰ ἔπαυσε ὁ Γιῶργος νὰ μελετᾷ τὰ μαθήματά του.

Ὁ δάσκαλος τὸν ἐμάλωνε κάθε μέρα καὶ τοῦ ἔβαζε κακοὺς βαθμούς. Αὐτὸν ὅμως δὲν τὸν ἔμελε. Καὶ ὁ πατέρας του τὸν ἐμάλωνε, μὰ ἢ μητέρα του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, ἔλεγε:

—«Μὴν τὸ μαλώνης τὸ παιδί. Δὲν εἶναι καὶ τόση ἀνάγκη νὰ κουράζεται. Δόξα σοι ὁ Θεός, περιουσία ἔχομε μεγάλη!»

Ἔτσι λοιπὸν ὁ Γιῶργος δὲν ἐπροβιβάσθη ἐκείνη τὴ χρονιά. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσε νὰ βλέπη τοὺς ἄλλους στὴν παραπάνω τάξη, τὸ ἄφησε τὸ σχολεῖο.

Τοῦ κάκου ὁ πατέρας του ἐγύρευε νὰ τὸν βάλῃ σ' ἄλλο σχολεῖο. Αὐτὸς οὔτε ἐπήγαινε, οὔτε γιὰ μελέτη εἶχε ὄρεξι.

Σιγὰ σιγὰ ἔγινε τεμπέλης. Μόνο στὰ παιχνίδια εἶχε τὸ νοῦ του. Ὁ φίλος του ὁ Πέτρος εἶχε μείνει καὶ ἐκεῖνος στὴν ἴδια τάξη. Μὰ ὁ πατέρας του τὸν ἀνάγκασε μὲ τὸ ξύλο νὰ πηγαίνη σχολεῖο. Αὐτὸς ὅμως ἔφευγε κρυφὰ καὶ ἐπήγαινε νὰ βρῆ τὸ Γιῶργο. Ὡσπου ἔμεινε καὶ

πάλι στην ίδια τάξι. Τότε ο πατέρας του τόν ἐπῆρε στο μαγαζί του, νά τόν κάμη ἔμπορο.

Οἱ δυὸ φίλοι ἐμεγάλωσαν ἔτσι. Οἱ συμμαθητές των ἄλλος εἶχε γίνει γιατρός, ἄλλος δικηγόρος, ἄλλος καθηγητής· ὅλοι εἶχαν σπουδάσει καὶ εἶχαν γίνει καλοὶ κύριοι μέσα στὴν κοινωνία.

Τοῦ Γιώργου ὁ πατέρας εἶχε πεθάνει. Καὶ αὐτὸς εἶχε γίνει τώρα ὁ νοικοκύρης στο ἐργοστάσιο καὶ στὴν ἄλλη περιουσία.

Μὲ τὸν παλιό του φίλο, τὸν Πέτρο, εἶναι πάντα ἀχώριστοι. Κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὁ Πέτρος τοῦ γυρεύει χρήματα. Καὶ ὁ Γιώργος ὅλο καὶ τοῦ δίνει.

Μαζὶ πηγαίνουν σὲ διάφορες διασκεδάσεις καὶ δὲν κάμνουν ἄλλο παρὰ νά ταξιδεύουν καὶ νά γλεντοῦν.

Μιὰ μέρα ἐσώθησαν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ Γιώργου. Τί νά κάμη;

—«Ἐσὺ νά στενοχωριέσαι;» τοῦ λέγει ὁ φίλος του ὁ Πέτρος. «Καὶ δὲν πουλᾶς τὸ ἐργοστάσιο;»

Δὲν ἐχρειάζετο πολλὴ σκέψις. Ὁ Γιώργος ἐπούλησε τὸ ἐργοστάσιο. Ἡ γριὰ μητέρα του δὲν τὸν ἄφηνε, ἀλλὰ ποιὸς τὴν ἄκουε; Τώρα πιὰ ἔκαμνε ὅ,τι ἤθελε αὐτός. Κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νά τοῦ πῆ ὄχι.

Δὲν ἐπέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ οἱ δυὸ φίλοι τὰ ἔφαγαν ὅλα τὰ λεπτὰ τοῦ ἐργοστασίου. Μὰ σὰν ἔμαθε νά πουλᾶ τώρα ὁ Γιώργος, δὲν ἐχρειάσθηκε νά καθήση νά συλλογισθῆ καθόλου. Εὐθύς ἐπούλησε ἕνα κτῆμα.

Ὅταν τὸ ἔφαγαν καὶ αὐτό, ἐπούλησε στὴ σειρά τὸ

δευτερο, τὸ τρίτο, ὄλα. Ἔπειτα καὶ τὰ σπίτια, ὥσπου ἔμεινε δίχως σπίτι, ἐπὶ τέλους καὶ δίχως χρήματα.

Ὅταν ἔφθασε σ' αὐτὸ τὸ κατάντημα, ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴν πολλή της λύπη πέθανε.

Καὶ ὁ Γιώργος ἀπὸ πλούσιος πού ἦτο εἶχε γίνεи πτωχός, πτωχότατος.

—«Τί θὰ κάμουμε τώρα;» λέγει τοῦ φίλου του τοῦ Πέτρου.

—«Ξέρω καὶ γώ;» ἀποκρίθηκε τώρα ὁ Πέτρος. Ἄλλοτε ἤξερε, τώρα δὲν ξέρει πιὰ.

Γιὰ νὰ πάη νὰ ἐργασθῆ ὁ Γιώργος, οὔτε καμιὰ δουλειὰ ξέρει οὔτε γράμματα. Μόνο γιὰ χαμάλης κάμνει.

Ὁ περήφανος ὁ Γιώργος νὰ καταντήση χαμάλης;

—«Μαζὶ τὴν ἐφάγαμε τὴν περιουσία μου», λέγει στὸν Πέτρο, «λοιπὸν πρέπει τώρα νὰ μὲ βοηθήσης ἐσύ. Πόσες φορές σοῦ ἐδάνεισα χρήματα;»

—«Καὶ ποῦ νὰ τὰ βρῶ ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω;» ἀπάντησε ὁ Πέτρος. «Δὲν βλέπεις πού ἐργάζομαι καὶ ἐγὼ στὸ μαγαζὶ τοῦ πατέρα μου, χωρὶς νὰ μοῦ δίνη τίποτα; Μόνον πού τρώγω στὸ σπίτι μου».

—«Λοιπὸν, πὲς τοῦ πατέρα σου νὰ μοῦ δώση τὰ λεπτὰ πού μοῦ χρωστᾷς».

—«Εἶσαι στὰ καλά σου; Ἄν τοῦ πῶ τέτοιο πρᾶγμα, θὰ πάρη ἓνα ξύλο νὰ μὲ κυνηγήση. Καὶ θὰ μὲ διώξη καὶ ἀπὸ τὸ μαγαζὶ του».

—«Τότε νὰ τοῦ πῆς νὰ μὲ πάρη καὶ ἐμένα στὸ μαγαζὶ, νὰ ἐργάζομαι μαζὶ μὲ σένα».

—«Τί λές, καημένε Γιώργο, ἀστειεύεσαι; Ἐκεῖ δὲν

χρειάζεται άλλος. Καί ἐγὼ πού εἶμαι, ἐπειδὴ εἶμαι γιός του!»

—«Τί νὰ κάμω λοιπὸν ἐγώ; Πῶς θὰ ζήσω;» εἶπε ἀπελπισμένος τώρα ὁ Γιώργος.

—«Καί τί μὲ ρωτᾷς ἐμένα;» ἀποκρίθηκε ὁ Πέτρος. «Κάμε ὅ,τι μπορεῖς».

Καί ἀπὸ τότε ὁ Πέτρος τὸν ἄφησε τὸ Γιώργο. Δὲν εἶχε πιά ἀνάγκη τῆ φιλίας του, οὔτε τοῦ ἐχρειάζετο πιά νὰ τὸν παινεύῃ καὶ νὰ τοῦ λέγῃ καθὼς ἄλλοτε: «Εἶσαι δυνατός, εἶσαι ἔξυπνος, εἶσαι σπουδαῖος.....»

Τώρα λοιπὸν ἔμεινε ὁ Γιώργος μόνος του, δίχως πατέρα, δίχως μητέρα, δίχως φίλο, δίχως χρήματα, δίχως δουλειά, δίχως τίποτα!

Σὲ λίγες ἡμέρες κατάντησε σκελετὸς ἀπὸ τὴν πείνα. Ὁ σποιτονοικοκύρης ὅπου ἐκάθητο τὸν ἔδιωξε. Ἐγύριζε τώρα στοὺς δρόμους. Σὲ λίγο κατάντησε κουρελής, βρωμιάρης, ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος.

Καὶ ἓνα βράδυ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ οὔτε ὁ ἴδιος, ἄπλωσε τὸ χέρι του σ' ἓνα διαβάτη. Καὶ ὁ διαβάτης ἔτυχε πονετικὸς ἄνθρωπος καὶ τοῦ ἔβαλε στὸ χέρι μιὰ δραχμή.

Ἀπὸ τὴ βραδυὰ ἐκείνη ὁ Γιώργος εἶχε γίνῃ ζητιάνος.



5252525252526252525252525252525252

24. Η ANNOΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙ

Κάθε μεσημέρι, όταν ή Ἀννούλα γυρίζη ἀπὸ τὸ σχολεῖο γιὰ τὸ σπίτι, περνάει ἔξω ἀπὸ τὸ μαγειρεῖο τοῦ μπάρμπα Στάθη. Πάντοτε θὰ ἰδῆ αὐτὴ τὴν ὥρα ἐκεῖ ἓνα γαῖδουράκι, ποὺ στέκεται ἀπ' ἔξω, φορτωμένο δυὸ κοφίνια.

Εἶναι τὸ γαῖδουράκι τοῦ μπάρμπα Γιάννη τοῦ μανάβη. Ὅλο τὸ πρωὶ γυρίζουν καὶ πουλοῦν λαχανικά. Τὸ μεσημέρι ξεπεζεύουν στὸ μαγειρεῖο τοῦ μπάρμπα Στάθη. Μπαίνει μέσα ὁ μπάρμπα Γιάννης νὰ φάγη, καὶ κάθεται ἀπ' ἔξω τὸ γαῖδουράκι περιμένοντας μὲ ὑπομονή.

Σήμερα, καθὼς ἐπερνοῦσε πάλι ἡ Ἀννούλα ἀπὸ κεῖ, βλέπει τὸ γαῖδουράκι καὶ εἶχε τὸ κεφάλι τόσο χαμηλὰ κατεβασμένο, ποὺ ἐφαίνετο σὰν λυπημένο.

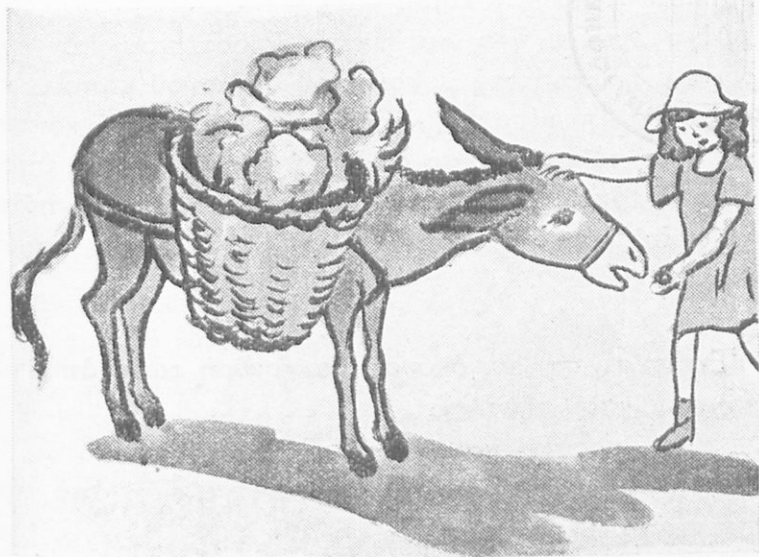
Ἐστάθηκε λίγο κοντά του καὶ τοῦ ἐχάιδευσε ἀπαλὰ τὸ λαιμό. Ὅστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴ σάκκα της λίγο φωμί, ποὺ τῆς εἶχε μείνει, καὶ τοῦ ἔδινε.

Τὴ στιγμή ἐκείνη μιὰ χωριατοπούλα, ποὺ ἐπερνοῦσε, τῆς λέγει:

—«Ἐ, μικρούλα, πρόσεχε! Δὲν δίνουν ἔτσι κάτι στὰ γαῖδουράκια».

Καί τῆς ἔδειξε πῶς ἔπρεπε νά προσφέρει τὸ ψωμί
στὴν παλάμη της ἀνοικτῆ.

Πόσο εὐχαριστήθηκε ἡ Ἀννούλα, πού εἶδε τὸ γαϊ-
δουράκι νά σηκώνη πρόθυμα τὸ μακρὺ κεφάλι του
καί νά παίρνη τὸ ψωμάκι, πού τοῦ ἐπρόσφερε. Ἔγιναν
φίλοι τώρα.



Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Ἀννούλα, πρὶν νά ξεκινήσῃ γιὰ τὸ
σχολεῖο, ἐζήτησε καὶ ἐπῆρε ἀπὸ τὴ μητέρα της δυὸ φέ-
τες ψωμί. Τὴ δεύτερη φέτα τὴν ἤθελε γιὰ τὸ γαϊδου-
ράκι.

Τὸ μεσημέρι ὁ φίλος της ἦτο καθὼς πάντα ἐκεῖ. Μόλις
τὸν ἐπλησίασε, εὐθὺς ἐσήκωσε μὲ εὐχαρίστησι τὸ κε-
φάλι του καὶ τὴν ἐκοίταξε.

Ἔπειτα ἐπῆρε προσεκτικὰ μὲ τὰ παχυὰ μαλακὰ χεῖ-

λη του τις μπουκιές και ό ζεστός ανασασμός του έχάϊδευσε τόν χέρι τής 'Αννούλας.

“Ένα άλλο μεσημέρι πού ό ήλιος έκαιε, τόν κακόμοιρο τόν γαιδουράκι έστέκετο στον ήλιο μέ τ' αϋτιά κατεβασμένα και τόν κεφάλι χαμηλά ώς τή γή.

Καθώς τόν είδε ή 'Αννούλα, τόν έλυπήθηκε. Μά τί ήμποροϋσε νά τού κάμη;

Λίγο παρέκει ήτο ένας παχύς ίσκιος, πού τόν έρριχνε μιá φουντωτή μουριά τού διπλανού κήπου. ‘Η 'Αννούλα είπε μέσα της: «Τόσο ώραίος ίσκιος έδω κοντά, και όμως τόν καημένο τόν ζωόν τόν υποχρέωσαν νά υποφέρη αϋτόν τόν καφετερό ήλιο. Πρέπει νά τούς τόν πω».

Μά έστέκετο, τόν έκοίταζε και δέν έπαιρνε καμιá άπόφασι.

‘Εκείνη τή στιγμή άκουσε μιá χονδρή φωνή άπό τόν μαγερειό, πού τής έλεγε:

—«Έ, μικρούλα, τόν αγαπάς τόν γαιδουράκι;»

‘Ητο ό μανάβης, πού καθώς έτρωγε, είδε άπό τήν πόρτα τή μικρούλα.

‘Η 'Αννούλα γεμάτη θάρρος έπλησίωσε και είπε:

—«Σέ παρακαλώ, κύριε, έλα νά πάρης λίγο παρέκει τόν γαιδουράκι σου στον ίσκιό τής μουριάς. ‘Ο ήλιος τού καίει τόν κεφάλι και θά βασανίζεσαι».

—«Μετά χαράς, κόρη μου», άποκρίθηκε ό μπάρμπα Γιάννης. Δέν μπορώ νά σου χαλάσω τόν χατήρι».

‘Εσηκώθηκε λοιπόν, σκουπίζοντας τά μουστάκια του μέ τήν πετσέτα, και έβγήκε έξω. ‘Ετράβηξε τόν γαιδουράκι του και τόν έφερε στον ίσκιό.

“Α, πόσο έχάρηκε ή Άννούλα.

—«Είσαι ευχαριστημένη τώρα;» έρώτησε ό μπάρμπα Γιάννης.

—«Ναί», άποκρίθηκε γελαστή ή Άννούλα. “Υστερα έχαιρέτησε και έφυγε γρήγορα για τόν σπίτι.

Τό άλλο μεσημέρι τόν γαιδουράκι ήτο στον ίσκιο. Ήλθε ή Άννούλα κοντά του πάλι, του έδωσε μερικές μπουκίτσες ψωμι και του έχάϊδευσε τή μακρυά μούρη του.

Τί ήμερο, τί καλό ζώο!



25. Ο ΑΔΕΛΦΟΥΛΗΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΟΥΛΑ

Ὁ ἀδελφούλης ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἀδελφούλα του καὶ εἶπε:

—«Ἐφοῦ πέθανε ἡ μητέρα μας, ἡ ζωὴ μας ἐδῶ ἔγινε ἄχαρη. Ἔλα, ἀδελφούλα μου, πᾶμε νὰ φύγουμε».

Ἐπῆραν τὸ δρόμο καὶ σὲ λίγο εὐρέθησαν μακρυὰ. Ἐπερπάτησαν, ἐπερπάτησαν, ὥσπου ἔφθασαν σ' ἓνα δάσος. Ἐκεῖ τοὺς ἤυρε τὸ βράδυ.

Ποῦ θὰ ἐπερνοῦσαν τὴ νύκτα των; Νά, καὶ βλέπουν ἓνα πελώριο δένδρο ἀνάμεσα στὰ ἄλλα.

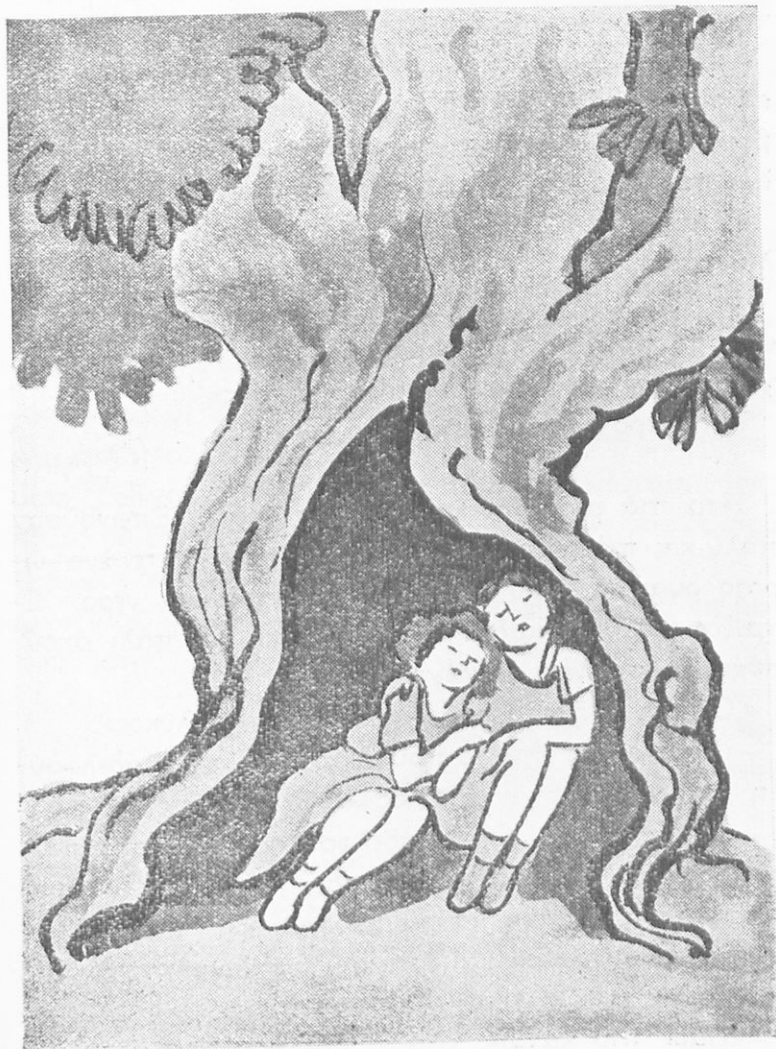
Στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου ἦτο μιὰ μεγάλη κουφάλα. Ἐκεῖ ἐμπῆκαν καί, καθὼς ἦσαν πολὺ κουρασμένα τὰ δυὸ ἀδελφάκια, τὰ ἐπῆρε ὁ ὕπνος.

Τὸ πρωί, καθὼς ἐξύπνησαν, ὁ ἥλιος ἦτο ψηλὰ στὸν οὐρανό.

—«Ἐμπρός, σήκω ἀδελφούλα, πᾶμε νὰ περπατήσουμε», εἶπε ὁ ἀδελφούλης καὶ ἐπήδησε ἔξω ἀπὸ τὴν κουφάλα.

Ἦστερα ἐβοήθησε καὶ τὴν ἀδελφούλα του νὰ κατεβῆ καὶ πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι ἐπροχώρησαν μέσα στὸ δάσος.

Ἐφθασαν σὲ μιὰ βρυσούλα, πού ἐπηδοῦσε ἀπὸ ἓναν



ἄσπρο βράχο· ἔτρεχε κατρακυλώντας καὶ κελαρύζοντας καὶ ἐκρύβετο βαθιὰ στὰ ψηλὰ χόρτα.

—«Πᾶμε νὰ νιφθοῦμε καὶ νὰ πιοῦμε δροσερὸ νερό», εἶπαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ χαρούμενα καὶ ἔτρεξαν στὴ βρυσούλα. Μὰ καθὼς ἐπλησίασαν, ἀκούσθηκε ψηλὰ ἓνα πουλάκι, πού ἐκελαηδοῦσε καὶ ἔλεγε:

«Ὅποιος πιῇ νερὸ σὲ τούτη τῇ βρυσούλα γίνεται λιοντάρι».

—«Ἀδελφούλη», ἐφώνασε ἡ ἀδελφούλα, «ἄκουσες τί εἶπε τὸ πουλάκι; Σὲ παρακαλῶ μὴν πιῆς νερὸ ἐδῶ, γιατί θὰ γίνης λιοντάρι καὶ θὰ μὲ φᾶς».

Τότε ἐπροχώρησαν πιὸ πέρα.

Ἦτο πιά μεσημέρι καὶ ὁ ἥλιος ἔκαιε. Ἐπεινοῦσαν πολὺ καὶ πιὸ πολὺ ἐδιψοῦσαν. Βλέπουν τότε ἓνα ὠραῖο ρυακάκι, πού ἐκυλοῦσε κρυστάλλινο νερό. Ἐτρεξαν τὰ δυὸ παιδιὰ νὰ πιοῦν. Καὶ νὰ πάλι ἀκούσθηκε τὸ πουλάκι νὰ λέγη:

«Ὅποιος πιῇ στὸ ρυάκι νερὸ, θὰ γίνη λύκος».

—«Ἄκουσες τί εἶπε τὸ πουλάκι; Μὴν πιῆς, ἀδελφούλη μου, γιατί θὰ γίνης λύκος καὶ θὰ μὲ φᾶς».

—«Διψῶ πολὺ», εἶπε ὁ ἀδελφούλης καὶ ἐσκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. Ἐψαξε γύρω καὶ νὰ μιὰ βατομουριά γεμάτη μαῦρα μοῦρα.

Ἐμάζυσαν μοῦρα καὶ ἔφαγαν, μὰ ἐδιψοῦσαν ἀκόμη πιὸ πολὺ.

—«Πᾶμε πιὸ κάτω», εἶπε ἡ ἀδελφούλα. «Κάπου θὰ τρέχη καὶ καλὸ νερό. Πᾶμε μακριὰ ἀπὸ τοῦτο τὸ μαγεμένο δάσος».

Καί νά μιὰ μικρή βρυσούλα ἐπηδοῦσε στή ρίζα ἐνὸς μεγάλου πλάτανου.

Μὰ καθὼς τὰ παιδιὰ ἔτρεξαν χαρούμενα ἐκεῖ, ἀκούσθηκε πάλι τὸ πουλάκι ἀπάνω ἀπὸ τὸν πλάτανο:

«Ὅποιος πιῆ ἀπὸ τοῦτο τὸ νερὸ θὰ γίνῃ ἐλάφι».

—«Ἐγὼ δὲν τ'ἀκούω αὐτά», εἶπε τὸ ἀγόρι. «Θὰ πιῶ καὶ ὅ,τι θέλει ἄς γίνῃ!» Καὶ ἀμέσως ἐγονάτισε καὶ βουτώντας τὶς χοῦφτες του στὸ κρυσταλλένιο νερὸ, ἔπιε, ἔπιε, ἔπιε... Μὰ καθὼς ἔκαμε νὰ σηκωθῆ, εἶχε γίνῃ ἐνα ὠραῖο ξανθὸ ἐλαφάκι μὲ κλαδωτὰ κέρατα.

—«Τώρα τί θὰ κάμουμε;» ἔλεγε ἡ ἀδελφοῦλα καὶ ἔκλαιε. Καὶ τὸ ἐλαφάκι ἐστέκετο ἐκεῖ μαζεμένο καὶ λυπημένο. Ἐβγαλε ἡ ἀδελφοῦλα τὴν ἀλυσιδίτσα της, ἔδεσε τὸ ἐλαφάκι ἀπὸ τὸ λαιμὸ καὶ εἶπε, καθὼς τοῦ ἐχάιδευε τὰ μάγουλα:

—«Πᾶμε, ἀδελφοῦλη. Ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι ψηλὰ θὰ μᾶς βοηθήσῃ».

Ἐπῆγαν, ἐπῆγαν, ἐπῆγαν, καὶ ἔφθασαν σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι. Ἡ ἀδελφοῦλα ἐκοίταξε μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸ παράθυρο. Κανείς.

—«Ἐδῶ μποροῦμε νὰ περάσουμε τὴ νύκτα», εἶπε. Ἐσπρωξε τὴν πόρτα καὶ ἐμπῆκαν μέσα. Ὑστερα ἐμάζευσε μυρτιές, τὶς ἔστρωσε χάμω καὶ ἀκουμπώντας στὸ λαιμὸ τοῦ ἐλαφιοῦ ἐκοιμήθηκε.

Τὸ πρωί, κρατώντας πάντα τὸ ἐλαφάκι ἀπὸ τὴ χρυσῆ του ἀλυσιδίτσα, ἐβγήκε στὸ δάσος, νὰ μαζεύσῃ μοῦρα καὶ ἄγρια φουντούκια, γιὰτὶ ἐπεινοῦσε πολὺ.

Ἔδωσε καὶ στὸ ἐλαφάκι χορταράκι καὶ ἐγονάτισε ὕστερα νὰ κάμη τὴν προσευχή της.

—«Θεέ μου», εἶπε, «ἐσύ πού λυπᾶσαι τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ, λυπήσου καὶ μᾶς καὶ βοήθησέ μας».

Καὶ νά, μακριὰ ἀκούσθηκαν γαβγίσματα σκύλων καὶ πατήματα ἀλόγων.

—«Ἐρχονται κυνηγοί!» εἶπε ἡ ἀδελφούλα. «Πᾶμε γρήγορα στὸ σπίτι!»

—«Ἀφησέ με», εἶπε τότε τὸ ἐλαφάκι, «ἀπόλυσέ με νὰ τρέξω γρήγορα».

Μὰ καθὼς τὸ ἐλαφάκι ἔτρεχε καὶ ἐπηδοῦσε, μπᾶμ! ἀκούσθηκε τὸ ὄπλο τοῦ κυνηγοῦ.

—«Δυστυχία μου!» ἐφώναξε τότε ἡ ἀδελφούλα. «Ἄν πεθάνη ὁ ἀδελφούλης μου, θὰ πεθάνω καὶ γώ!» καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ σπίτι.

Σὲ λίγο ἦλθε καὶ τὸ ἐλαφάκι μὲ τὸ ποδαράκι του ματωμένο· εἶχε πληγωθῆ, ἐπονοῦσε καὶ ἐκούτσαινε.

—«Ἀδελφούλη μου, σὲ ἐπλήγωσαν οἱ κακοὶ κυνηγοί», ἐφώναξε ἡ ἀδελφούλα. Εὐθύς ἔκοψε μιὰ λουρίδα ἀπὸ τὸ φόρεμά της καὶ ἔδεσε τὸ ποδαράκι τοῦ ἀδελφούλης της.

Ὁ κυνηγὸς εἶδε τὸ σπιτάκι καὶ ἔτρεξε ἐκεῖ. Οἱ σκύλοι γύρω ἐγάβγιζαν καὶ τὸ ἄλογο ἐχλιμιντροῦσε.

Ἡ ἀδελφούλα ἀγκάλιασε τὸ ἐλαφάκι καὶ ἔλεγε: «Μὴν κουνιέσαι, ἐλαφάκι μου, κάθησε χάμω, κάθησε νὰ σὲ κρύψω» καὶ τὸ ἐσκέπασε μὲ μυρτιές.

Ὁ κυνηγὸς ἐκτύπησε στὴν πόρτα καὶ ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἀπαντοῦσε, ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ καὶ ἐμπῆκε μέσα.

Μὰ ἐστάθη ἐκεῖ στήν πόρτα σάν μαγεμένος.

—«Νεράϊδα εἶσαι ἢ ἄγγελος, κυρά μου;» εἶπε καθῶς ἀντίκρουσε τήν ἀδελφούλα. «Πρώτη φορά βλέπω στή ζωή μου τόσο ἔμορφη κόρη!»

—«Μή σκοτώσης τόν ἀδελφούλη μου, σέ παρακαλῶ», εἶπε ἡ ἀδελφούλα μέ δάκρυα, καί ἐστέκετο μπροστά στο ἑλαφάκι, γιά νά τὸ κρύψει.

—«Μή φοβᾶσαι, πεντάμορφη», εἶπε τότε ὁ κυνηγός· «κανεῖς δέν θά πειράξῃ τὸ ἑλαφάκι σου. Μόνον δέξου, σέ παρακαλῶ, νά ἔλθῃς μαζί μου. Ἔχω παλάτια καί κτήματα, ἔχω δούλους καί δοῦλες, ἔχω χρυσαφικά καί διαμαντικά. Μόνον ἡ πεντάμορφη μοῦ λείπει. Ἔλα. Θέλεις νά γίνῃς ἡ κυρά μου καί ἡ γυναῖκα μου;»

Καί νά, τὸ ἑλαφάκι ἐκείνη τῇ στιγμή ἔγινε πάλι ἀνθρωπος· ἐπετάχθηκε ὄρθιος καί ἐφώνασε:

—«Ὁ Θεὸς στέλνει αὐτὸν τὸν ἄρχοντα. Ἀδελφούλα μου, δέξου τὸ λόγο του».

Καί τότε ὅλοι μαζί χαρούμενοι καί εὐτυχισμένοι ἀνέβηκαν στ' ἄλογα καί ἐπῆγαν στο ὠραῖο σπίτι τοῦ κυνηγοῦ.

Καί ἔγιναν γάμοι καί χαρές, ποὺ ἐκράτησαν μέρες καί μέρες, καί ἔζησαν ὅλοι καλά καί ἐμεῖς καλύτερα.





26. Ο ΗΛΙΟΣ ΓΙΑΤΡΕΥΕΙ

—«Σήμερα τίποτε δέν γίνεται», εἶπε ὁ ἥλιος στίς ἀκτίνες του ἕνα πρωί, καθὼς ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ βουνό. «Μαζευθῆτε καὶ καθῆστε στὸ σπίτι. Βλέπετε, ὅλη ἡ γῆ εἶναι σκεπασμένη μὲ σύννεφα. Εἶναι πολὺ δύσκολο νὰ περάσετε καὶ νὰ κατεβῆτε».

—«Ἄ, καὶ τί θὰ κάμωμε στὸ σπίτι;» εἶπε μιὰ ἀκτίνα. «Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ σεργιανίζω ἐπάνω στὴ γῆ».

—«Καὶ ἐγώ;» ἐρώτησε μιὰ ἄλλη ἀκτίνα. «Ἐγὼ ποὺ ἔδωσα τὸ λόγο μου στὴν Ἐλενίτσα καὶ πρέπει νὰ κατέβω νὰ γιατρέψω τὴ μητέρα της;»

—«Ἄχ, αὐτὰ τὰ στακτιὰ σύννεφα δέν θὰ τραβηχθοῦν λίγο; Στάσου νὰ βάλω ὅλη μου τὴ δύναμι· θὰ τὰ τρυπήσω καὶ θὰ περάσω. Ἐμπρός, βοηθηστε με καὶ σεῖς!» εἶπε στίς ἄλλες ἀκτίνες, ποὺ ἐκοίταζαν λυπημένες τὰ σκοτεινὰ σύννεφα.

Ἔβαλαν τὰ δυνατὰ των οἱ χρυσὲς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου καὶ σπρῶξε σπρῶξε ἀνοιξαν μιὰ τρύπα μέσα στὰ σύννεφα. Ἐπέρασαν στὴν ἀρχὴ δυὸ τρεῖς, ὕστερα πιὸ πολλές καὶ ἐγλύστρησαν ὡς κάτω, στὸν κῆπο τῆς Ἐλενίτσας.

Ἡ Ἐλενίτσα ἐστέκετο λυπημένη στὸ παράθυρο

καὶ ἐκοίταζε τὸν οὐρανό. Μόλις εἶδε τὶς ἀκτίνες, ἔλαμψε τὸ πρόσωπό της καὶ ἔτρεξε στὴ μητέρα της.

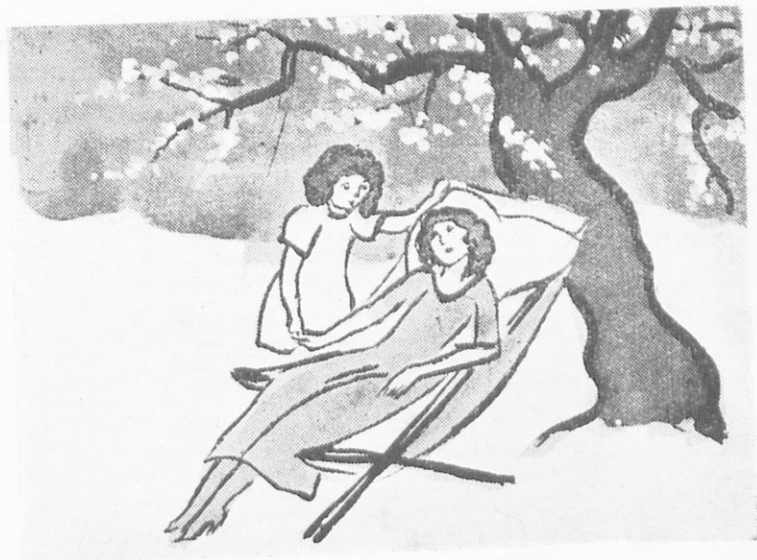
— «Ἄχ! μητερούλα», ἐφώνασε. «Κοίτα, ἐβγήκε ὁ ἥλιος μέσα ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὁ κήπος ὅλος λάμπει, μητερούλα. Ἔλα νὰ κατεβουῖμε νὰ λιασθῆς λίγο. Θὰ σοὺ κάμη καλό, μητερούλα μου!»

Καὶ ἐπῆρε τὴ μητέρα της, ποὺ ἦτο ἀκόμη πολὺ ἀδύνατη καὶ χλομή καὶ δὲν ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ περπατήσει καλά, καὶ τὴν ἐβοήθησε νὰ βγῆ στὸν κήπο.

Ἐκεῖ ἔξω, στὴ χρυσοῦ λισκάδα, κάτω ἀπὸ μιὰ ἀνθισμένη μυγδαλιά, εἶχε ἐτοιμάσει ἡ Ἐλενίτσα τὴν πολυθρόνα τῆς μητέρας της μὲ πολλὰ μαλακὰ μαξιλάρια.

Ἐκεῖ ἐκάθησε ἀναπαυτικὰ ἡ ἄρρωστη.

Ἡ μυγδαλιά τὴν ἐχαίρετῆσε μὲ δυὸ ὥραϊα ἀσπρорό-



δυνα λουλούδια της, πού ἄφησε νὰ πέσουνστὰ γόνατά της. Τὰ πουλάκια ἐκελάδησαν γλυκά, καί τὰ λουλούδια ἔστειλαν τή μυρουδιά των.

Ἡ ἄρρωστη μητέρα ἐστέκετο ἐκεῖ στό χρυσόν ἥλιο, στόν ὄμορφο κῆπο καί ἔβλεπε ὅλα αὐτά τὰ ὠραῖα πράγματα, πού εἶχε τόσον καιρό νὰ ἰδῆ.

—«Μικρή μου Ἐλενίτσα», εἶπε, «πόσο καλά αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου».

—«Ναί, ναί, μητερούλα», εἶπε ἡ Ἐλενίτσα καί ἀγκάλιασε τή μητέρα της καί τήν ἐφίλησε. «Νά, τὰ μάγουλά σου ἐπῆραν κιόλας κόκκινο χρώμα».

—«Κοί ἐγὼ τὸ καταλαβαίνω», εἶπε ἡ μητέρα. «Ὁ ἥλιος μοῦ κάμνει καλό.» Ἄν ἤμποροῦσα κάθε μέρα νὰ ξαπλώνω λίγο στόν ἥλιο, ἐδῶ στόν κῆπο, γρήγορα θὰ γίνω καλά».

—«Θὰ κάμω τήν προσευχή μου», εἶπε ἡ Ἐλενίτσα, «νὰ ἔχουμε κάθε μέρα ὠραῖες λιακάδες. Ναί, μητέρα. Τὰ σύννεφα δὲν μ' ἄρέσουν καθόλου νὰ τὰ βλέπω στόν οὐρανό. Ἀγαπῶ πολὺ πολὺ τὸν ἥλιο».





27. ΝΑ ΞΥΠΝΑΣ ΠΡΩΙ

Θέλεις, φίλε, νὰ περάσης
 μιὰ χαρούμενη ζωή;
 Κοίταξε νὰ μὴ ξεχάσης
 νὰ ξυπνᾷς πρωί.

Τὴν αὐγούλα ὅποιος προφταίνει
 κέρδος ἔχει ἀληθινό,
 τὴ δροσιά τῆς ἀνασαίνει
 δῶρο πρωινό.

Τὰ πουλάκια ἀκούει τριγύρω,
 πού τραγούδια λέν γλυκὰ
 καὶ τῶν λουλουδιῶν τὸ μύρο
 μὲ χαρὰ ἀγροικᾷ.

Κόκκινα τὰ μάγουλά του
 ἔχει καὶ γερὴ ζωὴ
 ὅποιος εἶναι συνήθειά του
 νὰ ξυπνᾷ πρωί.





28. Ο ΠΕΤΡΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΧΡΥΣΟΥΛΑ

‘Ο Πετράκης είναι πέντε χρονῶν καὶ ἡ Χρυσούλα τεσσάρων. Δὲν φοροῦν παρὰ μόνο μιὰ ποδίτσα ὁ καθίνας των. Μὲ τὰ ποδαράκια των, ἐλεύθερα, δίχως κάλτσες καὶ παπουτσάκια, τρέχουν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ χοροπηδοῦν πότε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ πότε στὸ περιβολάκι.

‘Όλα καλὰ, ἓνα παράπονο ὅμως ἔχουν. ‘Ο μεγαλύτερος ἀδελφός των, ὁ Βασιλάκης, πηγαίνει στὸ σχολεῖο πρῶτὶ καὶ βράδυ.

—«Θὰ μᾶς πάρης καὶ μᾶς;» ρωτοῦν παρακαλεστὰ τὸ Βασιλάκη κάθε φορά.

‘Όμως ὁ Βασιλάκης φεύγει καμαρωτὸς μὲ τὴ σάκκα στὸν ὦμο καὶ ἀφήνει τ’ ἀδέλφια του παραπονεμένα.

‘Ο Πετράκης γυρίζει καὶ λέγει τῆς Χρυσούλας:

—«Φεύγουμε καὶ μεῖς;»

Καὶ ἡ Χρυσούλα πρόθυμα ἀπαντᾷ:

—«Φεύγουμε».

‘Η μητέρα εἶναι μέσα καὶ ράβει, ὁ πατέρας λείπει στὸ μαγαζί. Ἐνοίγουν σιγὰ σιγὰ τὴν ἐξώπορτα καὶ βγαίνουν ἔξω. Ἐκοίταξαν γύρω των λίγο. Δυὸ σκυλάκια ἐπηδοῦσαν καὶ ἐπαιζαν κυνηγητὸ στὸ δρόμο. Ἄφου

ἐχάζευσαν μὲ αὐτὰ λίγη ὥρα, ἐπροχώρησαν πάρα πέρα.

Ἐπέρασαν ἀρκετοὺς δρόμους καὶ σὲ λίγο ἔφθασαν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ καὶ ἐβγήκαν ἔξω στὰ χωράφια. Ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ πρασινάδα, ποὺ ἔλαμπε στὸν πρωινὸ ἥλιο. Τί ὠραῖα ποὺ ἦσαν!

Σὲ λίγο ἔφθασαν στὸ δάσος καὶ ἐμπῆκαν μέσα. Ἡ Χρυσούλα εἶδε κάτι γαλάζια κρινάκια καὶ ἄρχισε νὰ μαζεύη ἀπ' αὐτά. Ὁ Πετράκης εἶδε ἓνα ὠραῖο κίτρινο πουλάκι καὶ θέλησε νὰ τὸ κυνηγήσῃ. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὰ δυὸ παιδάκια εἶχαν χάσει τὸ ἓνα τὸ ἄλλο.

Ἄρχισαν τώρα νὰ φωνάζουν τὰ ὀνόματά των καὶ νὰ ψάχνουν νὰ εὐρεθοῦν τοῦ κάκου ὅμως. Εἶχαν χωρισθῆ πιά.

Τώρα ὁ Πετράκης ἔφθασε σ' ἓνα ποταμάκι.

Ἐστάθη καὶ ἐκοίταζε τὸ νερό, ποὺ ἔτρεχε τραγουδώντας φλού, φλίτ, φλού...

«Ἄχ, ἄς ἠμποροῦσα νὰ τρέξω καὶ γὼ μὲ τὸ ποταμάκι», ἐσυλλογίσθηκε ὁ Πετράκης. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ τελειώσῃ τὴ σκέψι του καὶ νὰ, τὸ ποταμάκι τὸν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τώρα ἔτρεχαν μαζὶ.

Σὲ λίγη ὅμως ὥρα ὁ Πετράκης ἐκουράσθηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴ διασκέδασι. Εἶχε φθάσει τώρα μαζὶ μὲ τὸ ποταμάκι στὴν πλατιὰ θάλασσα.

Ἐκεῖ εἶδε ἓνα караβάκι, ποὺ ἀρμένιζε μὲ φουσκωμένα πανιά.

«Ἄχ, νὰ ἦμουν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ μέσα!» ἐσκέφθηκε ὁ Πε-

τράκης. Δέν ἐτέλειωσε τὴ σκέψι του καὶ εὐρέθηκε μέσα στὸ καραβάκι· τώρα ἐταξίδευε στὴ γαλανὴ θάλασσα.

Ἐπέρασε λίγη ὥρα καὶ ὁ Πετράκης ἐκουράσθη καὶ ἀπὸ αὐτὴ τὴ διασκέδασι. Τώρα ἐπλησίαζαν σ' ἓνα λιμάνι καὶ βλέπει ὁ Πετράκης τὸ σιδηρόδρομο, ποὺ ἐστέκετο στὸ σταθμὸ ἑτοιμος νὰ ξεκινήσῃ.

«Ἄχ, νὰ ἦμουν καὶ ἐγὼ ἐκεῖ μέσα», ἐσκέφθηκε τώρα. Καὶ εὐθὺς εὐρέθηκε μέσα σ' ἓνα βαγόνι καὶ ὁ σιδηρόδρομος ἐξεκίνησε. Ἐπήγαινε ἐπήγαινε τώρα ὁ Πετράκης, ὅλο ἐπήγαινε...

Ἡ Χρυσούλα, ὅταν εἶχε μείνει στὸ δάσος, ἔψαχνε γιὰ τὸν ἀδελφοῦλη της, ἐφώναζε τὸ ὄνομά του, μὰ δὲν ἄκουε παρὰ μόνον τὰ πουλιὰ ποὺ ἐκελσδοῦσαν καὶ ἔλεγον:

Μικρούλα Χρυσούλα,
 ποὺ πᾶς ἔτσι γδυτούλα;
 Ἐφυγες ἀπ' τὸ σπίτι,
 θὰ σ' ἔτρωγε ἡ μύτη!
 Καὶ τώρα νά, χαμένη
 καὶ ξεμοναχιασμένη,
 ξυπόλυτη γυρίζεις
 τόπους ποὺ δὲ γνωρίζεις.
 Μικρούλα Χρυσούλα,
 ποῦ τρέχεις μοναχούλα;

Ἡ καημένη! Τ' ἄκουε αὐτά, μὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ μὴ φοβηθῇ. Ἐπροχώρησε, καὶ σὲ λίγο ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ λόγγο καὶ εὐρέθηκε ἐμπρὸς σὲ μιὰ λίμνη.

Ἐκεῖ ἐκολυμβοῦσε ἡ μεγάλη χρυσῆ καὶ ἀσημένια πάπια καὶ γύρω της τὰ χρυσὰ καὶ ἀσημένια παπάκια της.

Καθὼς εἶδε τὴ Χρυσούλα, ἄνοιξε τὸ πλατὺ χρυσὸ ράμφος της καὶ ἐφώνησε:

—«Πα πα πα... Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Χρυσούλα; Πα πα πα... Καλημέρα, Χρυσούλα! Τί εὐχάριστο νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆς. Πάντα σὲ ἐπεριμέναμε νὰ ἔλθης κάποτε νὰ σὲ γνωρίσουμε».

Αὐτὴ ἡ ὑποδοχὴ τόσο πολὺ ἄρεσε τῆς Χρυσούλας, ὥστε ἐλησμόνησε τὴ θέσι της καὶ εἶπε:

—«Καλημέρα, χρυσῆ μου πάπια, καλημέρα! Καὶ ἐγὼ πάντα ἐπιθυμοῦσα νὰ ἔλθω κάποτε στὴ λίμνη σου. Πῶς περνᾶτε; Βρίσκετε ἀρκετὴ τροφή;»

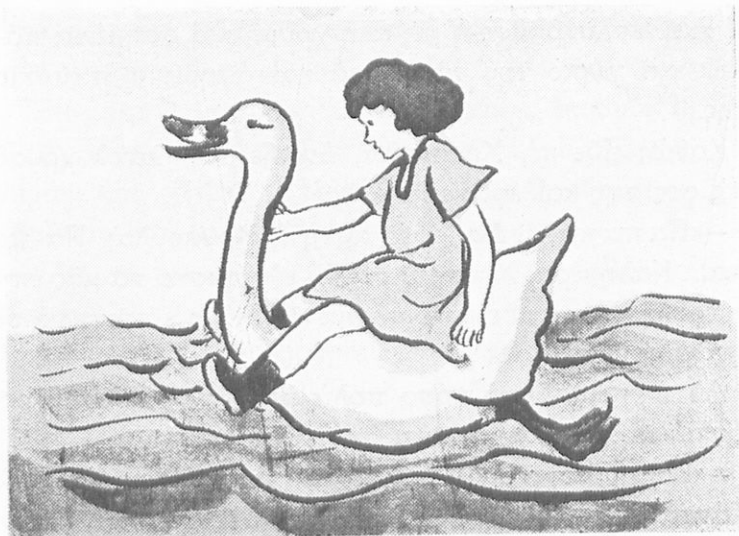
—«Πῶς, πῶς. Ὁ Θεὸς ποτὲ δὲν μᾶς ἄφησε νὰ πεινάσουμε. Καὶ σκουληκάκια καὶ μαλακὲς ριζοῦλες τακτικὰ βρίσκουμε ἄφθονες στὸ βοῦρκο τῆς λίμνης.

Ἄφοῦ εἶπαν πολλὰ τέτοια καὶ εὐχαριστήθηκαν, θυμήθηκε πάλι ἡ Χρυσούλα, πῶς ἦτο μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι της.

—«Δὲν ὑπάρχει τάχα ἐδῶ καμιὰ γέφυρα;» ἐρώτησε τὴν πάπια.

—«Δυστυχῶς», ἀπάντησε ἡ πάπια, «ἐδῶ δὲν ἔχουμε τέτοιο πρᾶγμα· μὰ ἂν θέλεις νὰ περάσης ἀντίπερα, ἔλα, ἀνέβα στὴ ράχι μου. Ἐγὼ θὰ σὲ περάσω στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη».

Ἡ Χρυσούλα δὲν ἔχασε καιρό. Εὐθὺς ἐκαβάλησε πά-



νω στη ράχι τῆς πάπιας, πού ἦτο μαλακή μαλακή ἀπὸ τὰ παχυὰ πούπουλα.

Ἔτσι ἐπέρασε ὅλη τὴ λίμνη ἡ Χρυσούλα καὶ γύρω της τὰ χρυσὰ παπάκια, σὰν λαμπρὴ συνοδεία.

—«Σ' εὐχαριστῶ πάρα πολύ, καλὴ μου πάπια», εἶπε ἡ Χρυσούλα, μόλις ἔφθασε στὴν ἄκρη καὶ ἐπήδησε ἔξω.

—«Τίποτε, τίποτε», ἀποκρίθηκε ἡ πάπια. «Σὲ παρακαλῶ μόνο νὰ μᾶς ἔρχεσαι τακτικά. Μᾶς κάμνει πάρα πολλὴ εὐχαρίστησι ἡ ἐπίσκεψί σου».

Ἐφοῦ ἀποχαιρετίσθηκαν ἔτσι, ἡ Χρυσούλα ἐπροχώρησε καὶ σὲ λίγη ὥρα ἔφθασε στὸ ποταμάκι. Εἶδε ὅμως πὼς δὲν εἶχε γεφύρι πουθενά. Πῶς θὰ τὸ ἐπερνοῦσε;

Ἐκεῖ πού ἐστέκετο συλλογισμένη, μιὰ καλαμιὰ ἔσκυψε, τὴν ἐκοίταξε στὸ πρόσωπο καὶ εἶπε:

—«Μπά, ή Χρυσούλα! Τί γυρεύεις ἐδῶ, Χρυσούλα;»

—«Ψάχνω νά βρῶ τὸν ἀδελφούλη μου τὸν Πετράκη», ἀποκρίθηκε ή Χρυσούλα.

—«Ἄ, τὸν Πετράκη. Ἐδῶ καί λίγη ὥρα τὸν εἶδα πού ἐταξίδευε μὲ τὸ ποταμάκι καί ἐπέρασε ἀπ' ἐδῶ».

—«Τὸν ἐπῆγα ὡς τῆ θάλασσα καί τὸν εἶδα πού ἀνέβηκε σ' ἓνα караβάκι», εἶπε τὸ ποταμάκι. «Ἐλα, Χρυσούλα, νά σέ πάω ἕως τὸ γιαιλό, ἂν θέλῃς».

Ἡ Χρυσούλα ἄλλο πού δὲν ἤθελε. Ὅταν ἔφθασε στὴ θάλασσα, νά τὸ караβάκι, πού ἀρμένιζε.

—«Τὸν Πετράκη γυρεύετε;» εἶπε τὸ караβάκι. «Τὸν εἶδα πού ἀνέβηκε στοῦ σιδηρόδρομο».

Ἐβγήκε πάλι ή Χρυσούλα ἔξω. Νά ὁ σιδηρόδρομος καί ἐπερνοῦσε.

—«Στάσου, στάσου!» φωνάζει ή Χρυσούλα, μὰ ἐκεῖνος δὲν ἐστάθηκε καθόλου, ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

Ἐμεινε ή Χρυσούλα λυπημένη. Μὰ νά καί ἐφάνηκε ἓνας караλάρης ἀπὸ μακρὰ καί ἐρχόταν τρέχοντας.

Σὰν ἐπλησίασε κοντὰ, κοιτάζει καί τί νά δῆ. Ἦτο ὁ πατέρας της караάλα στοῦ Ντορή, τὸ ἄλογό των.

—«Χρυσούλα!» φωνάζει ὁ πατέρας της. «Τόσες ὥρες τρέχω καί σᾶς γυρεύω. Ποῦ εἶναι ὁ Πετράκης;»

—«Ἄχ, πατέρα. Ἐχομε χαθῆ. Ὁ Πετράκης εἶναι στοῦ σιδηρόδρομο».

—«Ἐλα λοιπὸν νά σέ ἀνεβάσω στοῦ ἄλογο καί νά τρέξουμε γιὰ τὸν Πετράκη», εἶπε ὁ πατέρας.

Ἐκαβάλλησαν λοιπὸν καί οἱ δυὸ στοῦ Ντορή καί ἔτρεξαν πίσω ἀπὸ τὸ σιδηρόδρομο.

Εὐτυχῶς ὁ Πετράκης εἶχε βαρεθῆ καὶ τὸ ταξίδι μὲ τὸ σιδηρόδρομο καὶ εἶχε ἐπιθυμήσει νὰ γυρίσῃ στὸ σπίτι. Εἶχε κατεβῆ λοιπὸν στὸ σταθμὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησε μὲ τὰ πόδια, γιὰ νὰ βρῆ τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐκεῖ τὸν ἔφθασαν ὁ πατέρας του καὶ ἡ ἀδελφοῦλα του, πού ἔτρεχαν καβάλα στὸ Ντορὴ.

—«Πετράκη!»

—«Χρυσούλα!»

—«Πατέρα!»

Ἄνέβηκε καὶ ὁ Πετράκης στὸ ἄλογο καὶ ἐγύρισαν στὸ σπίτι.

—«Πῶς τὸ ἐκάματε αὐτό;» ἐρώτησε ἡ μητέρα τὰ δυὸ παιδάκια.

—«Μητέρα, γιατί νὰ βγαίνῃ μόνο ὁ Βασιλάκης καὶ μεῖς νὰ εἴμαστε κλεισμένοι στὸ σπίτι;»

—«Ὁ Βασιλάκης εἶναι μεγαλύτερος καὶ πηγαίνει σχολεῖο», ἀπάντησε ἡ μητέρα. «Ὅταν μεγαλώσετε, θὰ πᾶτε καὶ σεῖς τότε. Τὰ καλὰ παιδιὰ κάμνουν ὑπομονὴ καὶ περιμένουν νὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς γιὰ τὴν κάθε δουλειά».

Ἀπὸ τότε ἡ Χρυσούλα καὶ ὁ Πετράκης ἐκάθησαν φρόνιμα καὶ δὲν ἐζήλευαν πιά τὸ Βασιλάκη. Ὡσπου ἦλθε ὁ καιρὸς πού ἐμεγάλωσαν καὶ αὐτὰ καὶ ἐπῆγαν σχολεῖο.



52525252525252

29. Η ΕΘΝΙΚΗ ΓΙΟΡΤΗ

Είναι πολλές ημέρες τώρα, που ο Δημητράκης κατα-
γίνεται να μάθη ένα ποίημα.

Πρέπει να τὸ ξέρη καλά στις 25 Μαρτίου, γιατί θα τὸ
πῆ στή γιορτή, που θα γίνη τὴν ἡμέρα αὐτὴ στο
σχολεῖο.

Θὰ εἶναι τότε πολὺς κόσμος ἐκεῖ. Ὅλοι θα ἔχουν τὰ
μάτια των στο Δημητράκη, που θ' ἀπαγγέλλη τὸ
ποίημα.

Πόσο θα εὐχαριστηθοῦν ἡ μητέρα καὶ ὁ πατέρας
του, καὶ πῶς θα τὸν καμαρώσουν!

Διαβάζει λοιπὸν τὸ ποίημά του καὶ προσπαθεῖ νὰ
τὸ μάθη ἀπ' ἔξω.

Τὸ ἀπαγγέλλει μὲ τόνο καὶ χρωματίζει τὴ φωνὴ του
ὅπου χρειάζεται. Θέλει καὶ αὐτός, ὅπως ὅλα τὰ παι-
διά, νὰ τὸ πῆ ὅσο μπορεῖ πιὸ ὠραῖα, γιατί ὅλοι πρέ-
πει νὰ δώσουν στήν ἡμέρα αὐτὴ μεγάλη τιμὴ.

Ναί. Ὁ δάσκαλός των εἶχε πῆ:

—«Παιδιά. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ που μᾶς ἔρχεται εἶναι
πολὺ μεγάλη, πολὺ σπουδαία!

»Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἡ πατρίδα μας, που ἦτο χρόνια

καὶ χρόνια σκλάβια, ἐσηκώθη καὶ ἐζήτησε τὴ λευθερίαν της. Ἀναστήθηκε.

»Πρέπει νὰ γιορτάζουμε τὴν ἡμέρα αὐτὴ μὲ πολλὴ ἐπισημότητα καὶ νὰ τῆς δίνουμε μεγάλη τιμὴ.

»Γι' αὐτὸ ὅλοι χρειάζεται νὰ ἐτοιμασθοῦμε ἀπὸ πρὶν.

»Νὰ φτιάξουμε σημαῖες καὶ ἐθνικὲς ἐνδυμασίες καὶ νὰ μάθουμε τραγούδια καὶ ποιήματα.

»Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς γιορτῆς νὰ στολίσουμε τὸ σχολεῖο, νὰ στολιστοῦμε καὶ μεῖς καὶ νὰ γιορτάσουμε ὅπως ἀξίζει στὴ μεγάλη αὐτὴ ἡμέρα».

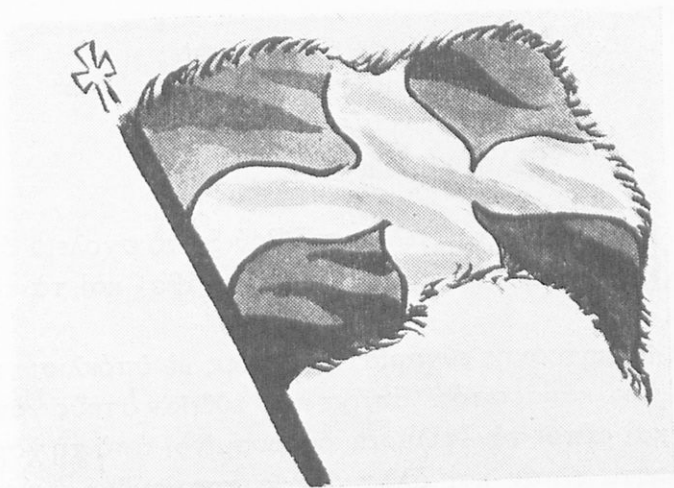
Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ δάσκαλος ὥρισε γιὰ τὸ κάθε παιδὶ τί θὰ ἐμάθαινε.

Στὸ Δημητράκη λοιπὸν ἔδωσε ἓνα πολὺ ὠραῖο ποίημα, ποὺ τὸ ἔχει σχεδὸν μάθει καὶ ὁλοένα τὸ ξαναλέγει ὠραιότερα.

Ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα τῆς γιορτῆς. Ἡ μεγάλη τάξι τοῦ σχολείου εἶναι γεμάτη κόσμος. Οἱ γονεῖς ὅλων τῶν παιδιῶν ἔχουν ἔλθει. Σημαῖες καὶ μύρτα εἶναι παντοῦ· στὰ παράθυρα, στὶς πόρτες, στοὺς τοίχους.

Τὰ παιδιὰ φοροῦν τὰ ὠραῖα καθαρὰ των ροῦχα. Πολλὰ ἀγόρια καὶ κορίτσια φοροῦν τὶς ἐθνικὲς φορεσιές, ἄσπρες φουστανέλλες καὶ κεντητὲς ποδιές, φεσάκια καὶ πολύχρωμα μανδήλια.

Ἡ γιορτὴ ἀρχίζει. Ἀνεβαίνει ὁ δάσκαλος πρῶτα καὶ βγάζει λόγο. Ὑστερα, τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, λέγουν τὰ παιδιὰ τὰ ποιήματά των. Ἔρχεται καὶ ἡ σειρὰ τοῦ Δημητράκη. Μὲ ὑπερήφανο βλέμμα καὶ βροντερὴ φωνὴ ἀπαγγέλλει :



ΣΤΗ ΣΗΜΑΙΑ

Γλυκειά μου γαλανόλευκη,
 πόση χαρά σκορτίζεις
 στα μάτια που σε βλέπουνε
 ψηλά να κυματίζης.

Τῆς ἴδιας τῆς Πατρίδας μου
 τὰ χρώματα σε ὀρίζουν
 ἢ θάλασσα, ὁ οὐρανός,
 τὰ κύματα που ἀφρίζουν.

Ὁ ἄσπρος Σταυρός σου πάντοτε
 θὰ εἶναι ὁδηγητής μου,
 Πίστι, Πατρίδα θὰ μιλοῦν
 στὰ ἅγια τῆς ψυχῆς μου.



Καί μέ περήφανη ματιά
καί μέ καρδιά γενναία
θὰ σ' ἀντικρύζω ὀλόχαρη,
Ἑλληνική Σημαία!

Τί ἔγινε μόλις τὸ ἐτελείωσε! Βούιξε τὸ σχολεῖο ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ ἀπὸ τὰ «μπράβο» καὶ τὰ «ζήτω».

Ὁ Δημητράκης εὐχαρίστησε ὅλους μέ ὑπόκλισι καὶ κατέβηκε καμαρωτός. Ἐπῆγε κατ' εὐθείαν στοὺς γονεῖς του καὶ αὐτοὶ τὸν ἐφίλησαν δακρυσμένοι ἀπὸ τὴ χορά.

Ἐπειτα εἶπαν καὶ ἄλλα ὠραῖα τραγούδια, ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ ἐτραγούδησαν τέλος τὸν Ἑθνικὸν ὕμνο.

Ἔτσι ἐγιορτάσθηκε ἡ 25 Μαρτίου στὸ σχολεῖο καὶ ὅλοι ἔμειναν κατενθουσιασμένοι. Μὰ πιὸ πολὺ ἀπὸ ὅλους ὁ Δημητράκης.





30. ΤΟ ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

—«Πέτρο, Πέτρο, έλα νά ιδής κάτι... Κάτι πού εΐναι πάνω σ' ένα κλαδί έδω τής τριανταφυλλιᾶς».

Έτσι έφώναξε ή Άννα.

Ό Πέτρος άφησε άμέσως τó στεφάνι πού έπαιζε, και έτρεξε στην Άννα.

Αυτή του έδειξε ένα στρογγυλό γυριστό πράγμα. Δέν τó εΐχαν ξαναδῆ άλλοτε.

Ό Πέτρος άκουμπάει επάνω τó δάκτυλό του.

—«Γιά δές, γιά δές... τί νά εΐναι τάχα;»

Και ή Άννα τó άγγίζει και κάνει νά τó πιάση με τά δάκτυλά της, μᾶ αυτό ξεκολλᾶ και πάφ πέφτει κάτω.

Κοιτάζουν τά παιδιᾶ τί θά άπογίνη. Τίποτα.

Σκύβει ό Πέτρος και τó παίρνει.

—«Γιά δές, γιά δές, εΐναι άνοικτό άπό κάτω..., έχει τρύπα».

Καθώς τó κοιτάζουν, νά και προβάλλει άπό την τρύπα ένα άσπριδερό χονδρό σάν σκουλήκι και πετάει ευθύς δυό κερατάκια.

—«Ένα ζούδι, ένα ζούδι!» φωνάζουν τά παιδιᾶ και ό Πέτρος τó πετάει άμέσως χάμω.

Στήν άρχή τó ζούδι έχώθηκε πάλι στο στρογγυλό

του καύκαλο. Ύστερα έβγῆκε πάλι σιγά σιγά έξω και άρχισε νά φεύγη άργά άργά γλιστρώντας έπάνω στο έδαφος.

—«Τό παίρνουμε νά τό δείξουμε τῆς μητέρας;» λέγει ό Πέτρος και εύθύς τό πιάνει πάλι και τά δυό παιδιά τρέχουν στή μητέρα των.



—«Σαλίγκαρος!» λέγει ή μητέρα των, όταν τό είδε. «Αυτό τό στρογγυλό τσόφλι είναι τό σπίτι του. Όπου νά πάη, τό σέρνει μαζί του, έπάνω στή ράχι του. «Άφήστε το έπάνω στο τραπέζι και θ'άρχιση νά περπατή σέ λίγο».

Τά παιδιά τό άκούμπησαν στο τραπέζι. Ή μητέρα λέγει χαμογελώντας:

Σαλίγκαρε, μαλίγκαρε,
 βγάλ'τὰ κέρατά σου
 νὰ πᾶμε στὴν κυρά σου
 νὰ ἰδῆς τὰ πρόβατά σου.

Ὁ σαλίγκαρος βγάζει τὰ κερατάκια του καὶ λίγο ἀπὸ τὸ μπροστινὸ κορμί του, λίγο ἀπὸ τὸ πισινό, τὴν οὐρά του, καὶ ἀρχίζει νὰ φεύγει. Γλιστράει ἀργὰ ἀργὰ καὶ στὸ δρόμο του ἀφίνει σάλιο.

—«Αὐτὰ τὰ κέρατα πού βγάζει», λέγει ἡ μητέρα, «ἔχουν στὴν ἄκρη τὰ μάτια του».

—«Στάσου», λέγει ὁ Πέτρος· «θὰ τὸν πιάσω ἀπὸ τὰ κερατάκια καὶ δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ξαναμπῆ μέσα στὸ τσόφλι του».

Τὸ σαλιγκάρι ὅμως, μόλις ἔνωσε τὰ δάκτυλα τοῦ Πέτρου νὰ πλησιάζουν, εὐθύς σὰν ἀστραπὴ ἔμαζεύθη καὶ ἐχώθηκε βαθιὰ μέσα στὸ στρογγυλὸ σπίτι του.

—«Μέσα στὸν κῆπο δὲν πρέπει νὰ ἀφήσουμε σαλιγκάρια», λέγει ἡ μητέρα. «Γιατὶ τρῶνε τὰ φύλλα καὶ καταστρέφουν τὰ φυτά. Εἶναι πολὺ πολὺ βλαβερά».





31. ΑΝΟΙΞΙ

Λιώσαν στὰ βουνὰ τὰ χιόνια
 κι ἔφυγε ὁ βοριάς.
 Γύρισαν τὰ χελιδόνια
 πάλι ἐδῶ σὲ μᾶς.

Στὸ περβόλι ἡ κερασιά μας
 ντύθηκε λευκὰ
 κι ὅλη γέμισε ἡ πρασιά μας
 ἄνθη εὐωδιαστά.

Τὰ πουλάκια τῆ φωλιά τους
 κτίζουν μὲ χαρὰ
 καὶ τὰ κελαδήματά τους
 ἀντηχοῦν ζωηρά.

Στὰ λουλούδια πού εὐωδιάζουν
 μέλισσες πετοῦν
 καὶ τὸ μέλι τους συνάζουν
 καὶ βουϊτὸ σκορποῦν.

Στὰ λιβάδια προβατάκια
 βόσκουν χαρωπά
 κι ἀντηχοῦνε κουδουνάκια
 πέρα μακρὰ.

Ἦ Ὀλη ἡ πλάσι εἶναι δοσμένη
 σὲ γιορτὴ τρελλή,
 πού ἡ γλυκειὰ κι ἀγαπημένη.
 Ἦ Ἄνοιξι ἔχει ρθῆ.





32. ΧΕΛΙΔΟΝΙ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Ἦλθε ἡ Ἄνοιξι. Ἔρχονται καὶ τὰ χελιδόνια. Ἔχουν ξεκινήσει ἀπὸ τὴν Ἀφρική καὶ ταξιδεύουν τώρα. Ταξιδεύουν νύκτα, γιὰ νὰ μὴ τὰ κυνηγήσουν τ' ἄγρια πουλιά. Μέσα στὴν ἀστροφεγγιὰ μοιάζουν μ' ἓνα σύννεφο σκοῦρο ψηλά, ποὺ ὅλο φεύγει.

Ἐπέρασαν τὴν πλατειά θάλασσα καὶ ἔφθασαν στὴ στεριά μας. Τώρα μοιράζονται ὁμάδες ὁμάδες καὶ κάθε ὁμάδα βάζει γραμμὴ γιὰ τὴν πολιτεία, ὅπου εἶχε μείνει καὶ τίς περασμένες χρονιές.

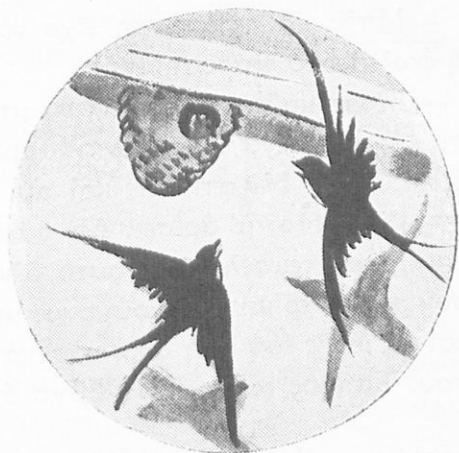
Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τίς ὁμάδες, ἡ μεγαλύτερη, ἔφθασε στὴν Ἀθήνα. Χαμήλωσε χαμήλωσε καὶ ἄρχισε νὰ σκορπίζεται.

Κάθε ζευγαράκι, ἀρσενικὸ καὶ θηλυκό, πηγαίνει στὸ σπίτι, ὅπου ἔχει ἀνέκαθε τὴ φωλιά του. Πῶς τὸ γνωρίζουν! Δὲν γελιοῦνται ποτέ, παρὰ τραβοῦν κατ' εὐθεΐαν.

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ τὰ ζευγαράκια πετάει ἴσια σ' ἓνα μικρὸ σπιτάκι. Στὴν ἄκρη τῆς στέγης εἶναι μιὰ ὁμορφοκαμωμένη φωλίτσα.

—«Νά, ἡ φωλίτσα μας, μᾶς περιμένει», εἶπε τὸ ἀρσε-

νικό χελιδόνι χαρούμενο. «Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμε καὶ θὰ μπορέσωμε, νὰ ξεκουρασθοῦμε ἀπὸ τὸν κόπο τοῦ ταξιδιοῦ. Φαντάζομαι πόσο θὰ εἶσαι κουρασμένη».



—«Ναί, ναί», ἀποκρίθηκε τὸ θηλυκὸ χελιδονάκι. «Νιώθω μεγάλη κούρασι στὰ πτερὰ μου καὶ σὺ βέβαια θὰ αἰσθάνεσαι τὸ ἴδιο. Μὰ ἐπὶ τέλους, νὰ μας στή φωλίτσα μας!»

Καὶ καθὼς εἶπαν αὐτά, εἶχαν κιόλας κατέβη ὡς τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀκούμπησαν μαλακὰ ἐπάνω στὰ χεῖλη τῆς φωλιάς των.

Μὰ σὰν εἶδαν τώρα καλύτερα, ἐστάθηκαν καὶ τὰ δυὸ ἀπορημένα. Κάποιος ἦτο μέσα στὴ φωλιά των!

Τὴν ἴδια στιγμή ἐπρόβαλε τὸ χονδρὸ κεφάλι τοῦ ἑνασ σπουργίτης, πού ἦτο μέσα μαζωμένος. Ἐκοίταξε τὰ δυὸ χελιδονάκια μὲ θυμὸ, γιατί τοῦ εἶχαν χαλάσει τὴν ἡσυχία, καὶ εἶπε:

—«Τί γυρεύετε;»

Τὸ ἀρσενικὸ χελιδόνι ἐθύμωσε τώρα καὶ αὐτό.

—«Ἐμᾶς ἐρωτᾶς τί γυρεύομε; Ἐσὺ πῶς ἐμπῆκες στὴν ξένη κατοικία; Ἐρώτησες; ἐζήτησες τὴν ἄδεια κανένος;»

—«Μπᾶ; καὶ τί ἀνάγκη εἶχα νὰ ζητήσω ἄδεια, ἀφοῦ ἡ φωλιά ἦτο παρατημένη;»

—«Ὡστε καθέννας, μπορεῖ νὰ μπαίνη στὰ ξένα σπίτια, ἔ; Γιά σένα ἐμεῖς ἐκοπιάσαμε πέρσι νὰ τὴ φτιάξωμε; Γιάτὶ δὲν φτιάνεις καὶ σὺ τὴ δική σου;»

—«Γιάτὶ ἔτσι μ' ἄρέσει. Δὲν θὰ σᾶς δώσω λόγο!»

—«Εἶσαι τεμπέλης, γι' αὐτὸ δὲν φτιάνεις φωλιά δική σου· καὶ ἐπερίμενες νὰ φύγουμε μεῖς γιὰ τὸ ταξίδι μας, καὶ νὰ μπῆς ἐσὺ στὴ δική μας, νὰ περάσης τὸ χειμῶνα σου. Ἐμπρὸς τώρα, ἔξω! Ἔβγα ἀπὸ κεῖ γρήγορα!»

Μὰ ὁ σπουργίτης ἐφώνασε τώρα :

—«Καὶ ποῦ τὸ ξέρω ἐγώ, πὼς ἡ φωλιά αὐτὴ εἶναι δική σας; Ἔσεῖς μπορεῖ νὰ μοῦ λέτε ψέματα!»

—«Ἄ, τὸν ἀδιάντροπο!» εἶπε καταθυμωμένο τὸ χελιδόνι. «Σ' ἔβαλε κανεῖς νὰ ἐξετάζης ἐσὺ ἂν εἶναι δική μας ἢ ὄχι ἡ φωλιά;»

—«Καὶ βέβαια μ' ἔβαλε!» ἀποκρίθηκε ὁ σπουργίτης. «Ὅταν ἐφευγαν οἱ νοικοκυραῖοι πέρσι, μὲ ἐφώνασαν καὶ μοῦ εἶπαν : «Φίλε μας σπουργίτη. Κάμε μας τὴ χάρι ὅσο θὰ λείψουμε, νὰ μᾶς φυλάξης τὴ φωλιά, μὴ μᾶς τὴ χαλάση κανεῖς.»

—«Ἄ, τὸν ψεύτη!» εἶπε γεμάτο ἀγανάκτησι τὸ χελιδόνι. «Καλὰ λέγουν, πὼς ὅλες οἱ κακίες πηγαίνουν μαζὶ. Αὐτὸς καὶ κλέπτης εἶναι καὶ ψεύτης καὶ ἀδιάντροπος καὶ πολὺ πονηρός!»

Ἐπειτα μὲ μεγάλο θυμὸ λέγει τοῦ σπουργίτη:

—«Ἄκουσε, κύριε. Ἔβγα ἔξω ἀπὸ κεῖ ἀμέσως καὶ λόγια δὲν χρειάζονται. Εἴμαστε κουρασμένοι καὶ πρέπει

νά μποῦμε στή φωλιά μας νά ἡσυχάσουμε, γιατί πρῶι πρῶι θά σηκωθοῦμε νά ἐργασθοῦμε. Ἐμπρός μὲ τὸ καλό, ἂν θέλῃς».

—«Καὶ ἂν δὲν θέλω;» ἐπέμενε ὁ σπουργίτης.

—«Ἄν δὲν θέλῃς, θά σέ βγάλουμε μεῖς στή στιγμή μὲ τίς τσιμπιές, ὅπως σοῦ ἀξίζει».

Καὶ εὐθὺς τὰ χελιδόνια ἀγριεμένα ἐτοιμάσθηκαν νά ἀρχίσουν στὶς τσιμπιές τὸν ἄθλιο σπουργίτη. Μὰ αὐτός, σὰν ἐκατάλαβε τὰ σκοῦρα, ἀποφάσισε νά βγῆ τέλος πάντων καὶ νά ἀφήσῃ τὸ χουζούρι του. Ἄλλαξε λοιπὸν τώρα τρόπο καὶ λέγει:

—«Ἄ, φίλοι μου, πόσο μὲ παρεξηγήσατε! Ἄλλιῶς ἐπερίμενα ἐγὼ νά μοῦ φερθῆτε. Αὐτὸ εἶναι τὸ «εὐχαριστῶ» σας, ποὺ σᾶς ἐφύλαξα τὴ φωλιά ἀπὸ τὸ Σεπτέμβρη ποὺ ἐφύγατε ὡς τὸ Μάρτη τώρα ποὺ ἤλθατε, δηλαδὴ ἓνα ὀλόκληρο ἐξάμηνο; Ὅριστε, ὀριστε, περάστε στή φωλιά σας. Δὲν μοῦ ἐχρειάσθηκε! Ἐγὼ, ἂν θέλετε νά ξέρετε, εἶμαι ἀρκετὰ σκληραγωγημένος καὶ μπορῶ νά κάμω καὶ δίχως φωλιά. Κάποιο κεραμίδι θά μὲ φυλάξῃ καὶ μένα ἀπὸ κάτω του. Ὅριστε, ὀριστε, σᾶς ἀδειάζω τὴ φωλιά σας. Μωρὲ τρόπος! Νὰ θέλουν νά μὲ βγάλουν μὲ τίς τσιμπιές! Ποιὸς σᾶς τὸ ἀρνήθηκε πῶς ἡ φωλιά εἶναι δική σας; Ἀφοῦ ἐπιμένετε, ὀριστε, εἶναι δική σας! Σᾶς εἶπα ἐγὼ ὄχι;»

Τὰ δυὸ χελιδόνια ἐκοιτάχθηκαν τώρα χαμογελώντας γιὰ τὸ φέριμο τοῦ σπουργίτη.

Τὸ ἀρσενικὸ εἶπε:

—«Καλά, καλά. Ἄμε στὸ καλό σου. Σ' εὐχαριστοῦμε

πολύ. Ἄφησε τὰ λόγια τὰ πολλά, δὲν χρειάζονται. Εἴμαστε φίλοι».

—«Γιὰ σας, λοιπόν, καὶ καλῶς ὠρίσατε. Μὲ τὸ καλὸ νὰ καθαρῖσετε τὸν τόπο καὶ ἀπὸ τὸ τελευταῖο κουνούπι».

—«Ἀμὴν», ἀποκρίθηκαν τὰ χελιδόνια καὶ ὁ σπουργίτης ἐπέταξε καὶ ἔφυγε. Ἐπῆγε στὰ κεραμίδια τοῦ ἀντικρινοῦ σπιτιοῦ καὶ ἐχώθηκε κεῖ ἀπὸ κάτω.

—«Εἶδες τὸν ἀχρεῖο;» λέγει τώρα τὸ ἀρσενικὸ χελιδόνι στὸ θηλυκό. «Τεμπέλης, κλέπτης, ἀδιάντροπος, ψεύτης, ψευτοπαληκαρὰς καὶ στὸ τέλος ἕνας τιποτένιος καὶ πρόστυχος δειλός. Ἐχω ἀκούσει μάλιστα, πὼς εἶναι καὶ λαίμαργος· πέφτει στὰ φροῦτα καὶ κάμνει φοβερὲς ζημιὲς στοὺς ἀνθρώπους τὸ καλοκαίρι. Λοιπὸν εἶναι ἀλήθεια, πὼς ὁ τεμπέλης δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχη καὶ πολλὰς ἄλλες κακίες.

»Ἀλλὰ τώρα ἄς τ' ἀφήσουμε αὐτά, καὶ ἄς κοιμηθοῦμε στὴ φωλίτσα μας, νὰ ξεκουρασθοῦμε, γιατί μόλις ξημερώση ἔχουμε πολλὴ δουλειά. Βλέπεις καὶ ἡ φωλιά μας ἀκόμη θέλει ἐπισκευή. Αὐτός, ποὺ λέγει πὼς τὴν ἐφύλαξε, τὴν ἔχει γκρεμίσει στὰ χεῖλη».

Ἄφοῦ εἶπαν αὐτά, τὰ δυὸ χελιδόνια ἐμαζεύθηκαν κοντὰ κοντὰ, ἔκλεισαν τὰ μάτια των καὶ ἐκοιμήθηκαν εὐτυχισμένα.



525252525252525252525252

33. Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ

Μιά φορά και έναν καιρό ήτο μιὰ μικρούλα, πού ὅλοι τήν ἀγαποῦσαν γιά τήν ὀμορφιά της καί γιά τήν καλοσύνη της.

Περισσότερο ἀπό ὅλους τήν ἀγαποῦσε ἡ γιαιγιά της καί τακτικά τῆς ἐχάριζε διάφορα ὠραῖα δῶρα. Μιά μέρα τῆς ἐχάρισε καί μιὰ βελουδένια κόκκινη σκουφίτσα.

Τόσο ὠραῖα ἐπήγαινε στό ξανθό κεφαλάκι τῆς μικρούλας ἡ κόκκινη σκουφίτσα, πού τήν ἐφοροῦσε τακτικά. Γι' αὐτό τήν ἔβγαλαν Κοκκινοσκουφίτσα.

Μιά μέρα τῆς λέγει ἡ μητέρα της :

—«Ἐλα, Κοκκινοσκουφίτσα, νά πᾶς τῆς γιαιγιᾶς σου αὐτά τὰ παξιμαδάκια καί αὐτή τήν μπουτίλια μέ τὸ κόκκινο κρασί. Νά τῆς πῆς χαιρετίσματα καί νά δῆς τί κάμνει. Ἐλα, πρὶν πιάση ἡ ζέστη. Καί πρόσεχε, στό δρόμο νά μὴ χαζεύης, ἀλλὰ νά πηγαίνης γρήγορα. Μὴ ξεχάσης νά πῆς «καλημέρα, γιαιγιά», καί νά φιλήσης τὸ χέρι της».

—«Ἐνοια σου, μητερούλα», εἶπε ἡ Κοκκινοσκουφίτσα. Καί ἐξεκίνησε.

Ἡ γιαγιά ἑκατοικοῦσε μισή ὥρα μακρὰ ἀπὸ τὸ χωριό, πέρα ἀπὸ τὸ δάσος. Μόλις ἡ Κοκκινোসκουφίτσα ἔφθασε στὸ δάσος, νὰ καὶ ἐρχόταν ὁ λύκος ἀπὸ κεῖ. Ἡ Κοκκινোসκουφίτσα δὲν ἤξερε πόσο κακὸ ζῶο εἶναι ὁ λύκος, γι' αὐτὸ δὲν ἐφοβήθηκε καθόλου, παρὰ ἐτράβηξε ἴσια στὸ δρόμο της.

Ὁ λύκος ὅμως, μόλις τὴν εἶδε, ἐφώνασε:

—«Καλημέρα, Κοκκινোসκουφίτσα, τί κάμνεις;»

—«Καλημέρα, λύκο, εὐχαριστῶ», ἀπάντησε ἡ Κοκκινোসκουφίτσα δίχως νὰ σταθῆ.

—«Ποῦ πηγαίνεις, Κοκκινোসκουφίτσα;» ἐρώτησε πάλι ὁ λύκος.

—«Πηγαίνω στὴ γιαγιά μου. Εἶναι πολὺ γριὰ ἡ γιαγιάκα μου. Τῆς πηγαίνω παξιμαδάκια καὶ κόκκινο κρασί».

—«Ποῦ κάθεται ἡ γιαγιά σου, Κοκκινোসκουφίτσα;»

—«Ἐκεῖ κάτω κοντὰ στὴ μεγάλη λεύκα», εἶπε ἡ Κοκκινোসκουφίτσα. «Ἔχει ὠραῖο σπιτάκι καὶ ἓνα περιβολάκι».

Ὁ λύκος ἐσκέπτετο καὶ ἔλεγε μέσα του: «Τὸ μικρὸ τοῦτο πλασματάκι βέβαια θὰ εἶναι πολὺ πιὸ τρυφερὸ ἀπὸ τὴ γριὰ γιαγιά της. Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται ἐξυπνάδα, γιὰ νὰ καταφέρω νὰ τὶς φάγω καὶ τὶς δυό».

Ἐπῆγε λίγο δρόμο μαζί της καὶ ξαφνικὰ τῆς λέγει πάλι:

—«Μικρὴ Κοκκινোসκουφίτσα, γιατί τόσο βιαστικὰ περπατᾷς; Μήπως πηγαίνεις νὰ προφθάσης στὸ σχολεῖο πρὶν ἀρχίσῃ τὸ μάθημα; Ὁχι. Τότε γιατί δὲν

κοιτᾶς καὶ λίγο γύρω σου; Δὲν βλέπεις τὰ ὠραῖα λουλούδια, τὶς πεταλοῦδες ποὺ πετοῦν;»

Τώρα ἐπρόσεξε γύρω της ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα καὶ εἶδε τί ὄμορφα ποὺ ἦτο στρωμένο χάμω τὸ δάσος.

—«ὦ, τί ὠραῖες κόκκινες παπαροῦνες, τί ὠραῖες ἄσπρες μαργαρίτες!» εἶπε. «Ἄν μαζεύσω λίγα λουλούδια νὰ πάω τῆς γιαγιᾶς μου, πόσο θὰ εὐχαριστηθῆ. Καὶ βέβαια, εἶναι ἀκόμη ἐνωρίς· ὡς τὸ μεσημέρι ἔχω καιρό».

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ μαζεύη παπαροῦνες καὶ μαργαρίτες. Ἐσυλλογίζετο τί θὰ ἔλεγε τῆς γιαγιᾶς της καὶ ἀπὸ πρὶν ἔνοιωθε τὴν εὐχαρίστησι.

«Νά, γιαγιάκα, σοῦ ἔφερα παξιμαδάκια, κόκκινο κρασί καὶ ὠραῖα λουλούδια, ποὺ τὰ ἐμάζευσα μόνη μου στὸ δάσος».

Καὶ ἐμάζευε, ἐμάζευε λουλούδια καὶ δὲν ἐπρόσεχε καθόλου πὼς ἐπερνοῦσε ἡ ὥρα.

Ὁ λύκος, μόλις εἶδε ὅτι ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἄρχισε νὰ μαζεύη λουλουδάκια, ἐτράβηξε ἴσια στῆς γιαγιᾶς τὸ σπίτι καὶ ἐκτύπησε στὴν πόρτα: Τίκ, τίκ, τίκ, τίκ.

—«Ποιός εἶναι;» ἀκούσθηκε ἀπὸ μέσα μιὰ ἀδύνατη γεροντικὴ φωνή.

—«Εἶμαι ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα, ποὺ σοῦ φέρνει παξιμαδάκια καὶ κόκκινο κρασί· ἄνοιξέ μου!»

—«Τράβηξε τὸ χερούλι», ἀκούσθηκε τώρα ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς γιαγιᾶς. «Εἶμαι στὸ κρεβάτι, δὲν ἔχω τὴ δύναμι νὰ σηκωθῶ. Τράβηξε τὸ χερούλι καὶ ἡ πόρτα θ' ἀνοίξη».

Ὁ λύκος ἐτράβηξε τὸ χερούλι, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ἐμπῆκε μέσα.

Δίχως νὰ πῆ λέξι, ἐχύθηκε στὸ κρεβάτι καὶ ἔκαμε μιὰ μπουικιά τὴν καημένη τὴ γριούλα.

Ὑστερα ἐφόρεσε τὸ φόρεμα τῆς γριᾶς, ἔβαλε τὸ σάλι τῆς, ἐδίπλωσε μὲ τὸ μανδήλι τῆς τὸ κεφάλι του καὶ ἐξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι. Ἐσκεπάσθη καλὰ μὲ τὶς κουβέρτες καὶ ἐπερίμενε τὴν Κοκκινοσκουφίτσα.

Ἡ Κοκκινοσκουφίτσα, ὅσο ἐμάζευε λουλουδάκια, τόσο καὶ πιὸ πολλὰ ἤθελε, ὥσπου δὲν ἐχωροῦσαν ἄλλα τὰ χέρια τῆς. Τότε ἐθυμήθηκε τὴ γιαγιά τῆς.

Ἐπῆρε πάλι δρόμο γρήγορα γρήγορα καὶ ἔφθασε καμιὰ φορὰ στὸ καλύβι τῆς γιαγιάς τῆς.

Βλέπει καὶ ἦτο ἡ πόρτα ἀνοικτή. Ἐμπῆκε μέσα καὶ ἐφώναξε:

—«Καλημέρα, γιαγιά!»

Μὰ δὲν ἔλαβε καμιὰ ἀπάντησι. Ἐφοβήθηκε. Ὅμως ἐπῆγε κοντὰ στὸ κρεβάτι καὶ βλέπει τὴ γιαγιά τῆς σκεπασμένη ἕως ἐπάνω.

—«Καλημέρα, γιαγιάκα!» ἐφώναξε πάλι καὶ ἐξεσκέπασε λίγο τὸ κεφάλι τῆς γιαγιάς.

Καθὼς τὸ εἶδε, παραξενεύθηκε. Πῶς εἶχε γίνει ἔτσι ἡ γιαγιά τῆς; Γιατί δὲν ἐμιλοῦσε; Τόσο ἄρρωστη ἦτο;

—«Γιαγιάκα, πῶς ἔγιναν ἔτσι τ' αὐτιά σου, τόσο μεγάλα;» ἐρώτησε.

—«Γιὰ ν' ἀκούω, παιδάκι μου», ἄκουσε τώρα μιὰ παράξενη βραχνὴ φωνὴ ποὺ ἔβγαζε ἡ γιαγιά τῆς. ❧

—«Καί τὰ μάτια σου, τί μεγάλα, γιαγιάκα, πού ἔγι-
ναν!»

—«Γιὰ νὰ βλέπω καλά, παιδάκι μου».

—«Ἄχ, γιαγιάκα, τί χονδρά πού εἶναι τώρα καί τὰ
χέρια σου!»

—«Γιὰ νὰ σέ πιάνω καλύτερα, ἔγγονούλα μου», ἀπο-
κρίθηκε ὁ λύκος.

—«Καί τὸ στόμα σου πόσο μεγάλο ἔχει γίνει, για-
γιάκα!»



—«Γιὰ νὰ σέ καταπιῶ!» ἀποκρίθηκε τώρα ἄγρια ὁ
λύκος. Καί πηδάει μὲ ὄρμη ἀπὸ τὸ κρεβάτι καί ἄρπάζει
στὰ δόντια του τὴν καημένη τὴν Κοκκινোসκουφί-
τσα καί τὴν τρώγει.

Ἄφοῦ ὁ λύκος ἐχόρτασε, ἐξάπλωσε πιὸ καλὰ στὸ κρεβάτι, γιὰ νὰ κοιμηθῆ καὶ νὰ χωνεύσῃ.

Νά, ὅμως ἕνας κυνηγός, ποὺ ἐπερνοῦσε σὲ λίγο ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ καλύβι. Καθὼς εἶδε τὴν πόρτα ἀνοικτὴ καὶ ἄκουσε τὸ χονδρὸ ἐκεῖνο ροχαλητὸ τοῦ λύκου, παραξενεύθηκε!

—«Ἄς πάω μέσα», εἶπε, «νὰ ἰδῶ τί κάμνει ἡ καημένη ἡ γερόντισσα».

Μόλις ἐμπῆκε καὶ εἶδε τὸ λύκο ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι, ἐφώνασε:

—«Ἄ, βρωμόλυκε, σὲ βρίσκω ἐπὶ τέλους! Τόσον καιρὸ σ' ἐζητοῦσα. Μὰ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃς ὅσα κακὰ ἔχεις κάμει».

Ἐσήκωσε τὸ ὄπλο του καὶ τὸν ἐσημάδευσε. Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ὅμως ἐσυλλογίσθηκε, πὼς ὁ λύκος θὰ εἶχε φάγει τὴ γριὰ καὶ ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ μὴν τὴν εἶχε χωνεύσει.

Παίρνει λοιπὸν ἕνα ψαλίδι καὶ ἀρχίζει ν' ἀνοίγῃ τὴν κοιλιὰ τοῦ λύκου. Καὶ νά, ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα, νά καὶ ἡ γιαγιά της μέσα ζωντανές ἀκόμη.

Ὅταν ἐβγῆκαν, ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε πέτρες καὶ ἐγέμισε τὴν κοιλιὰ τοῦ λύκου μ' αὐτές.

Σὰν ἐξύπνησε ὁ λύκος καὶ ἐπῆγε νὰ σηκωθῆ, ἡ κοιλιὰ του ἐβάραινε τόσο, ποὺ ἔπεσε κάτω καὶ ἐψόφησε.

Ὁ κυνηγὸς τὸν ἐγδारे καὶ ἐπῆρε τὸ τομάρι του.

Ἡ γιαγιά ἔφαγε λίγα παξιμαδάκια καὶ ἔπιε κόκκινο

κρασί και έδυνάμωσε λίγο. Ή Κοκκινοσκουφίτσα έσυλ-
λογίσθηκε:

«Άλλη φορά πρέπει ν' άκούω τή μητέρα μου και
νά μην πιάνω κουβέντες στο δρόμο με άγνωστα πρό-
σωπα, οΰτε νά χαζεύω, αλλά νά πηγαίνω γρήγορα
στή δουλειά μου».





34. ΤΟ ΠΑΣΧΑ

Ὁ Κωστάκης καὶ ἡ Ἐλενίτσα ἔχουν μεγάλη χαρὰ σήμερα. Εἶναι Λαμπρὴ. Ὁ παππούς μὲ τὸν πατέρα καταγίνονται στὴν αὐλή, γιὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὸ πασχαλινὸ ἄρνι.

Σὲ λίγο θὰ ἔλθουν καὶ ἡ Μαρία καὶ ὁ Πάνος, τὰ ξαδέλφια των. Θὰ ἔλθουν μὲ τοὺς γονεῖς των, τὸ θεῖο Δημήτρη καὶ τὴ θεία Φρόσω. Θὰ φέρουν καὶ ἐκεῖνοι τὸ ἄρνι των περασμένο στὴ σούβλα, γιὰ νὰ τὸ ψήσουν μαζί οἱ δυὸ οἰκογένειες.

Ὁ παππούς ἔχει ἐτοιμάσει δυὸ φωτιές στὴν ἀριστερὴ γωνία τοῦ τοίχου, δίπλα στὴ μάνδρα. Ἔχει ρίξει πολλὰ δεμάτια κλήματα καὶ ὅλο ρίχνει καὶ λέγει: —«Θὰ γίνῃ μιὰ θράκα πρῶτης τάξεως!»

Ὁ καπνὸς ἀνεβαίνει καὶ εἶναι μυρωδάτος ἀπὸ τὸ κλῆμα.

Καὶ ἀπ' ὅλες τὶς αὐλές τῶν σπιτιῶν ἀνεβαίνει καπνός. Παντοῦ γίνεται τὸ ἴδιο.

Ἡ μητέρα ἔχει φέρεи κάτω ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο τὸ μεγάλο τραπέζι. Ἐκεῖ ὁ πατέρας ἐτακτοποίησε τὸ ἄρνι καὶ τὸ ἔστησε ὕστερα ἀκουμπιστὸ στὸν τοῖχο. Θὰ

περιμένουν να γίνουν καλές οί φωτιές και να έλθουν και οί άλλοι.

‘Η μητέρα έφώναξε τὰ παιδιὰ να τή βοηθήσουν. Έκαθάρισε καλά τὸ τραπέζι και τὸ έστρωσε με ένα καθαρό άσπρο τραπεζομάνδηλο.

‘Εβαλε στη μέση ένα μεγάλο στρογγυλό ταψι άδειο. Κοντὰ σ’ αὐτὸ μιὰ μπουκάλα γεμάτη κόκκινο κρασί. Δίπλα τὸ λαμπρόψωμο, πού τὸ είχαν κόψει άπό χθές τὰ μεσάνυκτα, όταν έγύρισαν άπό τήν εκκλησία. Είμαι άλειμμένο με σουσάμι και στη μέση έχει ένα κόκκινο αὐγό.

‘Εβαλε άκόμη ή μητέρα ένα πιάτο γεμάτο κόκκινα αὐγά. Κοντὰ άλλο ένα με γλυκά κουλουράκια.

‘Η ‘Ελενίτσα έφερε τὰ ποτηράκια, μαχαίρια και πηρούνια, έπειτα και τήν άλατιέρα. ‘Ο Κωστάκης έπήγε στην άκρη τοῦ κήπου, πού είναι φυτεμένα τὰ σκορδόπουλα και τὰ κρεμμυδόπουλα και τὰ μαρουλόπουλα, και έβγαλε τέσσερα μαρουλάκια, τὰ πιὸ μεγάλα.

‘Η μητέρα τὰ εκαθάρισε, τὰ έπλυνε με μπόλικο καθαρό νερό και τὰ έβαλε μέσα σε μιὰ μεγάλη γαβάθα, επάνω στο τραπέζι.

‘Επειτα ή ‘Ελενίτσα εκοψε κάμποσες πρασινάδες και έστόλισε τὸ τραπέζι.

Τί ώραίιο πού ήτο!

‘Ωσπου να τελειώση αὐτή ή έτοιμασία, να και φθάνουν και τὰ ξαδελφάκια.

—«Χριστός ‘Ανέστη!»

—«Χριστός ‘Ανέστη!»

—«'Αληθῶς 'Ανέστη!»

Καὶ τὰ παιδιὰ ἀγκαλιάζονται καὶ φιλιοῦνται μὲ ἀγάπη.

'Απὸ πίσω νὰ καὶ ὁ θεῖος μὲ τὴ θεία καὶ ἓναν ἄλλον ἄνθρωπο, πού φέρνουν τὸ ἄρνι των. Εἶπαν «Χριστὸς 'Ανέστη», ἐφιλήθηκαν ὅλοι καὶ ὁ παππούς εἶπε:

—«'Εμπρὸς λοιπόν. 'Η θράκα εἶναι ἕτοιμη!»

'Επιασαν τότε καὶ ἔβαλαν καὶ τὶς δυὸ σουβλες μὲ τ' ἄρνιὰ στὶς διχάλες ἐπάνω ἀπὸ τὴ φωτιά.

“Ὅλοι ἐφώνησαν:

—«Χριστὸς 'Ανέστη. Χρόνια πολλά!»

Καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἄρχισαν νὰ γυρίζουν τὶς σουβλες σιγὰ σιγὰ. “Ὅλοι μὲ τὴ σειρά θὰ γυρίσουν.

Τὰ παιδιὰ βγάζουν τὸ ἀσπροκόκκινο κορδονάκι πού ἔχουν στὰ χέρια τους, τὸ «Μάρτη», καὶ τὸν ρίχνουν ἐπάνω στ' ἄρνιὰ.

Τί χαρούμενοι πού εἶναι ὅλοι!

Ψέλνουν τὸ Χριστὸς 'Ανέστη: «Χριστὸς 'Ανέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνημασι ζῶν χαρισάμενος» καὶ ἄλλους ὠραίους πασχαλινούς ὕμνους.

'Η 'Ελενίτσα λέγει καὶ τὸ τραγούδι, πού ἔχει μάθει στὸ σχολεῖο των:

Χριστὸς 'Ανέστη! Πασχαλιά!

'Εμπρὸς ν' ἀλλάξουμε φιλιὰ

ὅλοι ἐχθροὶ καὶ φίλοι,

ἅς ἐνωθοῦν τὰ χεῖλη!



Σήμερα ανέστη ὁ Χριστὸς
καὶ δὲν ὑπάρχει πιά ἐχθρός,
ὁ Ἄδης ἐνικήθη
κι ἡ πλάσι ἀναγεννήθη.





35. Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

‘Ο οὐρανὸς μοιάζει μ’ ἓνα θεόρατο θόλο. Στέκεται ἀπὸ πάνω μας μεγαλόπρεπα καὶ ἐπίσημα. ‘Ο γύρος του, ὅπου ἀκουμπάει, εἶναι ἀπέραντος. Ἀπὸ τοῦτο τὸ μέρος πατᾶ ἐπάνω στὶς κορυφές τῶν βουνῶν. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος πατᾶ ἐπάνω στὶς ἄκρες τῆς θάλασσας. Εἶναι μακριὰ ὅσο φθάνει τὸ μάτι μας, εἶναι ψηλὰ ψηλὰ ὅσο φθάνει τὸ μάτι μας.

Ἄμα ἀνεβοῦμε σ’ ἓνα λόφο, σὲ μιὰ βουνοκορφή, βλέπουμε καὶ μεγαλώνει ἀκόμη ὁ γύρος. Ὅσο ψηλότερα ἀνεβαίνουμε, τόσο πιὸ μεγάλος εἶναι ὁ ὀρίζοντας.

‘Ο ἥλιος βγαίνει τὸ πρωὶ στὴν Ἀνατολή καὶ χάνεται τὸ βράδυ στὴ Δύσι. Τί ὁμορφιές ποὺ στολίζουν τὴν πλάσι τὶς ὥρες αὐτές, τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς καὶ τὴν ὥρα τῆς δύσης τοῦ ἡλίου. Βλέπεις καὶ παίρνει ὁ οὐρανὸς κάτι χρώματα!...

Τὸ πρωὶ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἀσημί καὶ περνάει στὸ τριανταφυλλί, ἀπὸ αὐτὸ περνάει στὸ κόκκινο τῆς φωτιᾶς, στὸ πορτοκαλλί καὶ τελειώνει στὸ χρυσό· στὴν ἀρχὴ ἓνα χρυσὸ παλιό, θαμπό, ὕστερα πιὸ ζωηρό, πιὸ ἀ-

στραφτερό, ὥσπου καταντᾶ πιά τὸ κατάχρυσο θαμ-
πωτικό φῶς τοῦ ἡλίου τῆς ἡμέρας.

Ἄμ' τὸ βράδυ; Ἐκεῖ εἶναι κι ἂν εἶναι πανηγύρι ἀπὸ
βαφές λογιῆς λογιῆς. Τί νὰ πρωτοκοιτάξης. Τὰ βουνὰ
ἀντίκρυ ἀπὸ τὴ δύσι, τὸ πῶς ἑλλάζουν χρωματι-
σμούς, τὸν ἕνα πιὸ γλυκὸ ἀπ' τὸν ἄλλο, ἢ τὸ μέρος τοῦ
οὐρανοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴ δύσι, ποὺ οἱ βαφές του κά-
νουν τὴ βραδυνὴ δοξολογία; Καὶ ἂν εἶναι καὶ τίποτα
συνεφάκια κρεμασμένα ἐκεῖ δὲ ψηλά, τότε κάθησε καὶ
κοίτα νὰ μείνης μὲ ἀνοικτὸ στόμα!

Τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω: νὰ σηκώνεσαι πρωὶ πρωὶ
καὶ νὰ κάθεσαι λίγο στὸ ἀνοικτὸ σου παράθυρο ἢ
στὸν κῆπο σου καὶ νὰ κοιτάξης τὴν ἀνατολή. Κά-
με καὶ λίγη γυμναστικὴ τὴν ἴδια ὥρα, δὲν θὰ χάσης.
Θ' ἀνασάνης τὸν καθαρὸ καὶ δροσάτο πρωινὸν ἀέρα
καὶ θὰ κάμης μὲ περισσότερὴ ὄρεξι τὶς δουλειές σου
ὕστερα.

Τὸ βραδάκι πάλι, ἐκεῖ τὸ δειλινὸ, κάθησε καὶ θαύμασε
τὸ ἡλιοβασίλευμα. Δὲν θὰ μετανιώσης. Ἡ καρδιά σου
θὰ κατευχαριστηθῆ. Θὰ χαρῆ τὸ μάτι σου τὶς ζωγρα-
φίες, ποὺ θὰ γίνωνται κεῖ πέρα. Βλέπεις τὰ συνεφάκια,
ὄχι μόνο νὰ βάφονται, ἀλλὰ καὶ τόσες μορφές ν' ἄλ-
λάζουν.

Ἔρχεται καὶ ἡσυχάζει, γαληνεύει ἡ ψυχὴ σου. Ξε-
κουράζεσαι ἀπὸ τὶς δουλιές τῆς ἡμέρας καὶ ἂν εἶχες καὶ
καμιὰ σκοτούρα, καμιὰ θλίψη, χάνεται, σβήνει ἀπαλά·
ἔτσι καθὼς σβήνουν πολλὲς φορές κάτι στακτιὰ συν-
νεφάκια μέσα στὸ γαλανὸ οὐρανὸ.

Καί μόνο τὸ πρωὶ καὶ τὸ βράδυ ἄραγε ὁ οὐρανὸς μᾶς χύνει ἀναγάλλια στήν ψυχὴ μας; Τῆ νύκτα τί γίνεται;

Κάνε πῶς σηκώνεις τὰ μάτια σου κατὰ τὸν οὐρανό, μιὰ καθαρὴ νύκτα. Τί θαῦμα! Ἰδέξ : Χιλιάδες, μυριάδες λαμπερὰ ἄστρα —διαμαντόπετρες καρφωμένες ἐπάνω σ' ἓνα ἀπλωτὸ μαῦρο βελοῦδο— ἄλλα μικρά, ἄλλα μεγαλύτερα, σπιθηρίζουν καὶ ἀκτινοβολοῦν. Μυριάδες! Μπορεῖς νὰ τὰ μετρήσης; δὲν ἔχουν τ' ἀστέρια μετρημό. Μετροῦν οἱ ἀστρονόμοι, πού τὰ κοιτοῦν μὲ τὰ τηλεσκόπια, μετροῦν μετροῦν καὶ ὀνοματίζουν, μὰ ποῦ νὰ βροῦν ἄκρη... Καὶ τί; κάθε ἄστρο καὶ ἓνα οὐράνιο σῶμα, σὰν ὅλη τῆ γῆ!

Κύριε τῶν Δυνάμεων! Τὰ μάτια μας καὶ ὁ νοῦς μας δὲν μποροῦν νὰ φθάσουν τὰ μεγαλεῖα Σου καὶ τὰ θαύματά Σου, τὴν ἀπεραντωσύνῃ τῆς πλάσης Σου. Ὕμνος καὶ δόξα.

Νά σέ λίγο καὶ τὸ φεγγάρι, προβάλλει ἀπὸ τὸ βουνό. Ἀνεβαίνει ἀργὰ ἀργὰ καὶ ρίχνει τὸ γλυκὸ ἀπαλό του φῶς σ' ὅλη τὴν πλάσι. Χύνει καὶ στήν ἡσυχὴ τῆ θάλασσα ἓνα ποτάμι ἀπὸ ἀναλυτὸ χρυσὸ μάλαμα πού βράζει.

Βλέπεις τὸ νέο φεγγάρι καὶ μοιάζει σὰν δρεπάνι. Καὶ ὅσο περνοῦν οἱ νύκτες, τὸ βλέπεις καὶ παρουσιάζεται πιὸ μεγάλο καὶ πιὸ μεγάλο σὰ φέτα πεπόνι, σὰν μιὰ λειψὴ χρυσὴ πῆτα καὶ τέλος ὀλόγιομο, ὀλοστρόγγυλο, ἓνας κατάχρυσος δίσκος.

Ὕστερα ἀρχίζει πάλι καὶ λειφεύει. Λειφεύει λειφεύει καὶ ἀργεὶ νὰ φανῆ κιόλα. Βγαίνει πιά μετὰ τὰ μεσά-

νυκτα, τὶς πρωινὲς ὥρες. Ἔτσι ἔχουμε πάλι τὴν ὀμορφὴ ἀστροφεγγιά. Τὸ μάτι μας κολυμπάει σ' αὐτὴ τὴν ἀστρική θάλασσα, στὸ γαλαξία. Ξεχωρίζει ἀστρικά σχέδια, ἀστερισμούς... Καὶ ὁ νοῦς πετάει μακριὰ στὰ ἄσωστα παλάτια τῶν κόσμων.

Τ' οὐρανοῦ τὰ θαυμάσια! Ἡμέρα καὶ νύκτα ὁ ἀπέ-
ραντος θόλος μᾶς χαρίζει ὀμορφιές. Ἡμέρα καὶ νύκτα
τὸ κατοικητήριο τοῦ Θεοῦ μᾶς στέλνει ξεκούρασμα στὶς
ψυχές μας, τὸ χᾶδι τῆς καλοσύνης Του.

Κύριε τῶν Δυνάμεων, εὐλογημένο τὸ ὄνομά Σου!





36. Τ' ΑΣΤΕΡΙΑ

Ὁλόλαμπρος, μέσ' στὸ χρυσό του ἀμάξι ἀνεβασμένος
ὁ ἥλιος ἐτοιμάζεται τὸ δρόμο του νὰ πάρη.

Τ' ἄλογα τ' ἀνυπόμονα κρατάει, καὶ γυρισμένος
τ' ἀστράκια ἀκούει τ' ἀμέτρητα, πού τοῦ ζητοῦν μιὰ
χάρη.

—«Πάρε μας, ἥλιε, πάρε μας καὶ μᾶς στὴν ἄμαξά σου,
τὸ δρόμο τὸν περίλαμπρο πού κάνεις ὅλη μέρα
μαζὶ καὶ μεῖς νὰ κάνουμε τὰ φωτερὰ παιδιὰ σου·
πάρε μας μέσα στὸ ἄρμα σου, ἥλιε, χρυσὲ πατέρα».

—«Τί λέτε; Δὲν τὸ ξέρετε λοιπόν, κουτὰ ἀστράκια,
πὼς ἅμα μέσ' στὸ ἀμάξι μου τολμήσετε νὰ μπῆτε,
τὸ λίγο φῶς σας θὰ χαθῆ καὶ σὰν φτωχὰ κεράκια,
πού ἅμα σωθοῦνε σβήνονται, καὶ σεῖς θενὰ σβηστήητε;»

Ἔτσι τοὺς εἶπε κι ἔφυγε. Καὶ τ' ἄστρα λυπημένα
μείνανε κεῖ προσμένοντας τὸ βράδυ τὸ φεγγάρι.

Ὅμως κι αὐτό, σὰν ἄκουσε τ' ἀστράκια τὰ καημένα,
στὸ ἀσημένιο ἀμάξι του δὲ θέλει νὰ τὰ πάρη.

—«Ἀνόητα, τί θέλετε δίπλα στὸ φῶς τὸ ξένο;
Κουτὰ σ' ἐμὲ θὰ χάσετε τὸ λίγο τὸ δικό σας.

Βγῆτε τὴ νύχτα, ὅταν ἐγὼ στὸν οὐρανὸ δὲ βγαίνω,
νὰ λάμψη ἡ πλάση ἀστροφεγγιὰ ἀπ' τὸ γλυκὸ τὸ
φῶς σας».





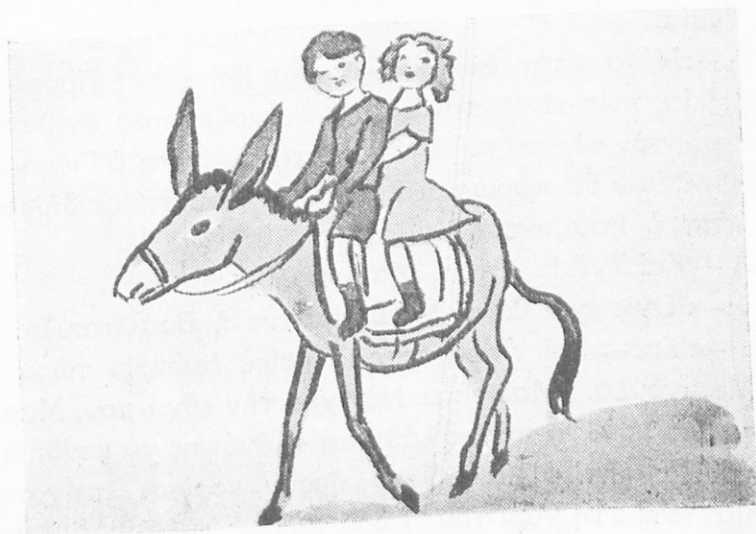
38. ΕΚΔΡΟΜΗ ΜΕ ΓΑΪΔΟΥΡΑΚΙΑ

—«Στὸ βουνό, στὸ βουνό!» ἐφώναξαν ἀγόρια καὶ κορίτσια ἐνθουσιασμένα.

—«Θὰ πᾶμε μὲ γαϊδουράκια», ἐφώναξε ὁ Κώστας.

—«Ἐγὼ ἐπῆγα πέρσι στὸν Προφήτη Ἡλία καὶ εὐχαριστήθηκα τόσο, πού θὰ τὸ θυμοῦμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωή», εἶπε ὁ Γιώργος.

Ἡ Ἐλενίτσα ὁμως δὲν ἐφαίνετο τόσο ἐνθουσιασμένη.



Ἦθελε νὰ πάη καὶ αὐτή, μὰ ἐφοβόταν ν' ἀνεβῆ σὲ γαϊδουράκι.

—«Τὸ δικό μας γαϊδουράκι», τῆς ἔλεγε ὁ Νίκος, «εἶναι ἥσυχο καὶ φρόνιμο σὰν ἀρνάκι. Νὰ καθήσης ἀπάνω, Ἐλενίτσα, θὰ εἶσαι σὰν σὲ πολυθρόνα».

—«Θὰ πάρουμε καὶ φαγώσιμα», ἐφώνασε ὁ Βασιλάκης ὁ χονδρός, πού μόνο τὸ φαγὶ ἐσυλλογίζετο. «Ἡ μάμα μου θὰ φτιάση κεφτέδες».

—«Καὶ στραγάλια μὲ σταφίδες», ἔλεγε ἡ Μαρούλα.

—«Νὰ ἰδῆτε, παιδιά, τί ὠραῖα πού φαίνονται ὅλα ἀπὸ τὴν κορφή», ἔλεγε ὁ Γιῶργος. «Ὅλος ὁ κάμπος μὲ τὰ ἀμπέλια καὶ τίς ἐλιές σὰν ἓνα χρωματιστὸ κιλίμι».

—«Φαίνεται καὶ ἡ θάλασσα», εἶπε ὁ Νίκος.

—«Ἄχ, ἡ θάλασσα!» ἐξεφώνισε ἡ Ἐλενίτσα μὲ ἐπιθυμία.

—«Μέσα στὴν ἐκκλησούλα, θὰ ἰδῆτε τὸν Προφήτη Ἡλία, πῶς εἶναι πάνω σὲ μιὰ ἄμαξα, πού ἀνεβαίνει πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ βγάζει φωτιές», λέγει ὁ Γιῶργος.

—«Ἐγὼ θὰ πάρω καὶ λάδι, ν' ἀνάψω τὰ κανδήλια», εἶπε ἡ Βασιλικούλα.

—«Καὶ ἐγώ!» εἶπε ἡ Μαριγούλα.

—«Ὅχι, ἐγὼ θὰ τ' ἀνάψω!» εἶπε ἡ Βασιλικούλα.

—«Ἐμένα μοῦ εἶπε ἡ γιαγιά μου», ἐφώνασε τώρα ἡ Μαριγούλα. «Μοῦ εἶπε: Νὰ ἔχης τὴν εὐχή μου, Μαριγούλα μου, νὰ πάρης λάδι καὶ ν' ἀνάψης τὰ κανδήλια τοῦ Προφήτ' Ἡλία. Ὅταν ἦμουν κορίτσι ἐπήγαινα πάντοτε στὴ χάρι του. Τώρα πῶς ν' ἀνεβῶ; Δὲν μπο-

ρῶ πιά». Ἐγὼ λοιπὸν γιὰ τὴ γιαγιά μου, θ' ἀνάψω τὰ κανδήλια».

—«Μὰ θὰ μαλώσετε τώρα;» εἶπε ὁ Γιώργος. «Τότε καμιά δὲν πρέπει ν' ἀνάψη τὰ κανδήλια, ἅμα ἔχετε θυμὸ στὴν καρδιά».

—«Καλά, θὰ τ' ἀνάψωμε μαζί», εἶπαν τὰ κοριτσάκια.

—«Ἄχ, πότε θὰ ξημερώση», ἐφώναξαν τώρα ὅλα τὰ παιδιά.

—«Ἐγὼ θὰ ξυπνήσω μὲ τὰ χαράματα», εἶπε ὁ χονδρὸς ὁ Βασιλάκης.

—«Νὰ ἰδοῦμε ποιὸς θὰ ξυπνήση τοὺς ἄλλους», εἶπαν πολλὰ παιδιά.

Ἐπειτα χαρούμενα, ἐπῆγαν στὰ σπίτια των νὰ κοιμηθοῦν ἔνωρίς.





38. ΤΟ ΓΛΥΚΟ ΤΟ ΦΥΛΑΕΙ Ο ΑΡΑΠΗΣ

Ὁ Γιώργος ἀγαποῦσε πολὺ τὰ γλυκά, ὅπως ὅλα τὰ παιδιά. Ἡ μητέρα του καὶ ἡ θεία του, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν, τοῦ ἔδιναν τακτικά. Ὅμως ὁ Γιώργος εἶχε μιὰν ἐπιθυμία : Νὰ φάγη κάποτε τόσο πολλὰ, ποὺ νὰ χορτάση καὶ νὰ εὐχαριστηθῆ με ὅλη του τὴν καρδιά.

Ἦξερε πῶς ἂν ἐκατέβαινε στὴ σκοτεινὴ ἀποθήκη, θὰ εὗρισκε ἐκεῖ τὰ δυὸ μεγάλα βάζα, τὸ ἓνα τοῦ κυδωνιοῦ καὶ τὸ ἄλλο τοῦ μυγδαλάτου τὸ γλυκό. Θὰ εἶχε μαζί του ἓνα κουτάλι τῆς σούπας καὶ μ' αὐτὸ θὰ ἐβουτοῦσε μέσα, πότε στὸ ἓνα βάζο πότε στὸ ἄλλο, καὶ θὰ ἐγέμιζε τὸ στόμα του πολλὰς φορές. Ἄ, θὰ εὐχαριστιόταν μιὰ γιὰ πάντα ἡ καρδιά του.

Αὐτὴ ἡ σκέψι τοῦ εἶχε σταθῆ στὸ κεφάλι ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ καὶ δὲν ἐξεκολλοῦσε. Ἐπὶ τέλους ἦλθε μιὰ μέρα ἡ εὐκαιρία νὰ κάμη τὸ σκοπὸ του.

Εἶχε μείνει στὸ σπῆτι μόνος του. Ἡ μητέρα του εἶχε πάει σὲ κάποια ἐπίσκεψι. Πρὶν φύγη, τοῦ εἶπε:

—«Πρόσεχε Γιώργο, νὰ εἶσαι φρόνιμος, ὥσπου νὰ γυρίσω. Διάβασε, κάμε τὸ γράψιμό σου καὶ θὰ σοῦ φέρω σοκολάτα στὸ γυρισμό μου».

—«Καλά, μητέρα», είπε ό Γιώργος.

Όταν όμως έφυγε ή μητέρα του, και έμεινε αυτός στο σπίτι μόνος του, εύθυσ τοῦ ήλθε ή κακή εκείνη επιθυμία.

Όυτε νά γράψη είχε όρεξι, οὔτε νά διαβάση. Ό νοῦς του στα γλυκά. Λές και δέν είχε φάγει ποτέ του.

Πηγαίνει στην κουζίνα, παίρνει τὸ κλειδι τοῦ υπογείου, ένα κουτάλι, ένα κερι, τὰ σπύρτα, και κατεβαίνει στο υπόγειο.

Βάζει τὸ κλειδι στη κλειδαριά και άνοίγει τήν πόρτα. Έκειδὰ άριστερὰ ήτο ένα τραπεζάκι. Άκούμπησε τὸ κερι και τὸ άναψε. Όστερα με τὸ κουτάλι στο χέρι έγύρισε και έκαμε νά προχωρήση προς τὰ βάζα, που ήσαν άντίκρυ δεξιά, σ' ένα χαμηλὸ ραφάκι.

Μά εύθυσ έσταμάτησε καταφοβισμένος. Άντίκρυ του, επάνω στον τοίχο, ένας πελώριος φοβερός άράπης!

Ό Γιώργος έκοκάλωσε. Έσήκωσε τὰ χέρια του ψηλά, για νά παρακαλέση, έτοιμος για κλάματα. Βλέπει και τόν άράπη νά σηκώνη τις μεγάλες του χεροῦκλες, και στη μία του έκρατοῦσε ένα φοβερό ρόπαλο.

Εύτυχως είχε λίγη άκόμη ψυχή, ὥστε νά μὴν κολλήση εκεί στον τόπο. Έγύρισε λοιπόν άπότομα και με δυο πηδήματα εύρέθηκε στην πόρτα, ενῶ τὸ κουτάλι τοῦ έπεσε και έβρόντησε πάνω στις πλάκες τοῦ υπογείου. Βγαίνει τρέχοντας και άνεβαίνει γρήγορα γρήγορα επάνω.

Έτρεμε όλόκληρος. Η καρδιά του έκτυποῦσε σαν καμπάνα, επήγαινε νά σπάση. Είχε άφήσει κάτω τὸ



κερί αναμμένο, τὰ σπίρτα, τὸ κουτάλι, τὴν πόρτα ἀνοικτὴ μὲ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά της.

Νὰ γυρίση νὰ τὰ πάρη; Πάπαπα!

Ἐκλείσθηκε ἐπάνω καὶ ἐσυλλογίζετο τώρα τί θὰ ἐγίνετο μόλις ἐγύριζε ἡ μητέρα του.

Καὶ νὰ τη ποὺ ἦλθε πιά. Εἶδε τὸ Γιῶργο κίτρινο καὶ κατατρομαγμένο καὶ ἐτρόμαξε καὶ αὐτὴ.

—«Τί ἔχεις, τί ἔπαθες, τί ἐσυνέβη;» τὸν ἐρώτησε.

Ὁ Γιῶργος συνῆλθε, μὰ δὲν ἤμποροῦσε ἀκόμη νὰ μιλήσῃ. Τοῦ εἶχε δεθῆ ἡ γλῶσσα. Ἐπὶ τέλους μὲ δυσκολία εἶπε:

—«Μητέρα... ἓνας ἀράπης!.. στὸ ὑπόγειο!..»

—«Στὸ ὑπόγειο; Ἐκατέβηκες ἐκεῖ; Τί ἐγύρευες!»

Ὁ Γιῶργος δὲν ἀπάντησε. Ἡ μητέρα του ὁμως ἐκτάλαβε.

—«Δὲν τὸ ἤξερες, πὼς τὸ γλυκὸ τὸ φυλάει ὁ Ἀράπης;» τοῦ εἶπε ἀστεῖα. Ἐπειτα εἶπε: «Γιὰ, ἔλα μαζί μου. Ἄς κατεβοῦμε κάτω νὰ ἰδοῦμε».

Μπροστὰ ἡ μητέρα του, πίσω ὁ Γιῶργος ἐκατέβηκαν. Ἡ πόρτα ἀνοικτὴ, τὸ κερί ἀναμμένο στὸ τραπέζακι.

Μπαίνει ἡ μητέρα του καὶ πίσω φοβισμένος ὁ Γιῶργος κροτώντας τὴν ἀπὸ τὸ φουστάνι. Καθὼς ἐπροχώρησαν, νὰ ἡ μεγάλη σκιά ἐπάνω στὸν τοῖχο.

—«Νά τος! Ἄ!» ἐφώνησε ὁ Γιῶργος τρέμοντας.

—«Χά χά χά...», ἔσκασε στὰ γέλια ἡ μητέρα του. «Βρὲ κουτέ», τοῦ λέγει, «δὲν βλέπεις πὼς αὐτὸ εἶναι

ὁ ἴσκιος μας, πού τὸ φῶς τοῦ κεριοῦ τὸν ρίχνει ἐπάνω στὸν τοῖχο;»

Σκύβει ἡ μητέρα του νὰ σηκώσει τὸ κουτάλι ἀπὸ χάμω, βλέπει ὁ Γιώργος τὸν ἴσκιο της στὸν τοῖχο, νὰ σκύβη καὶ αὐτὸς νὰ σηκώσει τὸ κουτάλι.

«Νὰ τὸ ρόπαλο πού ἐκρατοῦσε ὁ Ἀράπης», ἐσκέφθηκε ὁ Γιώργος. «Ἦτο τὸ κουτάλι πού ἐκρατοῦσα ἐγὼ καὶ ὁ ἴσκιος μου».

Τώρα συνῆλθε πιά καλὰ ὁ Γιώργος καὶ ἠσύχασε.

—«Καλὰ νὰ τὰ πάθης!» τοῦ λέγει ἡ μητέρα του. «Αὐτὸ πού ἐπῆγες νὰ κάμης ἦτο μιὰ κρυφὴ κακὴ πρᾶξι καὶ ἐτιμωρήθηκες ἀμέσως μὲ τὸ φόβο πού ἐτράβηξες. Ἄλλη φορὰ νὰ μὴ βάζεις στὸ νοῦ σου κακὲς σκέψεις, οὔτε νὰ λιγουρεύεσαι πολλὰ γλυκὰ».

—«Ναί, μητέρα, ἔχεις δίκιο», ἀπάντησε ὁ Γιώργος.



39. ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΨΕΜΑ!

Ἐγὼ δὲ λέω ψέμματα ποτέ μου·
σιχαίνομαι τὰ ψέματα, γιατί
κάποτε εἶπα ἓνα... ἄχ, Θεέ μου!
κόλλιο εἶχα νὰ μοῦ κόβανε τ' αὐτί.

Τί τράβηξο, τί νύχτα ἦταν ἐκείνη!
καὶ τώρα ἀκόμη τρέμω νὰ τὸ πῶ·
τὸ ψέμα στ' ὄνειρό μου εἶχε γίνει
ἓνα μαῦρο σερνάμενο στοιχειό.

Κι ἔρχεται στὸ κρεβάτι μου, ἀνεβαίνει
καὶ χύνεται τὸ αἷμα μου νὰ πιῇ.
Κάνω φωνή νὰ βγάλω, μὰ κομμένη
στὸ λάρυγγά μου στέκει, ποῦ νὰ βγῆ!

Στὸ τέλος μὲ κατάλαβε ἡ μητέρα
καὶ μὲ ξυπνάει. Τί τρόμος, τί κακό!
Τῆς τά'πα ὅλα. Κι ἀπὸ τότε πέρα,
μακρὰ ἀπὸ ψέμα. Κι ὕπνο μαλακό.





40. ΠΑΕΙ ΤΟ ΔΑΣΟΣ!..

Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ γιὰ τὸ μεγάλο δυστύχημα ποὺ εὗρῆκε τὸν τόπο μας.

Μιὰ μέρα ἔπιασε φωτιά τὸ δάσος, τὸ ἀγαπημένο μας δάσος, τὸ μονάκριβο. Σὲ λίγες ὥρες ἐκάηκε ὅλο.

Σχίζεται ἡ καρδιά σου νὰ βλέπῃς ὅλον αὐτὸ τὸν τόπο καὶ τὸ βουνὸ καθὼς ἐκατάντησε.

Ἐκεῖ ποὺ ἀκουμποῦσε τὸ μάτι σου σ' ἓνα γλυκὸ πρά-



σινο βελουῖδο, τὴν ὠραία φορεσιὰ τοῦ βουνοῦ, τώρα βλέπεις μιὰ φρικτὴ μαυρίλα.

Τὰ δένδρα σηκώνουν τοὺς καμένους μαύρους κορμούς των, πού δὲν ἔχουν πιὰ καμιὰ ἐλπίδα νὰ ξαναβγάλουν πράσινα φύλλα, νὰ τραβήξουν φρέσκους χυμούς ἀπὸ τὸ χῶμα.

Τὸ καημένο τὸ δάσος! Πάει... Τώρα θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὸ ξαναφυτέψουμε. Μὰ ὥσπου νὰ ξαναγίνη καθὼς ἦτο, θὰ περάσουν πολλὰ χρόνια. Δὲν μεγαλώνουν εὐκόλα τὰ δένδρα.

Τώρα δὲν θὰ μᾶς ἔρχεται πιὰ ὁ μυρωμένος ἀέρας, πού μᾶς ζωογονοῦσε.

Τώρα θὰ λιγοστεύση καὶ θὰ σωθῆ τὸ κρυσταλλένιο νεράκι ἀπὸ τὶς βρυσοῦλες, πού εἶναι στὰ πλάγια τοῦ βουνοῦ. Τώρα, σὰν πέφτει βροχὴ, θὰ κατρακυλοῦν τὰ νερά καὶ θὰ πλημμυρίζουν τὰ χωράφια, θὰ κουβαλοῦν πέτρες καὶ θὰ κάμνουν ζημιές. Τώρα δὲν θὰ μπορούμε νὰ πᾶμε τὸ καλοκαίρι στὸ δάσος νὰ περάσουμε τὴν ἡμέρα μας. Δὲν θὰ ξανακούσωμε τὰ κελαδήματα τῶν πουλιῶν πού ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ.

Τὸ καλοκαίρι ὁ ἥλιος θὰ κτυπᾷ ἐπάνω στοὺς γυμνοὺς βράχους καὶ γύρω ὅλος ὁ τόπος θὰ βράζη ἀπὸ τὴ ζέστη σὰν καμίνι.

Δὲν θὰ στέλνη πιὰ τὸ δάσος τὴ δροσερὴ του πνοὴ νὰ λιγοστεύη τὴ φοβερὴ κάψα.

Τὸ χειμῶνα θὰ κατρακυλᾷ τὸ νερὸ μέσα στὰ ρέματα, κουβαλώντας μὲ ὀρμὴ καὶ βουθὴ τὰ χαλίκια, πού θὰ κόβονται ἀπὸ τοὺς βράχους.

Ἄχ, πῶς μοιάζει τώρα τὸ βουνὸ χωρὶς τὸ δάσος. Σὰν κεφάλι, ποὺ ἦτο στολισμένο πρὶν μὲ πλούσια κοὶ ὠραῖα μαλλιά, καὶ ξαφνικὰ ἔπεσαν ὅλα. Καὶ ἔμεινε μιὰ φαλάκρα, ἓνα κεφάλι δίχως μαλλιά, ἓνα ἄθλιο ξερὸ καύκαλο.

Ἄλιμονο, πάει τὸ δάσος μας! Τὰ μάτια μας δὲν θὰ τὸ ξαναδοῦν. Μόνο τὰ παιδιά μας θὰ χαροῦν τὸ καινούργιο δάσος ποὺ θὰ ἔχη ξαναγίνει στὰ χρόνια των.





41. Ο ΑΝΤΙΛΑΛΟΣ

Ἡ Μαρούλα δὲν εἶχε ἀκούσει ποτέ της ἀντίλαλο.

Μιά μέρα ἐβγῆκαν μὲ τὴ μητέρα της καὶ τὸν πατέρα της περίπατο. Εἶχαν φθάσει σ' ἓνα ὠραῖο ἐξοχικὸ μέρος καὶ ἐπήγαιναν κατὰ τὸ ἐκκλησάκι, ποὺ ἄσπριζε λίγο μακρύτερα.

Ἡ Μαρούλα ἐπήγαινε μπροστὰ μπροστά. Ὁ καθαρὸς ἀέρας τὴν εἶχε ζωηρεύσει. Ἦθελε νὰ φθάσῃ πρώτη στὸ ἐκκλησάκι. Εἶχε τώρα πλησιάσει σχεδὸν καὶ ἐφώναξε ἀπὸ εὐχαρίστηση:

Τρα λα λα λά!

Μὰ εὐθύς ἐσταμάτησε φοβισμένη. Εἶχε ἀκούσει μιὰ φωνή, ποὺ τῆς ἀποκρίθηκε ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι τραγουδώντας καὶ αὐτὴ τρα λα λα λά.

—«Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;» ἐρώτησε.

—«Ἐκεῖ», ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ πάλι.

Τώρα ἡ Μαρούλα ἐθύμωσε. Ἐνόμισε πὼς κάποιον παιδὶ ἦτο ἐκεῖ κρυμμένο καὶ τὴν ἐπεριγελοῦσε.

Φωνάζει:

—«Κακὸ παιδί!»

—«Κακὸ παιδί», ἀποκρίθηκε πάλι ἡ φωνή.

Ἡ Μαρούλα ἐπῆγε νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὸ θυμὸ της. Στὸ μεταξύ ἔφθασαν καὶ οἱ γονεῖς της καὶ καθὼς τὴν εἶδαν μὲ ἄσχημα μούτρα, τὴν ἐρώτησαν :

—«Τί τρέχει, Μαρούλα; Τί ἔπαθες;»

—«Ἐνα κακὸ παιδί εἶναι κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸ ἐκκλησάκι καὶ μὲ βρίζει, καὶ μὲ κοροϊδεύει».

—«Μπα!» εἶπε ὁ πατέρας τῆς Μαρούλας. «Αὐτὸ εἶναι περιέργο. Μήπως τοῦ ἐμίλησες ἄσχημα;»

—«Τοῦ εἶπα πὼς εἶναι κακὸ παιδί, ἀφοῦ μὲ κοροϊδεύει», ἀποκρίθηκε ἡ Μαρούλα.

—«Ἄ, ἂν τοῦ ἔλεγεσ ὅμως πὼς εἶναι καλὸ παιδί, μπορεῖ νὰ σοῦ ἔλεγε καὶ αὐτὸ καλὰ λόγια. Δὲν δοκιμάζεις;»

—«Νοί, πατέρα», ἀποκρίθηκε ἡ Μαρούλα.

Τώρα λοιπὸν ἐφώνασε :

—«Εἶσαι καλὸ παιδί».

—«Καλὸ παιδί», ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ ἀμέσως.

—«Ἐγὼ σ' ἀγαπῶ», εἶπε ἡ Μαρούλα.

—«Σ' ἀγαπῶ», ἀποκρίθηκε ἡ φωνὴ τώρα.

—«Βλέπεις;» τῆς εἶπε ὁ πατέρας της. «Ὅταν μιλῆς ἄσχημα, σοῦ ἀπαντοῦν ἄσχημα, ὅταν μιλῆς καλὰ, σοῦ μιλοῦν καλὰ».

»Τώρα ὅμως, Μαρούλα, ποὺ θὰ πᾶμε κοντὰ στὸ ἐκκλησάκι, θὰ ἰδῆς πὼς δὲν εἶναι ἐκεῖ κανεὶς. Ἡ φωνὴ ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἐκεῖ εἶναι ὁ ἀντίλαλος τῆς δικῆς σου φωνῆς.

»Ἡ φωνὴ σου πηγαίνει καὶ κτυπᾷ στὸν τοῖχο καὶ

ξαναγυρίζει πίσω, καθώς γίνεται με τὸ τόπι, ὅταν τὸ κτυπᾶς ἐπάνω στὸν τοῖχο καὶ τὸ ξαναπιάνης».

Πραγματικά, ὅταν ἐπλησίασαν στὴν ἐκκλησίτσα δὲν ἐβρῆκαν ἐκεῖ κανένα.

Ἔτσι ἡ Μαρούλα ἔμαθε πῶς γίνεται ὁ ἀντίλαλος. Καὶ ἔμαθε καὶ ἓνα ἄλλο ἀκόμη. Ὅτι, καθώς γίνεται με τὸν ἀντίλαλο, ἔτσι γίνεται καὶ με τὸν καλὸ τὸν τρόπο.

Ὅταν δείχνης καλὸν τρόπο καὶ καλὴ ὁμιλία στοὺς ἄλλους, τότε καὶ οἱ ἄλλοι σοῦ φέρνονται με καλὸν τρόπο καὶ σοῦ μιλοῦν με καλὰ λόγια.



5252525252525252

42. ΤΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΑ

Μιά φορά ἐπῆγα περίπατο στὴν ἐξοχή. Ἐχάζευσα τὰ ὠραῖα δένδρα καὶ τὰ σπαρτά, ἐμάζευσα ὁμορφα λουλούδια, ἐκαμάρωσα τὰ γαλανὰ βουνὰ καὶ τὸν πλατὺν οὐρανό, εἶδα τὸ ποταμάκι, ποὺ ἔτρεχε βιαστικὸ ἀνάμεσα στὰ βραχάκια καὶ ἄκουσα τὰ πουλάκια, ποὺ ἐκελαδοῦσαν χαρωπά.

Ἐμπῆκα σ' ἓνα μεγάλο περιβόλι, ν' ἀγοράσω φρούτα.

Ὁ περιβολάρης ἔσκαβε καὶ ἔτραγουδοῦσε, ἡ περιβολάρισσα ἐπότιζε καὶ ἡ κόρη της ἐταίιζε τὶς κότες.

Ἐστάθηκα καὶ ἐχάζευα.

Πέντε ὠραῖα ἄσπρα κοτόπουλα, σὰν νὰ εἶχαν βγῆ ὅλα ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐγό, ἐσπρώχνοντο καὶ ἐτσιμπιῶντο καὶ ἐπροσπαθοῦσαν ποιό νὰ φάγη τὸ περισσότερο.

Καθὼς τὰ ἐκοίταζα, εἶπα μὲ τὸ νοῦ μου: «Τί ἀχόρταγα! Δὲν βλέπουν ὅτι ἔχει σταράκι γιὰ ὅλα;»

Σὲ δυὸ λεπτὰ εἶχαν καθαρῖσει τὸν τόπο. Ἡ κόρη τοῦς ἔρριξε καὶ ἄλλο στάρι. Ἐτρεξαν πάλι μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, μὲ τσακωμούς, μὲ τσιμπήματα, μὲ πατήματα.

Σὰν ἔφαγαν ὅλο τὸ σταράκι, ἐφιλιώθηκαν πάλι καὶ ἄρχισαν τὶς περιηγῆσεις τῶν στὴν αὐλή.

Καὶ ἐσκέφθηκα πάλι:

«Μήπως καὶ οἱ ἄνθρωποι πολλὰς φορὲς δὲν τσακωνοῦνται ἔτσι γιὰ τὸ φαγί; Ἐπρεπε ὁμως νὰ βλέπουν ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς ἔχει γιὰ ὅλους ὅσο χρειάζεται.»





43. ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

Μια δυνατή βροχή έχει τώρα κάμποσες ώρες που πέφτει. Ο Κωστάκης κάθεται στο παράθυρο και βλέπει.

Τέλος, άρχισε να λιγοστεύη ή όρμή της, αδυνάτισε, έχύθηκε λίγο φώς στην σκοτεινή πλάση, και έσταμάτησε πιά όλως διόλου.

Μόνο από τὰ κεραμίδια στάζει ακόμη τὸ νερό, κουδουνίζει πέφτοντας στους τενεκεδένιους ρεϋτες, και στους δρόμους τρέχουν τ' αὐλάκια.

Και νά, βλέπει ὁ Κωστάκης στὸν οὐρανό, κάτω ἀπὸ τὰ στακτιὰ σύννεφα ἓνα τεράστιο ζουνάρι μὲ λαμπρὰ χρώματα. Ἐπιανε ἀπὸ τὴ μίαν ἄκρη τοῦ οὐράνιου θόλου και ἔφθανε ὡς τὴν ἄλλη.

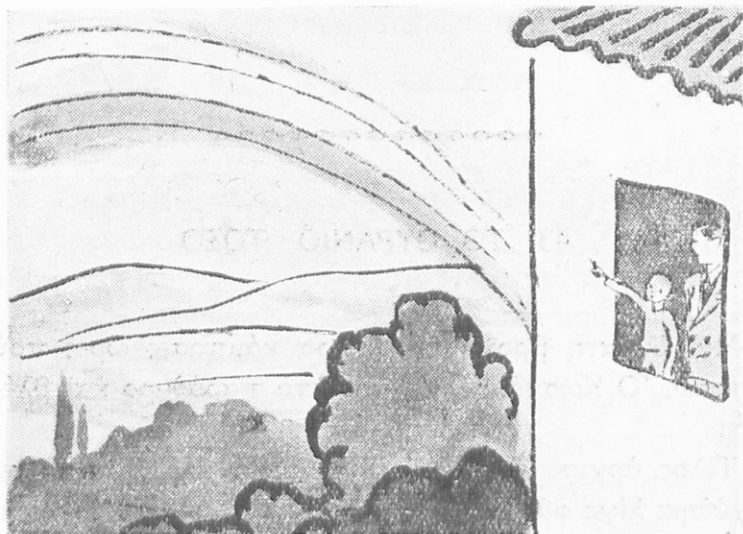
Ἐφτιανε μίαν ὑπερήφανη καμάρα και ἔστέκετο ἀσάλευτο και γλυκὸ γλυκὸ στὸ μάτι.

Ὁ Κωστάκης τὸ ἐκοίταζε μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Ἐξεχώρισε κόκκινο, κίτρινο και πράσινο σειρήτι, τρία λαμπρὰ χρώματα.

—«Τί ώραῖο πρᾶγμα!» ἐψιθύρισε.

Ἐτρεξε εὐθύς στὸν πατέρα του και τὸν ἐφώνασε:

—«Πατέρα, ἔλα νὰ ἰδῆς».



Ὁ πατέρας του, ἅμα τὸ εἶδε, εἶπε:

—«Εἶναι τὸ οὐράνιο τόξο. Ἄμα φαίνεται στὸν οὐρανό, ἢ βροχή σταματᾷ καὶ ὁ καιρὸς καλοσυνεύει».

—«Μὰ πῶς γίνεται, πατέρα;» ἐρώτησε ὁ Κωστάκης

—«Θὰ τὸ μάθης, ὅταν πᾶς στὶς μεγάλες τάξεις», ἀποκρίθηκε ὁ πατέρας του.

—«Τώρα ὅμως, ἂν θέλῃς, πάρε τὸ κουτὶ μὲ τὰ χρώματά σου καὶ τὸ τετράδιό σου καὶ ζωγράφισέ το καὶ ἐσύ. Νὰ δοῦμε, θὰ τὸ πετύχῃς;»

Καὶ ὁ Κωστάκης εὐθύς ἐπῆρε τὰ χρώματά του καὶ ἔφτιαξε ἀλήθεια ἓνα ὠραῖο οὐράνιο τόξο, ὠραῖο σχεδὸν σὰν τὸ ἀληθινό.



44. Ο ΠΙΣΤΟΣ

“Ενας χωρικός είχε ένα σκύλο, πού τον έλεγε Πιστό. Όμορφος δέν ήτο ούτε και πολλά πράγματα ήξερει, όπως άλλοι διασκεδαστικοί σκύλοι. Ήτο όμως πάρα πολύ πιστός και αφωσιωμένος στον κύριό του. Γι’ αυτό και εκείνος τον αγαπούσε πολύ. Πάντα τον είχε μαζί του. Στο χωράφι, στο δάσος, στο άμπέλι. Ο Πιστός έκαστόταν και έφύλαγε στή ρίζα του δένδρου τὸ ταγάρι και τὸ ρούχο του αφέντη του, όσο εκείνος εργαζόταν.

Τὸ μεσημέρι ὁ χωρικός ἐρχόταν στο δένδρο κουρασμένος και ἔτρωγε τὸ μεσημεριανό του. Ὁ Πιστός τὸν ἐκοίταζε στὰ μάτια και ἐπερίμενε μὲ ὑπομονή και αὐτός τὸ μερίδιό του. Ἐτρωγε ὅ,τι τοῦ ἔδινε και ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του πάντοτε, σάν νὰ ἔλεγε «εὐχαριστῶ».

Όταν ὁ χωρικός πανδρεύτηκε, ἡ γυναίκα του και τὰ παιδιά πού ἔκαμε ἀγάπησαν και αὐτὰ πολὺ τὸν καλὸ Πιστό. Ἐμεγάλωσαν μὲ τὰ παιχνίδια του, μὲ τὴ συντροφιά του.

Τώρα δέν ἐπήγαινε τακτικά καθὼς πρὶν μὲ τὸν ἀφεντικό του ἔξω στή δουλειά. Καθόταν πόλλες φορές

καὶ στὸ σπίτι. Καὶ τὸ βράδυ, μόλις ἔνοιωθε τὸν ἀφεντικό του, πού ἐρχόταν ἀπὸ μακριά, ἔτρεχε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Ἐπηδοῦσε, ἐγάβγιζε χαρωπὰ καὶ ἔκουνοῦσε ἀδιάκοπα τὴν οὐρά του.

Μιὰ μέρα ἄφησαν τὸ σπίτι ὅλοι καὶ ἐπῆγαν στὶς δουλειές των. Ὁ χωρικός, στὸ χωράφι του, τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο καὶ ἡ μητέρα μὲ τὸ μωρὸ στὸ περιβόλι. Ὁ Πιστὸς ἐπροτίμησε νὰ πάη μὲ τὴ γυναίκα καὶ μὲ τὸ μωρό. Σὰν νὰ ἐκαταλάβαινε βέβαια, πὼς ἐχρειάζετο περισσότερο νὰ φυλάξη ἐκεῖ, δηλαδὴ τοὺς πιὸ ἀδύνατους.

Ὅταν ἔφθασάν στὸ περιβόλι, ἡ μητέρα ἐτοποθέτησε τὸ μωρὸ σὲ μιὰ ἄκρη, στὸν ἥλιο, ἐπάνω σὲ μαλακὰ στρωσίδια. Ἐπειτα ἐπῆρε τὸ τσαπὶ καὶ ἄρχισε νὰ σκαλίζη τὰ κουκιὰ καὶ τὰ κρεμμύδια. Ὁ Πιστὸς ἐξαπλώθηκε δίπλα στὸ μωρὸ μὲ μισόκλειστα μάτια καὶ λιαζόταν εὐχαριστημένος.

Ἐπέρασε ἔτσι καμιά ὥρα. Ἡ μητέρα σκαλίζοντας εἶχε φθάσει στὴν κάτω ἄκρη τοῦ περιβολιοῦ.

Ἐξαφνα ἀκούει τὸν Πιστὸ νὰ γαβγίζη δυνατὰ καὶ ἄγρια καὶ ἔπειτα νὰ οὐρλιάζη. Ἄφησε τὴν τσάπα καὶ ἐγύρισε νὰ ἰδῆ. Μὰ δὲν εἶδε τίποτα, κανεὶς δὲν ἐφαίνετο νὰ εἶχε πλησιάσει.

Ὁ Πιστὸς ὅμως δὲν ἔπαυσε νὰ γαβγίζη καὶ νὰ οὐρλιάζη παράξενα, κοιτάζοντας πότε κατὰ τὸ μέρος της πότε κατὰ τὸ χῶμα.

Λοιπὸν κάτι παράξενο ἐγίνετο, μὰ τί;

Ἄφησε τὴ δουλειά της καὶ ἔτρεξε πρὸς τὰ ἐκεῖ.

Μόλις ἔφθασε κοντά, μιὰ δυνατὴ φωνὴ τῆς ἔφυγε

ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐνα φοβερὸ φίδι ἦτο ἐκεῖ δίπλα στὰ μωρό, σκοτωμένο, γεμάτο δαγκωματιές. Ὁ Πιστὸς ἀκόμη ἀγριεμένος, μὲ τὶς τρίχες τοῦ σβέρκου του σηκωμένες, ἐκοίταζε πότε τὸ ἀκίνητο φίδι μουγκρίζοντας, πότε τὴν κυρὰ του κουνώντας τὴν οὐρά του. Ἦτο ἱκανοποιημένος, εἶχε κάμει τὸ χρέος του.



Ἡ μητέρα ἄρπαξε τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της. Σὰν εἶδε πὼς ἦτο ἤσυχος καὶ γελαστός, τὸ ἀγκάλιασε σφικτὰ καὶ ἤσυχασε καὶ αὐτή.

Ἔστερα ἔσκυψε καὶ ἐχάιδευσε τὸν Πιστό. Ὁ Πιστὸς ἐφίλησε τὸ χέρι τῆς κυρᾶς του καὶ τὴν ἐκοίταζε στὰ μάτια. Ἔστερα ἄρχισε νὰ γλύφῃ τὸ πλευρὸ του.

Ἡ μητέρα μετέφερε τὰ στρωσίδια πάρα κάτω καὶ ἀκούμπησε ἐκεῖ τὸ μωρό. Ἔστερα ἐγύρισε καὶ εἶδε τὸν

Πιστό που ἐγλύφετο. «Τὸν ἔχει δαγκώσει τὸ φίδι» ἐσκέφθηκε. Ἐπῆγε κοντὰ καὶ τὸν ἐσαχούλευσε στὸ μέρος που ἐγλύφετο.

Δυστυχῶς δὲν εἶχε σωτηρία ὁ Πιστός. Τὸ φίδι ἦτο φαρμακερό. Δὲν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ τὸ σκυλι τὸ κακόμοιρο ἄρχισε νὰ σπαρταρᾷ καὶ νὰ οὐρλιάζη ἀπὸ τὸν πόνο.

—«Ἀχ, κακόμοιρε Πιστέ, τί νὰ σοῦ κάμω; τί νὰ σοῦ κάμω; Πῶς νὰ σὲ σώσω, που ἔσωσες τὸ παιδί μου;» ἔλεγε ἡ γυναῖκα καταλυπημένη.

Μὰ τὸ καημένο τὸ σκυλι δὲν εἶχε πιά ζωή. Ἄνοιξε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ στόμα του, ἔγειρε τὸ κεφάλι καὶ ἔμεινε ἀκίνητο ἐκεῖ που ἦτο ζαπλωμένο.

Ὅταν ἐμαζεύθηκαν ὅλοι στὸ σπίτι τὸ βράδυ καὶ ἔμαθαν τὸ τί ἔγινε, καταλυπήθηκαν. Τὰ παιδιὰ ἔκλαιαν καὶ κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ παρηγορηθῆ.

Μὲ θλίφι μεγάλη ὁ πατέρας ἄνοιξε τὸ πρωὶ ἓνα λάκκο, στὸ ἴδιο μέρος που ἐξεψύχησε ὁ πιστός, καὶ τὸν ἔθαψαν. Ἐβαλαν μιὰ μεγάλη πλάκα καὶ ὁ Πέτρος, που ἐπήγαινε στὴν Ε' τάξι, ἔγραψε ἀπάνω:

ΕΔΩ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΠΙΣΤΟΣ Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΜΑΣ ΣΚΥΛΟΣ
ΠΟΥ ΕΔΩΣΕ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΗ ΤΟ ΜΩΡΟ ΜΑΣ

Τὰ παιδιὰ κάθε τόσο πηγαίνουν ἐκεῖ καὶ ρίχνουν δροσερὰ λουλούδια.



45. Ο ΚΑΙΡΟΣ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

‘Ο καιρὸς φεύγει...

Τὸ πρωὶ ἐβγήκε ὁ ἥλιος, ἀνέβηκε ψηλά, ἔφθασε στὴ μέση τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ· ἐκτύπησαν οἱ καμπάνες μεσημέρι.

Κατέβηκε ὕστερα σιγὰ σιγὰ πάλι, ἔφθασε κάτω χαμηλά, ἐκρῦφθηκε. Ἐνύκτωσε, πάει καὶ τούτη ἡ ἡμέρα.

Σκοτάδι καὶ σιωπή. "Ολοι κοιμούνται. Μόνον οἱ πειτεινοὶ κάθε τόσο ξυπνοῦν καὶ λαλοῦνε.

Καὶ νά, πάλι ἔφεξε. Πάει καὶ τούτη ἡ νύκτα. Δεύτερη μέρα ἀρχινᾷ καὶ δεύτερο μερόνυχτο θὰ περάσῃ. Ὕστερα θὰ ξαναφέξῃ καὶ θ' ἀρχίσῃ τρίτο μερόνυχτο, ὕστερα ἄλλο καὶ ἄλλο...

Ἔτσι ὅλο τρέχει, φεύγει ὁ καιρὸς. Περνοῦν τὰ μερόνυχτα, τὸ ἓνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, χειροπιασμένα. Περνοῦν τὰ μερόνυχτα καὶ ξεφυλλίζονται οἱ ἡμεροδείκτες ἓνα ἓνα φύλλο.

Πέφτει ἡ Δευτέρα, πέφτει ἡ Τρίτη, πάει καὶ ἡ Τετάρτη, πάει καὶ ἡ Πέμπτη, πάει καὶ ἡ Παρασκευή, φεύγει καὶ τὸ Σάββατο, περνάει καὶ ἡ Κυριακή. Πάει μιὰ βδομάδα.

Ἄντε κι ἀπ' ἀρχῆς πάλι: Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο, Κυριακή, πάει καὶ ἄλλη βδομάδα.

Καὶ φεύγουν οἱ βδομάδες, κυνηγιοῦνται ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη, πέρνοντας τὰ ἑπτὰ μερόνυχτα ἢ καθεμιά.

Καὶ τρέχει ὁ καιρὸς, ὅλο τρέχει. Φεύγουν οἱ βδομάδες, φεύγουν καὶ οἱ μῆνες, ὁ καθένας μὲ τὶς ἡμέρες του. Ὁ Γενάρης μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Φλεβάρης μὲ τὶς εἰκοσιοκτῶ του, ὁ Μάρτης μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Ἀπρίλης μὲ τὶς τριάντα του, ὁ Μάης μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Ἰούνιος μὲ τὶς τριάντα του, ὁ Ἰούλιος μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Αὐγουστος μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Σεπτέμβρης μὲ τὶς τριάντα του, ὁ Ὀκτώβρης μὲ τὶς τριανταμιά του, ὁ Νοέμβρης μὲ τὶς τριάντα του καὶ ὁ Δεκέμβρης μὲ τὶς τριανταμιά του. Κάθε μῆνας μὲ τὶς ἡμέρες του.

Καὶ καθὼς περνοῦν οἱ μῆνες, οἱ δώδεκα μῆνες, περνοῦν καὶ οἱ ἐποχές, οἱ τέσσερες ἐποχές.

Περνάει ἡ γελαστή καὶ ἀνθοστολίστη Ἄνοιξι, περνάει τὸ Καλοκαίρι, φορτωμένο φρούτα, φεύγει ἀπὸ κοντὰ τὸ μελαγχολικὸ Φθινόπωρο, πάει ἀπὸ πίσω ὁ χιονισμένος γέρο Χειμώνας... Καὶ πάει ἕνας χρόνος, πάει δουλειά του, πέρασε.

Καινούργιος χρόνος θ' ἀρχίση, θὰ φύγη καὶ αὐτός· ἄλλος θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ περάσῃ καὶ αὐτός... Οἱ ἄνθρωποι μεγαλώνουν καὶ φορτώνονται μὲ χρόνια.

Καὶ φεύγει ὁ καιρὸς, φεύγει δίχως νὰ σταθῆ στιγμή, δίχως νὰ γυρίσῃ πίσω νὰ ἰδῆ. Φεύγει καβάλλα στὰ χρόνια, στὶς ἐποχές, στοὺς μῆνες, στὶς βδομάδες, στὶς ὥρες, στὶς στιγμές.

Τίκ... μιὰ στιγμή. Τάκ... ἄλλη μιὰ στιγμή.

Τίκ, τάκ. Τίκ, τάκ. Τίκ, τάκ... ἀκούεται μέσα ἀπὸ τ' ὥρολόγι τὸ ποδοβολητὸ τοῦ ἀλόγου. Ὁ καιρὸς φεύγει καβάλλα στὴ στιγμή.

Τίκ, τάκ, τίκ, τάκ, τίκ, τάκ, τίκ, τάκ... Οἱ στιγμές φτερουγίζουν ἢ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐκείνη ποὺ πέρασε τώρα δά, πάει κιόλα δουλειά της, δὲν τὴν ξαναπιάνεις. Πίσω δὲν γυρίζει ὁ καιρὸς.

Γιὰ δὲς το τὸ ρολογάκι!

Μιὰ βελονίτσα, ἕνας μικρὸς δείκτης, γυρίζει τὴ μύτη του γύρω γύρω σ' ἕναν κύκλο. Γυρίζει πρόθυμα, ἀκούραστα, καθὼς τὸ ἄλογο στὸ μάγγανο τοῦ πηγαδιοῦ.

Γυρίζει, γυρίζει καὶ ἡ μυτίτσα περνάει, ξαναπερνάει τὶς ἐξήντα γραμμοῦλες ὅλου τοῦ γύρου. Κάθε γραμμούλα καὶ δευτερόλεπτο. Κάθε γύρος καὶ λεπτό.

Ἄλλη βελονίτσα, ἄλλος δείκτης, σ' ἕνα μεγαλύτερο κύκλο, γυρίζει ἀργὰ ἀργά. Μετράει καὶ αὐτὸς ἄλλες ἐξήντα γραμμοῦλες. Κάθε γραμμούλα καὶ λεπτό. Κάθε γύρος καὶ ὥρα.

Ἄλλη βελονίτσα, τρίτη αὐτή, πιὸ κοντὴ, πιὸ χονδρὴ, γυρίζει καὶ αὐτὴ στὸν ἴδιο τὸ μεγάλο γύρο. Τούτη μετράει τὶς ὥρες. Μιά, δύο, τρεῖς, τέσσερες, πέντε, ἕξι, ἑπτὰ, ὀκτώ, ἑννέα, δέκα, ἑνδεκα, δώδεκα. Καὶ πάλι ξανά

τὸ ἴδιο μέτρημα. Ὄταν δείξη δώδεκα, εἶναι μεσημέρι· ὅταν ξανακάμῃ τὸ γύρο καὶ δείξη πάλι δώδεκα, εἶναι μεσάνυκτα.

Καὶ δῶσ' του γυρίζει καὶ δῶσ' του δείχνει τὶς ὥρες τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτας.



46. Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΓΚΙΩΝ

Τὰ μυρμήγκια σὲ μεγάλη ἀνησυχία! Εἶναι μαζεμένα μέσα στὴ γῆ, στὴν πολιτεία των. Σειρὲς σειρὲς παραταγμένα καὶ κοιτάζουν ὅλα κατὰ τὸν ἀρχηγό, ἕνα γέρο μέρμηγκα, ποὺ εἶναι στὴ μέση τῆς πλατείας.

Ποπῶ, τί ἀγριεμένα ποὺ εἶναι ὅλα των! Κουνᾶνε τὶς κεραῖες των δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀκοῦνε μὲ γουρλωμένα μάτια τὸν ἀρχιστράτηγο. Αὐτός, μὲ βροντερὴ φωνή, μιλάει στὴ γλῶσσα τῶν μυρμηγκιῶν καὶ λέγει:
—«Γενναῖοι μου στρατιῶτες! Ἡ πατρίδα μας εἶναι σὲ κίνδυνο. Ἡ κατοικία μας, ποὺ μὲ τόσους κόπους τὴν ἐφτιάξαμε, οἱ ἀποθῆκες μας, ποὺ ἐργασθήκαμε τόσον καιρὸ νὰ τὶς γεμίσουμε, τὰ παιδιὰ μας, τ' ἀδελφία μας, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι κινδυνεύουμε ἀπὸ τὸν ἐχθρό.

»Ἕνας κακός, ἕνας ἄπιστος γείτονας, μὴ φωλιά μυρμηγκιῶν τεμπέληδων καὶ κοκοποιῶν ἔρχονται νὰ μᾶς πάρουν τὰ ὑπάρχοντά μας.

»Δὲν πρέπει, ἀνδρεῖοι μου στρατιῶτες, νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πλησιάσουν. Νὰ ριχθοῦμε ἐμεῖς καταπάτω των καὶ νὰ μὴν ἀφήσωμε νὰ ζήση κανεὶς ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἐχθροὺς μας.

»Τὸ ξέρω πῶς ὄλα εἶσθε παληκάρια. Ζέρετε τί θὰ εἰπῆ πατρίδα καὶ τί θὰ εἰπῆ στρατιώτης. Λοιπόν, δὲν θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ ἄλλο τίποτα. Ἐμπρός, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σώσουμε τὴν πατρίδα μας!»

Χωρὶς νὰ περιμένουν ἄλλα λόγια, τὰ ἀνδρειωμένα μυρμήγκια ὠρμήσανε κατὰ τὴν πόρτα τῆς φωλιάς των.

Ἐβγήκαν ἔξω καὶ ἐπολέμησαν τοὺς ἐχθροὺς μὲ μεγάλη ὄρμη. Πλῆθος ἀπὸ αὐτοὺς ἐσκότωσαν. Οἱ ἄλλοι ἐπῆραν δρόμο καὶ ἔφυγαν μακριὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος.

Ἔτσι τὰ γενναῖα μυρμήγκια ἔσωσαν τὴν πατρίδα των, τὴ φωλιά των καὶ ὄλα τὰ ὑπάρχοντά των.

Χαρούμενα τώρα ἐμπῆκαν πάλι στὴ δουλειά. Ἄρχισαν τὸ ψάξιμο γύρω σ'ὄλο τὸν τόπο γιὰ σπόρους καὶ ἄλλα διάφορα τρόφιμα. Ἐπειτα ἔπιασαν τὸ κουβάλημα καὶ ἔφερναν, ἔφερναν κάθε λογῆς τροφὲς μέσα στὴ φωλιά. Ἦθελαν ν' ἀπογεμίσουν τὶς ἀποθήκες των, γιὰ νὰ ἔχουν τὸ χειμῶνα, ποὺ θὰ εἶναι κλεισμένα μέσα.

Εἶναι νὰ μὴ θαυμάζη κανεὶς τὰ μικρούτσικα αὐτὰ ζωντανά; Πρώτης τάξεως στρατιῶτες καὶ πολεμιστές. Πρώτης τάξεως νοικοκυραῖοι, προβλεπτικοὶ καὶ ἐργατικώτατοι.

Καὶ πῶς βοηθοῦνται ἀναμεταξύ των! Ἐὰν προσπαθῆ κανένα τους νὰ τραβήξῃ ἓνα βαρὺ φορτίο καὶ δὲν τὰ καταφέρῃ, τρέχουν εὐθύς ἄλλα νὰ τὸ βοηθήσουν.

Ἔ, τί νὰ σᾶς πῶ! Ἄν δὲν ἦμουν ἄνθρωπος, θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι μυρμήγκι.

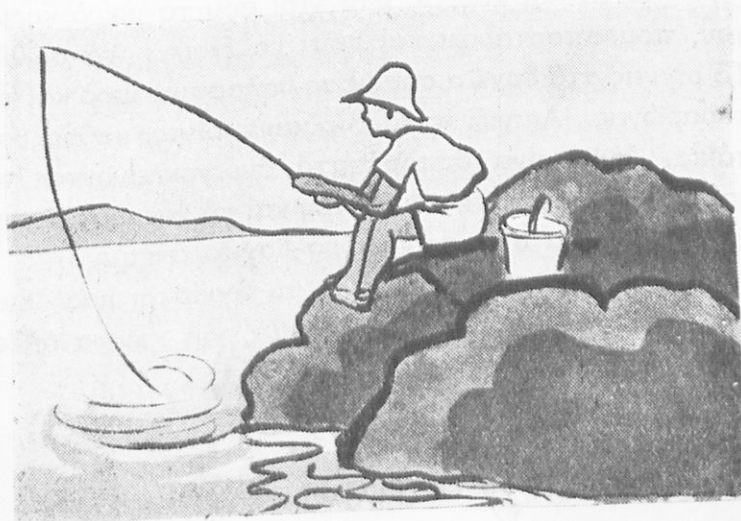




47. ΤΟ ΨΑΡΕΜΑ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΑΜΙ

Πώς μ' άρέσει νά ψαρεύω. Πρωί πρωί νά κατεβαίνω
στη θάλασσα, πού ήσυχη λές και κοιμάται άκόμη.

Νά κάθωμαι σ' ένα βραχάκι και νά έτοιμάζω τά άγ-
κίστρια μου και τά δολώματα. Νά κοιτάζω πέρα μα-
κρυά, τά νησάκια και τά γαλανά βουνά, πού σιγά σι-
γά ξεσκεπάζονται άπό τή θαλασσινή καταχνιά και
άρχίζουν νά ροδίζουν μέ τήν άνατολή του ήλιου.



Νὰ δοκιμάζω, ἂν εἶναι καλὰ δεμένο τὸ ἀγκίστρι, ἂν εἶναι ἡ τρίχα στὴ θέσι της, νὰ περνῶ τὸ δόλωμα στὴ μύτη τοῦ ἀγκιστριοῦ καὶ ὄπ! νὰ τὸ πετῶ βαθιὰ βαθιὰ καὶ νὰ κρατῶ στερεὰ τὸ καλάμι.

Φέτος ἔχω ἓνα μακρὺ, στερεὸ καὶ λιγερὸ καλάμι. Ἔχω καὶ διαλεχτά, φιλὰ καὶ χονδρὰ ἀγκίστρια. Προπάντων ὅμως ἔχω μεγάλη ὑπομονή.

Ἦρρες μπορῶ νὰ κάθωμαι ἐκεῖ στὸ βραχάκι, κρατῶντας τὸ καλάμι καὶ περιμένοντας.

Ἔχει τὸ γοῦστο του. Περιμένεις, περιμένεις καὶ τίκ! κάτι τρέμει ἐκεῖ στὴν ἄκρη, κάποιο μικρὸ ψαράκι ἐγελάσθη καὶ ἐδάγκασε τὸ δόλωμα.

Τότε τὸ τραβᾷ φράπ! ἐπάνω καὶ τὸ βλέπεις·στὴν ἄκρη τῆς κλωστῆς κρεμασμένο ἀπὸ τὸ ἀγκίστρι νὰ χορητῶ στὸν ἀέρα.

Τὸ πιάνεις καὶ νιώθεις στὸ χέρι σου τὸ μικρὸ κορμὶ του, ποὺ σπαρταράει καὶ θέλει νὰ ξεφύγη, νὰ σωθῆ. Τὸ ρίχνεις στὸ δοχεῖο σου μὲ τὸ θαλασσινὸ νερὸ καὶ τὸ καμαρώνεις. Ἀσημένιες καὶ πράσινες ρίγες, μαῦρα ματάκια. Ἀνασαίνει ἀσταμάτητα ἀνοιγοκλείνοντας τὸ στόμα του, κουνεῖ τὴν οὐρά του καὶ τὰ φτερούγια του καὶ πλέει μέσα στὸ στενόχωρο δοχεῖο ἀνήσυχο.

Τώρα πρέπει νὰ ξαναρίξουμε τὸ ἀγκίστρι μας. Ἐμπρός, ἓνα σαλιγκαράκι, καλὸς μεζὲς γιὰ κανένα ἄλλο κουτὸ ψαράκι.





48. ΨΑΡΕΜΑ

Πάνω στὸν ἄμμο εἶν' κοθιστός,
 δίπλα στὸ κῦμα ποῦ φλοισβίζει
 κι ἔρχεται μοσχοβολιστός
 ὁ μπάτης καὶ τότε δροσίζει,
 στὸ χέρι του ἀπαλὰ κρατεῖ
 μιὰ πετονιὰ μεταξωτή.

Καὶ περιμένει. Ὑπομονή
 ποῦ σοῦ τὴν ἔχει! Κάποιαν ὥρα
 «χόπ!» λέει μὲ σιγανή φωνή
 καὶ τὴν κλωστή τραβάει μὲ φόρα.
 Καὶ νά, ἀπ' τ' ἀγγίστρι κρεμαστό
 σπαράζει ψάρι ἀσημωτό.

Τὸ ξαγγιστρώνει, τὸ πετᾷ
 δίπλα του σὲ μικρὸ πανέρι·
 καινούργιο δόλωμα βουτᾶ
 καὶ τ' ἀγγιστρώνει χέρι-χέρι
 καὶ μέσ' στή θάλασσα βαθιὰ
 πετιέται πάλι ἡ ἀρμιθιά.

᾽Ωρες ὀλόκληρες ἐκεῖ
κάθεται ὁ φίλος καὶ ψαρεύει·
ἢ ἔμορφιὰ ἢ μαγικὴ
τοῦ ἀκρογιαλιοῦ τὸν γοητεύει·
ρουφᾶ τὸν μπάτη ὅσο βαστᾶ
καὶ ψάρια τρώει λαχταριστά.



49. ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Ἄποψε εἶναι Σαβατόβραδο. Ἡ μητέρα ἑτοιμάζει στὴν κουζίνα τὸ μπάνιο. Ἕνα μεγάλο καζάνι ὡς τὴ μέση κρύο νερό, ὅπου θὰ ρίξη βραστὸ νὰ τὸ ζεστάνη.

Κάθε Σαβατόβραδο μᾶς κάνει ἐκεῖ τὸ μπάνιο μας μὲ τὴ σειρά: τῆς Μαρούλας, ἐμένα καὶ τοῦ μικροῦ μας τοῦ Κωστάκη.

Σφουγγάρι καὶ σαποῦνι καὶ ζεστὸ νερὸ καὶ πλάτσ καὶ πλούτσ... Ἐπειτα τρίψιμο καλὸ μὲ τὴ ζεστή, καθαρή πετσέτα.

Ὁ πατέρας διαβάζει τὴν ἔφημερίδα του καὶ κάνει πῶς δὲν ἀκούει τίς χαρούμενες φωνές. Τὸ νερὸ βράζει στὴ μεγάλη χύτρα καὶ τὸ σκέπασμά της χορεύει χόπ, χόπ, ὅλο πιὸ ψηλά, καὶ ὁ ἀτμὸς ἀνεβαίνει φου φου, σὰν τῆς ἀτμομηχανῆς.

—«Ποιὸς θὰ λουσθῆ πρῶτος;» ρωτᾶει ἡ μητέρα.

Χύνει βραστὸ νερὸ στὸ καζάνι, ποὺ ἔχει ὡς τὴ μέση τὸ κρύο, καὶ δοκιμάζει μὲ τὸ δάκτυλο πόσο καίει.

—«Ἄς λουσθῆ πρῶτος ὁ Κωστάκης», λέγω ἐγώ. «Εἶναι τόσο διασκεδαστικὸς μὲ τὰ παιχνίδια του στὸ νερό, μὲ τίς φωνοῦλες του καὶ μὲ τίς χαρὲς του!»

Ἡ Μαρούλα καὶ ἐγὼ τὸν γδύνομε. Τοῦ βγάζομε γρήγορα παπούτσια, κάλτσες, ποδιά, ὄλα τὰ ροῦχα του.

Ἡ μητέρα λέγει:

—«Σήμερα κάνει πολὺ κρύο καὶ ἡ κουζίνα δὲν εἶναι ἀρκετὰ ζεστή. Θὰ βάλω τὸ καζάνι ἐπάνω στὴ γωνιά, νὰ μὴ μᾶς κρυώσει ὁ Κωστάκης μας».

Φέρνει λοιπὸν τὸ καζάνι καὶ τὸ βάζει ἐπάνω στὴ γωνιά, δίπλα στὴ χύτρα ποὺ βράζει.

Ἡ Μαρούλα ἀπλώνει τὸ σεντόνι, γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμο· τὸ κρεβάτι τοῦ Κωστάκη περιμένει καὶ αὐτὸ ζεστὸ ζεστό. Ὁ Κωστάκης εἶναι ἀνυπόμονος.

—«ὦ μπάνιο, ὦ, μπάνιο!» φωνάζει χαρούμενος καὶ χαϊδεύει μὲ τὰ δυὸ του χεράκια τὴ στρογγυλὴ κοιλιτσα του. Τώρα πηδάει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας, καὶ αὐτὴ τὸν φέρνει γρήγορα κοντὰ στὴ γωνιά.

Μὰ ἐκεῖ ὁ Κωστάκης γουρλώνει τὰ μάτια του, γυρίζει τὸ κεφάλι του, ἀγκαλιάζει σφικτὰ τῆς μητέρας του τὸ λαιμὸ καὶ βάζει τὶς φωνές.

—«Ὅχι ἐγὼ, ὄχι ἐγὼ, ὄχι!!!...» Οὐρλιάζει δυνατὰ, μᾶς παίρνει τ' αὐτιά.

—«Τί ἔχει τὸ παιδί;» λέγει ὁ πατέρας. Πετιέται ὀρθὸς καὶ τοῦ πέφτει ἡ ἐφημερίδα ἀπὸ τὰ χέρια.

—«Δὲν ξέρουμε τί ἔπαθε», λέμε ὅλοι.

Ἡ μητέρα τὸν κουνᾷ, τὸν χαϊδεύει, τοῦ μιλεῖ μαλακά.

—«Τί ἔχεις, μικρό μου; Μὴν κλαῖς, Κωστάκη μου. Πές μου, τί θέλεις ἀγοράκι μου; Μὴν κλαῖς πιά, παιδί μου».

—«Οὐ οὐ, οὐ, οὐ...» κλαίει ἀκόμη αὐτὸς μαλακά.



—«Πές μου σιγά στὸ αὐτί, τί θέλεις;» τὸν ρωτῶ ἐγώ.
«Μήπως σοῦ πονεῖ τίποτε;»

—«Δὲ θέλω, δὲ θέλω νὰ μὲ βράσετε ε ε ε!» φωνάζει
μέσ' στὰ κλάματά του καὶ δυναμώνει τὶς φωνές.

“Ολοι τότε ἐβάλαμε τὰ γέλια.

Ἐφαντάσθηκε ὁ μικρός μας ὁ Κωστάκης, πὼς θέλαμε
νὰ τὸν βράσουμε, ἐπειδὴ τὸ καζάνι ἦτο ἀπάνω στὴ
γωνιά!...



525252525252

50. ΣΤΗ ΣΤΑΝΗ

Μιά ωραία ημέρα, τὰ παιδιά τοῦ σχολείου μὲ τὸ δά-
σκαλό των ἐπῆγαν ἐκδρομή.

Μόλις ἄφησαν τὰ τελευταῖα σπίτια καὶ εὐρέθηκαν
στὸν ἀνοικτὸ τόπο, πόση εὐχαρίστηση ἔνωσαν!

Ὁ καθαρὸς καὶ μυρωμένος ἀέρας τῆς ἐξοχῆς τὰ
ἐζωήρευσε καὶ ἄρχισαν τὰ τραγούδια.

Ἐπερπατοῦσαν πτερωτὰ καὶ ἐτραγουδοῦσαν:

Στὴν ἐξοχή, στὴν ἐξοχή,
στὸν καθαρὸ ἀέρα,
πᾶμε τὴν ἔμορφη ἐποχή
νὰ μείνουμε ὅλη μέρα.

Στὴν ἐξοχή, στὴν ἐξοχή,
ἐλάτε ὅλοι δῶ πέρα,
ὅπου δροσίζει τὴν ψυχὴ
ὡσὰν καλὴ μητέρα.

Ἔτσι περπατώντας τὰ παιδιά ἔφθασαν σὲ λίγο στὴ
ρίζα ἐνὸς βουνοῦ. Ἐκεῖ ὁ δρόμος ἄρχισε σιγὰ σιγὰ νὰ
ἀνηφορίζη.

—«Παιδιά», τούς λέγει ὁ δάσκαλός των, «ἐδῶ ποραπάνω ξέρω πῶς εἶναι μιὰ στάνη. Καὶ λίγο παραπέρα ἀπ' αὐτή, εἶναι μιὰ ωραία βρυσούλα. Δίπλα της ἔχει δυὸ μεγάλα πλατάνια. Ἐκεῖ θὰ πᾶμε. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχη κουρασθῆ κανεὶς σας;»

—«Ὅχι, ὄχι!» ἐφώνησαν ὅλα τὰ παιδιά.

—«Ἐμπρὸς λοιπόν!».

Ὁ ἀνηφοράκος ἐπήγαινε μαλακά, πότε ἀριστερὰ πότε δεξιὰ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα ἔφθασαν σ' ἓνα πλάτωμα. Ἐκεῖ ἐστάθηκαν λίγο νὰ πάρουν ἀνάσα. Εἶδαν λίγο δεξιὰ των στὴν πλαγιά τὸ κοπάδι τὰ πρόβατα, ποὺ ἔβοσκαν ἀνάγρια. Τὰ κουδούνια των καὶ τὰ «μπέε» των ἐγέμιζαν τὸν ἀέρα γλυκὸν ἀχό.

Ἀφοῦ ἐξεκουράσθηκαν λίγο, ἐξαναπῆραν τὸ ἀνηφορικὸ μονοπάτι. Ἀνέβηκαν πάλι κάμποσιν ὥρα, ὥσπου καμιὰ φορὰ ἀκούσθηκαν οἱ φωνὲς ἐκείνων, ποὺ ἐπήγαιναν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους:

—«Νὰ ἢ στάνη. Νὰ καὶ τὰ πλατάνια!»

Εἶχαν φθάσει.

Ἐκεῖ τοὺς ἐδέχθηκε ὁ μπάρμπα Γιῶργος. Εἶναι ἓνας βλάχος ὀγδόντα πέντε χρονῶν, ποὺ περπατᾷ σὰν παληκάρι. Τὸ πρόσωπό του εἶναι ρόδινο καὶ πάντα χαρούμενο.

—«Καλῶς τα τὰ παιδιά, καλῶς τα!» ἐφώνησε μὲ τὴ χονδρὴ του φωνή.

Ὅταν ἄκουσε νὰ τοῦ λέγει ὁ δάσκαλος, πῶς εἶχαν σκοπὸ νὰ περάσουν τὴν ἡμέρα των ἐκεῖ, καταχάρηκε.



—«'Αμ' ἐδῶ ἔπρεπε νὰ ρηῶστε ταχτικά», εἶπε.«'Εδῶ τὸ ἀέρι κάνει καινούργια σπλάχνα. Ἔχουμε κι ἓνα νερὸ πού σέ κάνει νὰ ζητᾶς φαί ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἐκεῖ δὲ στὴ βρύση θὰ πᾶτε νὰ τὸ στρώσετε. Εἶναι κεῖ καὶ ἡ γυναίκα μου μὲ τὴν κόρη μου καὶ πλένουν.» Αἰστε καὶ ὡς πού νὰ καλοκάτσετε θὰ ῥθω κι ἐγὼ νὰ σᾶς φέρω γάλα καὶ ξυνόγαλο».

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἔδειξε γελαστὸς μιὰ καζάνα ἐκεῖ δίπλα, ξέχειλη ἀπὸ χιονάτο φρέσκο γάλα, καὶ στὴν πόρτα τῆς καλύβας τίς κρεμασμένες τσαντήλες.

Καὶ ἀλήθεια εἶχε δίκιο ὁ μπάρμπα Γιώργος πού ἔλεγε νὰ ἐπήγαιναν ἐκεῖ τακτικά.

Γιατὶ ἐπέρασαν τόσο ὠραῖα! Καὶ τὸ βράδυ πού ἐγύριζαν ἐνιωθαν τὸν ἑαυτὸ των ἀλλαγμένο. Σὰν νὰ εἶχαν κάμει, ἀλήθεια, καινούργια σπλάχνα.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε τὰ παιδιὰ μὲ τὸ δάσκαλό των πηγαίνουν τακτικά ἐκδρομὴ στὴ στάνη τοῦ μπάρμπα Γιώργου.





51. ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΕΧΕΙ ΓΙΟΡΤΗ

Τὸ σχολεῖο ἔχει γιορτὴ.
 ὁμορφα ἔχει στολιστῆ
 μὲ κλαδιὰ καὶ μὲ σημαῖες
 καὶ μὲ ζωγραφιῆς ὥραϊες.

“Ὅλα του εἶναι καθαρὰ
 κι ὄλο ἀστράφτει ἀπὸ χαρὰ·
 κάτω ἀπ’ τὴν καλὴ σκεπὴ του
 εἴμαστε ὄλοι στὴ γιορτὴ του.

Γύρω οἱ τοῖχοι του ἀντηχοῦν,
 τὰ τραγούδια μας ἀκοῦν·
 στὸ χορὸ τὸ πάτωμά του
 κι αὐτὸ τρίζει ἀπ’ τὴ χαρὰ του.

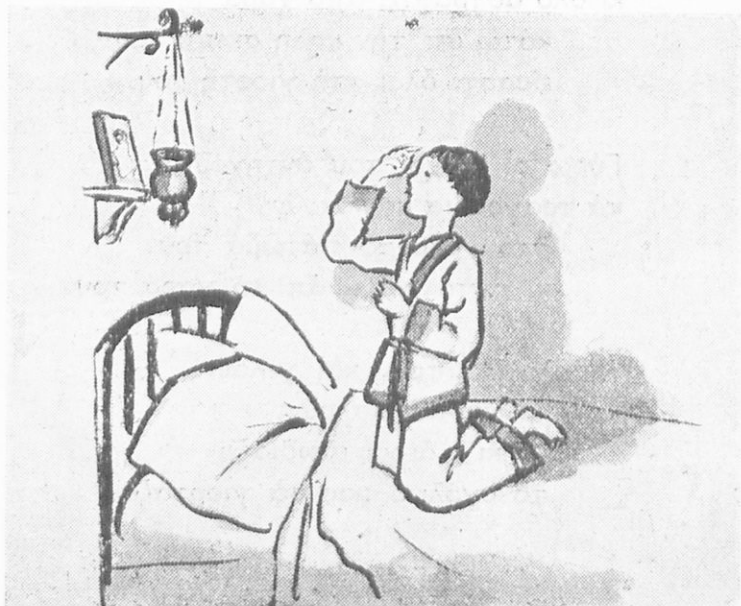
Κι ὄλα λάμπουν καὶ γελοῦν
 κι οἱ φωνές ἀντιλαλοῦν·
 ὡς κι ὁ ἀέρας εὐωδιάζει
 τὸ σχολεῖό μας σὰ γιορτάζει.

52. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Θεέ μου, άκουσε τήν προσευχή μου. Φύλαξε τόν πατέρα μου και τή μητέρα μου και τ' αδέλφια μου από κάθε κακό. Φύλαξε και μένα και βοήθησέ με νά είμαι πάντα φρόνιμο και καλό παιδί. Ν' αγαπῶ τόν πατέρα, τή μητέρα και τ' αδέλφια μου. Νά μαθαίνω τά μαθήματά μου. Νά είμαι υπάκουος και πρόθυμος για κάθε καλή πράξη. Συχώρεσέ με, Θεέ μου, αν έκαμα καμιάν άταξία σήμερα και φώτισέ με νά ξέρω πάντα τὸ σωστό.

"Άγιος ὁ Θεός, "Άγιος ισχυρός, "Άγιος άθάνατος, έλέησον ήμάς.

Αμήν.



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1	1. Έναρξη (Εισαγωγή)
2	2. Πρώτο κεφάλαιο
3	3. Δεύτερο κεφάλαιο
4	4. Τρίτο κεφάλαιο (α μέρος)
5	5. Τρίτο κεφάλαιο (β μέρος)
6	6. Τέταρτο κεφάλαιο
7	7. Πέμπτο κεφάλαιο
8	8. Έκτο κεφάλαιο
9	9. Εβδομο κεφάλαιο
10	10. Οκτώμο κεφάλαιο
11	11. Εννέαο κεφάλαιο
12	12. Δέκαο κεφάλαιο
13	13. Εξάδο κεφάλαιο
14	14. Επτάδο κεφάλαιο
15	15. Οκτώδο κεφάλαιο
16	16. Εννέαδο κεφάλαιο
17	17. Δέκαδο κεφάλαιο
18	18. Εξάδο κεφάλαιο
19	19. Επτάδο κεφάλαιο
20	20. Οκτώδο κεφάλαιο
21	21. Εννέαδο κεφάλαιο
22	22. Δέκαδο κεφάλαιο
23	23. Εξάδο κεφάλαιο
24	24. Επτάδο κεφάλαιο
25	25. Οκτώδο κεφάλαιο
26	26. Εννέαδο κεφάλαιο
27	27. Δέκαδο κεφάλαιο
28	28. Εξάδο κεφάλαιο
29	29. Επτάδο κεφάλαιο
30	30. Οκτώδο κεφάλαιο
31	31. Εννέαδο κεφάλαιο
32	32. Δέκαδο κεφάλαιο
33	33. Εξάδο κεφάλαιο
34	34. Επτάδο κεφάλαιο
35	35. Οκτώδο κεφάλαιο
36	36. Εννέαδο κεφάλαιο
37	37. Δέκαδο κεφάλαιο
38	38. Εξάδο κεφάλαιο
39	39. Επτάδο κεφάλαιο
40	40. Οκτώδο κεφάλαιο
41	41. Εννέαδο κεφάλαιο
42	42. Δέκαδο κεφάλαιο
43	43. Εξάδο κεφάλαιο
44	44. Επτάδο κεφάλαιο
45	45. Οκτώδο κεφάλαιο
46	46. Εννέαδο κεφάλαιο
47	47. Δέκαδο κεφάλαιο
48	48. Εξάδο κεφάλαιο
49	49. Επτάδο κεφάλαιο
50	50. Οκτώδο κεφάλαιο
51	51. Εννέαδο κεφάλαιο
52	52. Δέκαδο κεφάλαιο
53	53. Εξάδο κεφάλαιο
54	54. Επτάδο κεφάλαιο
55	55. Οκτώδο κεφάλαιο
56	56. Εννέαδο κεφάλαιο
57	57. Δέκαδο κεφάλαιο
58	58. Εξάδο κεφάλαιο
59	59. Επτάδο κεφάλαιο
60	60. Οκτώδο κεφάλαιο
61	61. Εννέαδο κεφάλαιο
62	62. Δέκαδο κεφάλαιο
63	63. Εξάδο κεφάλαιο
64	64. Επτάδο κεφάλαιο
65	65. Οκτώδο κεφάλαιο
66	66. Εννέαδο κεφάλαιο
67	67. Δέκαδο κεφάλαιο
68	68. Εξάδο κεφάλαιο
69	69. Επτάδο κεφάλαιο
70	70. Οκτώδο κεφάλαιο
71	71. Εννέαδο κεφάλαιο
72	72. Δέκαδο κεφάλαιο
73	73. Εξάδο κεφάλαιο
74	74. Επτάδο κεφάλαιο
75	75. Οκτώδο κεφάλαιο
76	76. Εννέαδο κεφάλαιο
77	77. Δέκαδο κεφάλαιο
78	78. Εξάδο κεφάλαιο
79	79. Επτάδο κεφάλαιο
80	80. Οκτώδο κεφάλαιο
81	81. Εννέαδο κεφάλαιο
82	82. Δέκαδο κεφάλαιο
83	83. Εξάδο κεφάλαιο
84	84. Επτάδο κεφάλαιο
85	85. Οκτώδο κεφάλαιο
86	86. Εννέαδο κεφάλαιο
87	87. Δέκαδο κεφάλαιο
88	88. Εξάδο κεφάλαιο
89	89. Επτάδο κεφάλαιο
90	90. Οκτώδο κεφάλαιο
91	91. Εννέαδο κεφάλαιο
92	92. Δέκαδο κεφάλαιο
93	93. Εξάδο κεφάλαιο
94	94. Επτάδο κεφάλαιο
95	95. Οκτώδο κεφάλαιο
96	96. Εννέαδο κεφάλαιο
97	97. Δέκαδο κεφάλαιο
98	98. Εξάδο κεφάλαιο
99	99. Επτάδο κεφάλαιο
100	100. Οκτώδο κεφάλαιο

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
1. *Άγιος ό Θεός (ποίημα) ...l.....	3
2. Κυριακή	4
3. Τά όρεκτικά	8
4. Τό πουτικάκι (μέ ποίημα)	14
5. *Η γιορτή τής μητέρας (μέ ποίημα)	17
6. *Ο κύρ *Άνεμος βγαίνει περίπατο	20
7. *Η *Ελενίτσα είναι φρόνιμη	25
8. *Ο κοκορίκος και ή κοτούλα	27
9. Οί τέσσερες τακτικοί έπισκέπτες μας	33
10. Τό λιομάζωμα	41
11. Πρόθυμη πληροφορία	44
12. *Ο κυνηγός και ό λαγός (μέ αίνιγμα)	48
13. Τό χωριό	52
14. Τοῦ χοροῦ (ποίημα) ?.....	53
15. *Ο πατέρας γιορτάζει	54
16. *Η μυστική φωνή	56
17. *Έχω πατέρα εκεί ψηλά (ποίημα)	61
18. *Η Λουλουδένια	63
19. Τά Χριστούγεννα	71
20. *Ένα πουλάκι ζητεί όσυλο	74
21. Βουνό και θάλασσα	79
22. *Η καινούργια συντρόφισσα	82
23. *Ο περήφανος Γιώργος	90
24. *Η *Άννούλα και τό γαιδουράκι	96
25. *Ο άδελφούλης και ή άδελφούλα	100
26. *Ο *Ήλιος γιατρεύει	106
27. Νά ξυπνάς πρωί (ποίημα)	109
28. *Ο Πετράκης και ή Χρυσούλα (μέ ποίημα)	110
29. *Η *Έθνική γιορτή (μέ ποίημα «Στή σημαία»)	117

30. Τὸ σαλιγκάρι	121
31. "Ανοιξι (ποίημα)	124
32. Χελιδόνι καὶ σπουργίτης	126
33. Ἡ Κοκκίνοσκουφίτσα	131
34. Τὸ Πάσχα (μὲ ποίημα)	138
35. Ὁ Οὐρανὸς	142
36. Τ' ἀστέρια	146
37. Ἐκδρομὴ μὲ γαῖδουράκια	147
38. Τὸ γλυκὸ τὸ φυλάει ὁ ἀράπης	150
39. Μακρυὰ ἀπὸ ψέμμα (ποίημα)	155
40. Πάει τὸ δάσος!	156
41. Ὁ ἀντίλαλος	159
42. Τὰ κοτόπουλα	162
43. Τὸ Οὐράνιο τόξο	163
44. Ὁ Πιστός	165
45. Ὁ καιρὸς ποὺ φεύγει	169
46. Ὁ πόλεμος τῶν μυρμηγκιῶν	173
47. Ψάρεμα μὲ τὸ καλάμι	175
48. Τὸ ψάρεμα (ποίημα)	177
49. Τὸ μπάνιο	179
50. Στὴ στάνη (μὲ ποίημα)	183
51. Τὸ Σχολεῖο ἔχει γιορτὴ (ποίημα)	187
52. Προσευχὴ	188

112

113

114

115

116

117

118

119

120

121

122

123

124

125

126

127

128

129

130

131

132

133

134

135

136

137

138

139

140

141

142

143

144

145

146

147

148

149

150



0020561082
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Υπουργείον
Παιδείας και Θρησκευμάτων**

Τμήμα διδακτικών βιβλίων

Έν Αθήναις τῆ 20 Αύγουστου 1934

Αριθ. } Πρωτ. 51231.51232
 } Διεκπ.....

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΚΑΙ ΕΓΚΡΙΣΙΣ

**Περί έγκρίσεως διδακτικῶν βιβλίων πρὸς χρῆσιν τῶν
μαθητῶν τῶν δημοτικῶν σχολείων.**

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Κ. Α. Π.

Πρὸς

τὸν κ. Βασίλειον Πετρούνιαν

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι διὰ ταύταριθμου ὑπουργικῆς ἀποφάσεως, στηριζομένης δὲ εἰς τὸ ἄρθρ. 4 τοῦ νόμου 5911 καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς οἰκείας κριτικῆς ἐπιτροπῆς, τὴν περιλαμβανομένην εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1ην πράξιν αὐτῆς ἐνεκρίθη ὡς διδακτικὸν βιβλίον πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν τῆς Β' τάξεως τῶν δημοτικῶν σχολείων τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ» βιβλίον σας διὰ μίαν τετραετίαν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς 15ης Σεπτεμβρίου 1934 ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ συμμορφωθῆτε ἐπακριβῶς πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἀρμοδίας κριτικῆς ἐπιτροπῆς.

Ἐντολῆ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Τμηματάρχης

Ν. Σμυρνῆς

Τὰ διδακτικά βιβλία τὰ πωλούμενα μακρὰν τοῦ τόπου τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπιτρέπεται νὰ πωλῶνται ἐπὶ τιμῆ ἀνωτέρα κατὰ δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν τῆς κανονισθείσης πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς δαπάνης συσκευῆς καὶ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν. (*Ἄρθρον 6 Διατάγματός «περὶ τοῦ τρόπου τῆς διατιμῆσεως διδακτικῶν βιβλίων καὶ χορηγίας ἀδείας κυκλοφορίας αὐτῶν» 24-1-34).